

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

BALLI LOKMA

DAHA FAZLASINI İSTE.

JULIE MURPHY

PEGASUS

Eski güzellik kraliçesi annesinin ‘‘Ballı Lokmam’’ diye hitap ettiği Willowdean bedeninden hiç rahatsızlık duymamıştır.

Bikini vücudu dendiğinde üstüne bikini geçirmekten başka bir şey düşünmemiş, hayatında her şey hep yolunda gitmiştir... ta ki kasabadaki bir fastfood restoranında işe girene kadar. Orada yakışıklı eski sporcu  zel Okul  ocuğu Bo’yla tanışır. Bo’dan hoşlanması garip değildir fakat Bo’nun da ondan hoşlanıyormuş gibi göründüğünü fark edince büyük şaşkınlığa uğrar.

Will, Bo’yla ilişkisinde daha özgüvenli hissetmesi gerekirken kendinden şüphe etmeye başlar. Bu yüzden hayal edebileceği en korkunç şeyi yaparak güvenini geri kazanmaya çalışır: Tüm dünyaya, dal gibi kızlar kadar kendisinin de oraya ait olduğunu göstermek için birkaç sıradışı adayla birlikte Mavi  i ek Güzellik Yarışması’na kaydolur.

Willowdean tüm Clover City’yi şoke edecektir ama belki de en çok şaşıran kendisi olacaktır.

Yıldızlı Teksas geceleri, kırmızı lolipoplar, kalplere dokunacak şarkılar ve akıllardan çıkmayacak bir Ballı Lokma...

‘‘Will’in eşsiz üslubu sayesinde okurlar kendine güvenin nasıl inşa edildiğini ve yerle bir olabileceğini derinlemesine düşünecek... Harika.’’

Booklist

Eski güzellik kraliçesi annesinin “Ballı Lokmam” diye hitap ettiği Willowdean bedeninden hiç rahatsızlık duymamıştır.

Bikini vücudu dendiğinde üstüne bikini geçirmekten başka bir Şey d   nmemiŐ, hayatında her Şey hep yolunda gitmiŐtir... ta ki kasabadaki bir fastfood restoranında işe girene kadar. Orada yakıŐıklı eski sporcu  zel Okul  ocuğu Bo’yla tanışır. Bo’dan hoŐlanması garip değildir fakat Bo’nun da ondan hoŐlanıyormuŐ gibi göründüğünü fark edince büyük Şaşkınlığa  Ğrar.

Will, Bo’yla iliŐkisinde daha özgüvenli hissetmesi gerekirken kendinden Şüphe etmeye başlar. Bu yüzden hayal edebileceği en korkunç Şeyi yaparak güvenini geri kazanmaya çalıŐır: Tüm dünyaya, dal gibi kızlar kadar kendisinin de oraya ait olduğunu göstermek için birkaç sıradıŐı adayla birlikte Mavi  i ek Güzellik YariŐması’na kaydolur.

Willowdean tüm Clover City’yi Őoke edecektir ama belki de en çok ŐaŐıran kendisi olacaktır.

Yıldızlı Teksas geceleri, kırmızı lolipoplar, kalplere dokunacak Şarkılar ve akıllardan çıkmayacak bir Ballı Lokma...

“Will’in eŐsiz üslubu sayesinde okurlar kendine güvenin nasıl inşa edildiğini ve yerle bir olabileceğini derinlemesine düşünecek... Harika.”

Booklist

BALLI LOKMA

Pegasus Yayınları: 1958
Gençlik: 386

Ballı Lokma

Julie Murphy

Özgün Adı: Dumplin'

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2018

ISBN: 978-605-299-531-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018

Copyright © Julie Murphy, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Folio Literary Management, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

JULIE MURPHY

**BALLI
LOKMA**

İngilizceden çeviren:

Gamze Bulut

PEGASUS YAYINLARI

Tüm koca popolu kızlara

Kim olduğunu bul ve bile bile kendin ol.
Dolly Parton

BİR

Hayatımdaki en güzel şeylerin hepsi bir Dolly Parton şarkısıyla başladı. Ellen Dryver’la arkadaşlığım dahil.

İşi bitiren, 1967’de çıkardığı *Dumb Blonde* adlı ilk albümünde yer alan *Hello, I’m Dolly* şarkısı oldu. İlkokul birinci sınıftan önceki yaz teyzem Lucy, Dolly’ye olan ortak düşkünlükleri sayesinde Bayan Dryver’la yakınlaşmıştı. Onlar yemek odasında çaylarını yudumlarken Ellen ve ben kanepede oturup birbirimizle ilgili ne düşüneceğimizi bilemeyerek çizgi film izliyorduk. Ama sonra bir akşamüzeri Bayan Dryver’ın müzik setinde o şarkı çıkmıştı. Ben şarkıyı mırıldanırken Ellen ayağıyla ritim tutuyordu ve Dolly daha şarkının nakaratına girmeden daireler çizerek döne döne, avazımız çıktığı kadar bağırarak şarkıya eşlik ediyorduk. Neyse ki birbirimize ve Dolly’ye karşı sevgimiz bir şarkıdan çok daha derinlere indi.

Güneş ayaklarımı okulun otoparkındaki sıcak asfaltta yürümeye zorlarken, erkek arkadaşının cipinin önünde Ellen’i bekliyordum. İrkilmemeye çalışarak Ellen’in okul çıkışı trafiğinde zikzaklar çizerek kapıdan seke seke gelişini seyrettim.

El benim tam zıttımdı. Uzun boylu, sarışındı ve görünüşe göre yalnızca romantik komedilerde var olan şapşal ama seksi kız çelişkisine sahipti. Her zaman kendisiyle barışık biri olmuştu.

Erkek arkadaşı Tim'i göremiyordum ama Ellen'ın birkaç adım gerisinde, telefonuna gömülmüş, okul sırasında kaçırdığı bütün oyunlara yetişmeye çalıştığına şüphem yoktu.

Tim'le ilgili dikkatimi çeken ilk şey El'den en az beş santim kısa olmasıydı ama Ellen bunu hiç umursamıyordu. Dikey farklılıklarını dile getirdiğimde yanaklarındaki kızarıklık boynuna kadar yayılarak gülümsemiş ve “Şirin, değil mi?” demişti.

El önümde aniden durdu, nefes nefese kalmıştı. “Bu akşam çalışıyorsun, değil mi?”

Boğazımı temizledim. “Evet.”

“Alışveriş merkezinde yazlık bir iş bulmak için asla geç değildir, Will.” Cipe yaslandı ve omzuyla beni dürttü. “Benimle birlikte.”

Başımınla itiraz ettim. “Harpy's'ten memnunum.”

Çekici üzerinde kocaman bir kamyon önümüzden hızla çıkışa ilerledi.

Ellen, “Tim!” diye bağırdı.

Tim aniden durdu ve kamyon yanından, onu leşe çevirmesine sadece santimler kala hızla geçerken bize el salladı.

“Hayret bir şey!” dedi El yalnızca benim duyabileceğim bir sesle.

Bana kalırsa birbirleri için yaratılmışlardı.

“Uyarı için teşekkürler,” diye seslendi Tim.

Bir uzaylı istilası altında olsak Tim, “Süper,” derdi.

Otoparkın karşısına geçmeyi başardıktan sonra telefonunu arka cebine atıp Ellen'ı öptü. Öyle açık ağızlı, iğrenç bir öpücük

değildi, daha ziyade merhaba-seni-özledim-ilk-randevumuzda-ki-kadar-güzelsin türü bir öpücüktü.

Yavaşça iç çektim. Bakışlarımı öpüşen tüm insanlardan çevirebilecek olsaydım hayatımın en az yüzde iki oranında daha tatmin edici olacağına emindim.

Mesele Ellen ile Tim'i kıskanmam ya da Tim'in Ellen'i benden çalması, hatta Tim'i benim istemem değildi. Onların sahip olduğu şeyi istiyordum ben. Bana öpücüğüyle merhaba diyen birini istiyordum.

Gözlerimi kısarak arkalarındaki futbol sahasını çevreleyen koşu parkuruna baktım. "O kızlar ne yapıyor orada?" Birbirinin aynısı pembe şort ile atletler giymiş bir avuç kız parkurda koşuyordu.

"Güzellik yarışması hazırlık kampı," dedi Ellen. "Bütün yaz sürüyor. İşyerindeki kızlardan biri de katıldı."

Gözlerimi devirmemeye çalışmadım bile. Clover City pek fazla şeyiyle ünlü değildi. Birkaç yılda bir futbol takımımız şampiyonluk maçlarına çıkıyordu ve nadiren buradan çıkmayı başarmış biri kayda değer bir şeyler yapıyordu. Ama küçük kasabamızın haritada yer almasını sağlayan tek şey Teksas'taki en eski güzellik yarışmasıydı. Mavi Çiçek Güzellik Yarışması 1930'larda başlamış ve her geçen yıl daha da büyük ve gülünç bir etkinlik haline gelmişti. Son on beş yıldır planlama komitesine annem başkanlık ettiği için bunu iyi biliyordum.

Ellen anahtarları Tim'in şortunun ön cebinden çıkardıktan sonra bana yandan sarıldı. "İşte güzel bir gün geçir. Üzerine yağ sıçramasına falan izin verme." Sürücü kapısını açmaya gidip diğer taraftaki Tim'e seslendi. "Tim, Will'e iyi günler dile."

Tim başını kısacık bir an kaldırınca Ellen'in o çok sevdiği gülümsemeyi gördüm. "Will." Tim suratını çoğunlukla telefo-

nuna gömüyor olabilirdi ama konuştuğunda... İşte, El gibi bir kızın yanından ayrılmamasını sağlayan buydu. “Umarım güzel bir gün geçirirsin.” Beline kadar eğilip selam verdi.

El gözlerini devirip direksiyona geçti ve ağzına yeni bir sakız attı.

Onlara el sallayıp arabama kadar yolu neredeyse yarılamıştım ki ikisi yanımdan hızla geçip giderken Ellen, Dolly Parton’ın hoparlörlerden bangır bangır çalan *Why’d You Come in Here Lookin’Like That* şarkısını bastırarak bir kez daha hoşça kal diye bağırdı.

Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırırken Millie Michalchuk’ın kaldırımdan badi badi yürüyerek otoparka çıktığını gördüm.

Olayı daha gerçekleşmeden önce gördüm. Gelmiş geçmiş en büyük hödük olabilecek Patrick Thomas, Millie’nin ebeveyninin minivanına yaslanmış duruyordu. Taktığı lakapların üstünüze yapışmasına yönelik bir süper gücü vardı. Bazen havalı lakaplar takıyordu ama sıklıkla, kızın at dişleri varmış gibi görüldüğü için kişnercesine telaffuz ettiği *Haaaaaaaannah* gibi şeyler oluyordu. Ne zekice.

Millie o kızdı; bütün hayatımı ona bakıp, *Durum daha kötü olabilirdi*, demekle geçirdiğimi itiraf etmeye utandığım kız. Ben şişmandım ama Millie onun bedenine uygun düğmeli ve fermuarlı pantolon üretmedikleri için beli lastikli pantolon giymesi gerekecek türden bir kızdı. Gözleri birbirine fazla yakındı ve burnunun ucu yukarı doğru kıvrıktı. Kedi ve köpek yavrusu resimli tişörtler giyiyordu, hem de alaycı bir şekilde de değil.

Patrick sürücü kapısının önünü kapadı; o ve kaba arkadaş grubu çoktan domuz sesleri çıkarmaya başlamıştı. Millie araba

kullanmaya birkaç hafta önce başlamıştı ve minivanıyla hızla gidişini gören arabayı Camaro sanırdı.

Millie köşeyi dönüp bütün o pisliklerin minivanının etrafına toplandığını görmek üzereydi ki, “Millie! Gelsene!” diye seslendim.

Sırt çantasının askılarını çekiştirerek yönünü değiştirip pembe yanaklarını neredeyse gözkapaklarına kadar iten bir gülümsemeyle doğruca yanıma geldi. “Selam, Will!”

Gülümsedim. “Selam.” Gelip önümde dikilince ona ne diyeceğimi düşünmemiştim. “Ehliyetini aldığın için tebrikler,” dedim.

“Ah, teşekkürler.” Yine gülümsedi. “Çok tatlısın.”

Omzunun üzerinden Patrick Thomas’ın parmaklarını bir domuz burnu gibi görünecek şekilde burun deliklerine sokmasını izledim. Patrick bakışlarını bana çevirdi. Sizi asla fark etmeyeceğini umduğunuz türden biriydi ama ona karşı görünmez olmaya çalışmanın pek faydası yoktu. Bir fili saklamanın yolu yoktu.

Millie birkaç dakika konuştuktan sonra Patrick ve arkadaşları pes edip uzaklaştılar. Millie elini arkasındaki minivana doğru savurdu. “Sürücü kursunda sana nasıl benzin pompalayacağını öğretmiyorlar ve gerçekten...”

“Şey,” dedim. “Çok üzgünüm ama işe geç kalacağım.”

Başıyla onayladı.

“Ama tekrar tebrikler.”

Arabasına yürürken onu izledim. Neredeyse boş otoparktaki yerinden geri geri çıkmadan önce bütün aynalarını ayarladı.

Harpy’s’in arkasına park ettim, kestirmeden giderek arabaya servis penceresinin önünden geçip teslimat kapısının zilini çal-

dım. Kimse kapıya bakmayınca tekrar çaldım. Teksas güneşi başımın tepesini dövüyordu.

Üzerinde kirli bir atlet, başında balıkçı şapkası olan ürkütücü bir adam arabaya servis bölmesine girip, burgerine konmasını istediği turşu sayısına kadar aşırı spesifik siparişini verirken bekledim. Hoparlörden gelen ses, tutarı bildirdi. Adam turuncu camlı güneş gözlüğünü indirip beni süzerek, “Merhaba, tatlı-yanak,” dedi.

Elbisemi sıkıca bacaklarıma yapıştırarak hızla arkamı dönüp zili dört kere çaldım. Midem huzursuzluk içinde kıvranıyordu.

İşe gelirken elbise giymek *zorunda* değildim. Pantolon seçeneği de vardı. Ama polyester pantolonların lastikli beli kalçamın sığacağı kadar esnek değildi. Bana kalırsa suçlu pantolonlardı. Kalçamı bir sıkıntı kaynağı olarak değil, daha çok bir zenginlik olarak görüyordum. Mesela 1642 yılında olsaydık doğum yapmaya elverişli geniş kalçalarım bir sürü inek ya da öyle bir şey ederdi.

Kapı aralandı ve tek duyduğum Bo’nun sesiydi. “İlk üç seferinde duymuştum.”

İçim ürperdi. Beni içeri almak için kapıyı biraz daha aralayan dek onu görmedim. Gün ışığı yüzüne vuruyordu. Çenesi ile yanakları yeni çıkmış sakallarıyla benek benekti. Bir özgürlük belirtisiydi bu. Bo’nun okulu –katı kıyafet yönetmeliği olan pahalı Katolik okulu– bu haftanın başında kapanmıştı.

Arkamdaki arabaya servis bölmesinin önündeki arabanın egzozundan gürültülü sesler gelirken aceleyle içeri girdim. Gözlerimin loş ışığa alışması birkaç saniye aldı. “Geç kaldığım için üzgünüm, Bo,” dedim. Bo. Tek hece adeta içimde hoplayıp zıplıyordu ve bu hoşuma gitti. Bu kadar kısa bir ismin katiyeti hoşuma gidiyordu. *Evet, eminim*, diyen türden bir isimdi.

İçimi bir sıcaklık kapladı ve yanaklarıma kadar yükseldi. Ayaklarım betona bir bataklıkmiş gibi saplanırken parmaklarımı çenemin kenarında gezdirdim.

Gerçek: Tanıştığımız günden beri Bo'ya karşı korkunç bir ilgi duyuyordum. Şekil verilmemiş kahverengi saçları başının tepesinde kusursuz bir dağınıklık içinde toplanmıştı. Ve kırmızı-beyaz üniformasıyla çok komik görünüyordu. Tütü giymiş bir ayı gibi. Polyester üniformanın kolları üzerinde gergin duruyordu ve bana kalırsa onun önkol kasları ile kalçamın çok ortak yönü vardı. Ağırlık kaldırabilme becerisi hariç. Atletinin yakasından ince bir gümüş zincir görünüyordu ve dudakları sonsuz kırmızı lolipop stoku sayesinde yapay boyayla kırmızıydı.

Bana sarılacakmış gibi bir kolunu uzattı.

Derin bir nefes aldım.

Ve sonra teslimat kapısının kilidini çevirmek için arkama uzandığında nefesimi verdim. “Ron hasta, o yüzden sadece sen, Marcus, Lydia ve ben varız. Sanırım Lydia bugün çifte vardiya yapmak zorunda kaldı, ben uyarayım da.”

“Teşekkürler. Okulun bitti herhalde.”

“Aynen. Artık ders yok,” dedi.

“Okul yerine ders demen hoşuma gidiyor. Üniversitedeymişsin de kanepede uyuklamalar arasında günde birkaç derse giriyormuşsun ya da...” Ne yaptığımı fark edince durdum. “Gidip eşyalarımı bırakayım.”

Neredeyse gülümseyerek dudaklarını birbirine bastırdı. “Olur.”

Dinlenme odasına gidip eşyalarımı dolabıma koydum.

Hiçbir zaman pek güzel konuşan biri olmamıştım ama Bo Larson'ın yanında ağzımdan çıkanlar ağız ishali sınıfına bile girmiyordu. Daha ziyade ağız akıntısına benziyordu ki bu da iğrençti.

İlk tanıştığımızda, o işte hâlâ yeniirken elimi uzatıp kendimi tanıtmıştım. “Willowdean,” dedim. “Kasiyer, Dolly Parton hayranı ve buraların şişman kızı.” Cevap beklemiştim ama bir şey söylemedi. “Yani, başka özelliklerim de var. Ama...”

“Bo.” Sesi duygudan yoksundu ama dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Adım Bo.” Elim sıkı ve hiç yaşamadığım anılar zihnime akın etti. Sinemada film izlerken el ele tutuşmamız. Ya da sokakta birlikte yürürken. Ya da bir arabada.

Sonra elimi bıraktı.

O akşam tanışmamızı zihnimde tekrar tekrar canlandırırken kendime şişman dediğimde irkilmediğini fark etmiştim.

Bu hoşuma gitmişti.

Şişman kelimesi insanları rahatsız ediyordu. Ama insanlar beni gördüğünde dikkatlerini ilk çeken vücudumdu. Ve vücudum şişmandı. Benim bazı kızların büyük memeleri ya da ısıltılı saçları veya tombul dizleri olduğunu fark etmem gibi. Bunları söylemekte bir sakınca yoktu. Ama *şişman*, beni en iyi tanımlayan kelimeydi; dudakları büküp yanakların rengini attırıyordu.

Ama ben buydum. Şişmandım. Bu bir küfür değildi. Hakaret de değildi. En azından ben söylediğimde. O yüzden hep aradan çıkarayım gitsin diye düşünürdüm.

iki

İki erkek ile bir kız içeri girdiğinde tezgâhı ovalıyordum. İşler o kadar kesattı ki az kalsın sile sile emaye yüzeyi eritiyordum. “Ne istersiniz?” diye sordum, başımı kaldırıp bakmadan.

Sağdaki çocuk, ellerini ağzının iki yanına koyup bir spiker gibi, “Bo! Holy Cross Bulldogs’un oyun kurucusu!” diye bağırdı.

Bo hemen ortaya çıkmayınca iki çocuk adını tekrar tekrar haykırdı. “Bo! Bo! Bo!”

“Bo!” diye bağırdı Marcus. “Şuraya çık da arkadaşların çenelerini kapasın.”

Bo köşeden dönerken siperlikli şapkasını pantolonunun arka cebine soktu. Kollarını şişirdiği göğsünde kavuşturdu. “Selam, Collin.” Kıza başıyla selam verdi. “Amber. Rory.”

Arkamızdaki tezgâha yaslanıp arkadaşlarıyla arasındaki mesafeyi açtı. “Şehrin bu tarafında ne işiniz var?”

“Okul gezisi,” dedi Collin.

Bo boğazını temizledi ama bir şey söylemedi. Aralarındaki gerginlikten titreşimler yayılıyordu.

Rory olduğunu tahmin ettiğim diğer çocuk tezgâhın üzerindeki menüyü inceliyordu. “Hey,” dedi bana. “İki sosisli alabilir miyim? Sadece hardal ve turşu olsun.”

“Tabii.” Onlara bakmamaya çalışarak siparişini bilgisayara girdim.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu,” dedi Amber.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Holy Cross’ta her son sınıfta belki otuz kişi vardı. Collin kolunu Amber’ın omzuna attı. “Spor salonunda gözlerimiz seni arıyor. Son zamanlarda nerelerdeydin?”

“Şurda burda,” dedi Bo.

“Yanında içecek ister misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi Rory ve suratıma elli dolarlık banknot tuttu.

“Yirmilikten fazlasını bozamam.” Kasamın ön tarafına bantla yapıştırılmış elyazılı küçük notu işaret ettim.

“Bo,” dedi Collin, “üzerimde karttan başka bir şey yok. Rory’ye bir iyilik yapıp parayı bozabilir misin?”

Bir an içeriye ölüm sessizliği çöktü. “Cüzdanım yanımda değil.”

Collin pis pis güldü.

İnanılmaz İyi Göz Deviren Kız Amber cebine uzanıp tezgâhın üzerine bir onluk bıraktı.

Parayı bozup Rory’ye, “Siparişin birazdan çıkar,” dedim.

Collin başını bana doğru eğdi. “Adın ne?”

Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama...

“Willowdean. Adı Willowdean,” dedi Bo. “Benim işe dönmem lazım.” Bo mutfağa gitti ve arkadaşları geri dönmesi için seslenirken arkasını bile dönmedi.

“Sakallarını beğendim,” dedi Amber. “Sana yakışmış.” Ama Bo çoktan gitmişti.

Amber bana dik dik bakınca tek yapabildiğim omuz silkemek oldu.

Eve döndüğümde arka taraftan dolaşıp sürgülü cam kapıdan içeri girdim. Ön kapı yıllardır tutukluk yapıyordu. Annem her zaman gelip kapıyı tamir edecek bir adama ihtiyacımız olduğunu söylüyordu ama Lucy teyzem de her zaman bunun ön kapıyı açmamak için mükemmel bir bahane olduğunu söylüyordu. Ve ona katılma eğilimindeydim.

Annem üniforması hâlâ üzerinde, sarı saçları başının tepesinde toplanmış bir şekilde mutfak masasında oturmuş, portatif televizyonda haberleri seyrediyordu. Kendimi bildim bileli programlarını burada izlerdi çünkü Lucy neredeyse her zaman salondaki kanepede olurdu. Ama Lucy'nin cenazesinin üzerinden altı ay geçmişti ve annem hâlâ programlarını mutfaktaki portatif televizyonunda izliyordu.

Annem haber spikerine başını sallıyordu ki, "Selam, Ballı Lokmam. Akşam yemeği dolapta," dedi.

Çantamı masaya bırakıp streç filme sarılı tabağı aldım. Okulun son günleri, güzellik yarışması için hazırlık sezonunun ilk günleriydi ki bu da annemin diyetle olduğu anlamına geliyordu. Ve annem diyetle olduğunda herkes diyetle oluyordu. Bu da yemekte ızgara tavuklu salata var demekti.

Daha kötü de olabilirdi. Daha kötü olmuşluğu vardı.

Dilini şaklattı. "Alnında küçük bir sivilce çıkmış. Sattığın yağlı yiyecekleri yemiyorsun, değil mi?"

"Burger ve sosisliden o kadar da hoşlanmadığımı biliyorsun." İç çekmedim. İstedim ama annem duyardı. TV'nin sesinin ne kadar yüksek olduğu önemli değildi. İki yıl geçmiş olsa ve kilometrelerce ötede üniversitede olsam annem ta evden iç çektiğimi duyar ve beni arayıp, "Ballı Lokmam, iç çekmenden hiç hoşlanmadığımı biliyorsun. Memnuniyetsiz bir genç kadından daha sevimsiz bir şey yoktur," derdi.

Bana kalırsa bu yorumda pek çok yanlışlık vardı.

Yemek için oturup tabağıma bol bol salata sosu döktüm çünkü sekizinci günde Tanrı çiftlik sosunu icat etmişti.

Annem bacak bacak üstüne atıp ayak parmaklarına bakarak bozulmuş pedikürünü inceledi. “İş nasıldı?”

“İyi idi. Arabaya servis bölmesinde bir adam bana laf attı. Bana tatlıyanak dedi.”

“Yaaa,” dedi annem. “Aslında bir düşünürsen iltifat sayılır.”

“Anne, yapma ama. Hayır, iğrençti.”

Televizyonun düğmesini çevirip kapadı. “Bebeğim, yaşın ilerledikçe erkek pazarının daraldığını söylüyorsam bana güven. Ne kadar bakımlı olursan ol.”

Bu yapmak istediğim bir konuşma değildi. “Ron hasta olduğu için işe gelemedi.”

“Yazık.” Bir kahkaha attı. “Lisedeyken bana abayı yakmıştı, biliyor musun?”

İşe girdiğimden beri en az haftada bir kez bu konuyu açıyordu. Şükran Günü tatilinde işe ilk başvurduğumda Lucy bana durumun hep tam tersi olduğundan şüphelendiğini söylemişti. Ama annemin anlatışına bakılırsa kasabadaki her adamın ona ilgisi vardı. “Herkes Mavi Çiçek Güzeli’nin tadına bakmak istiyor,” demişti bir akşam birkaç kadeh şarap içtikten sonra dili sürçerek.

Güzellik yarışması annemin tek büyük başarısıydı. Elbisesi hâlâ üzerine oluyordu ve bu, kimsenin unutmamasına izin vermediği bir gerçektir ki güzellik yarışması komitesinin başkanı ve resmi sunucusu olarak kendisine tapan bütün hayranlarının karşısına bir kez daha çıkmak üzere her yıl yeniden elbisesini giymeyi vazife edinmesinin sebebi de buydu.

Lucy'nin ayaklarımın üstüne yerleşen kedisi Asi'nin ağırlığını hissettim. Ayaklarımı kıpırdatınca mırladı. "Okuldan sonra güzellik yarışması hazırlık kampına girmiş birkaç kız gördüm."

Annem sıırıttı. "Sana ne diyeceğim; rekabet her yıl artıyor."

"Ya sen? Bakımevi nasıldı?"

"Ah, bilirsin işte, o günlerden biriydi." Çek defterinin sayfalarını çevirip şakaklarına masaj yaptı. "Bugün Eunice'i kaybettik."

"Olamaz," dedim. "Çok üzgünüm, anne."

Yılda bir kez, annemin hayatı Külkedisi'ninki gibi büyüleyici bir hal alıyordu. Yaşamayı beklediği hayattı bu. Ama yılın geri kalanında günlük olarak reçeteli ilaçları dağıtmak, yaşlılara yemeklerini yedirmek ve kıçlarını silmek gibi egzotik şeyler yaptığı Buena Vista Bakımevi'nde çalışıyordu. Eunice annemin en sevdiklerindendi. Annemi hep kardeşlerinden biriyle karıştırır, ne zaman kalkmasına yardım etmek için eğilse kulağına çocukluk sırlarını fısıldardı.

"Her öğle yemeğinden sonra yaptığı gibi içeceğini içti ve gözlerini kapadı." Annem başını salladı. "Kestirdiğini sandığım için bir an öylece oturmasına izin verdim." Ayağa kalkıp başımın tepesini öptü. "Ben yatıyorum, Ballı Lokmam."

"İyi geceler."

Kapısının kapanma sesini bekledikten sonra akşam yemeğimi çöp tenekesindeki şu bedava dağıtılan gazetelerden birinin altına sakladım. Bir avuç kraker ile gazoz alıp çabucak yukarı çıktım. Lucy'nin kapalı kapısının önünden geçerken bir an parmak uçlarımı tokmağında gezdirerek oyalandım.

Ü Ç

“Sanırım bu yaz Tim’le seks yapmak istiyorum,” dedi Ellen, öğle yemeğinden bir küp peyniri alıp ağzına atarak. El son bir yıldır her cuma Tim’le seks yapmayı “değerlendiriyordu”. Ciddi ciddi her hafta sonundan önce Ellen ile Tim’in nihayet işi pişirmesinin olumlu ve olumsuz yönlerini tartışıyorlardı.

“Tuhafmış.” Başımı notlarımdan kaldırmadım. Kötü bir arkadaş değildim. Ama bu konuşmayı pek çok kez yapmıştık. Ayrıca okulun son günüydü ve son bir sınavım vardı. Sınava hazırlanmaya çalışıyordum ve El çalışmıyordu çünkü o bütün sınavlarını vermişti.

Şeker kaplı ceviz dolu ağzıyla, “Neden tuhafmış?” diye sordu.

“Beni test etsene.” Ağzıma birkaç üzüm atıp devletin kollarını gösteren bir çalışma kâğıdını kaldırdım. “Çünkü bu bir düğün değil. Öyle, Ahh, yaz renklerini seviyorum. Yazın yapacağım ki iç çamaşırlarımla en sevdiğim mevsim uyumlu olsun,” gibi bir şey değil. İstedğin için yapmalısın.”

Gözlerini devirdi. “Ama yaz bir geçiş dönemi gibidir. Okula bir *kadın* olarak dönebilirim,” dedi abartıdan hiç kaçınmadan.

Ben de ona gözlerimi devirdim. Konuşmuş olmak için konuşmaktan nefret ediyordum. El bunu gerçekten yapacak olsa

onunla kafa kafaya verip her detayını konuşmak için masanın üzerinden eğilirdim. Ama hiçbir zaman yapmıyordu. Seksin ihtimali hakkında nasıl bu kadar çok konuşabildiğini anlamıyordum.

Zokayı yutmadığımı görünce kâğıda bir göz attı. “Devletin üç kolu.”

“Yasama, yürütme ve yargı.” Ona bir kırıntı vermeye karar verdim. “Ayrıca seks yapmak insanı kadın yapmaz. Bu fena halde klişe bir şey. Seks yapmak istiyorsan seks yap ama bunu bunca ağırlığı taşıyan kocaman bir mesele haline getirme. Kendini hayal kırıklığına hazırlıyorsun.”

Omuzları düştü ve kaşları bitişti. “Mecliste kaç senatör ve temsilci görev yapar?”

“Dört yüz otuz beş ve yüz.”

“Hayır, ama evet. Tersten söyledin.”

“Tamam.” Sayıları alçak sesle tekrar ettim. “Ve doğru geldiği sürece yılın hangi zamanı olduğunun bir önemi yok. Değil mi? Demek istediğim kış da iyidir çünkü insan, ‘Aman Tanrım, çok soğuk. Vücut ısısı istiyorum,’ der.”

Güldü. “Tabii, tabii. Haklısın.”

Haklı olmak istemiyordum. El’in benden önce seks yapmasını istemiyordum. Bencilce olabilirdi ama onun benim yapmadığım bir şey yapmasıyla nasıl başa çıkacağımı pek bilmiyordum. Ona arkadaşlık edemeyeceğimden korkuyor olabilirdim. Yani seks ciddi bir işti ve hiç bulunmadığım yerlerde onu nasıl yönlendirecektim ki?

Ona beklemesi gerektiğini söylemek istiyordum. Ama Tim’le neredeyse bir buçuk yıldır çıkıyorlardı ve El hâlâ ne zaman ondan bahsetse kızarıyordu. Aşkını nasıl ölçeceğimi bilmiyordum ama bu başlamak için iyi bir yer gibi geliyordu. Ve ondan bekleme-

sini istememin kendimden başka bir sebebi olup olmadığından emin değildim.

Notlarımın üstünden geçerken Millie elinde bir tepsi yemek ve hemen arkasında en yakın arkadaşı Amanda'yla bizim masalara doğru yürüdü. Millie ile Amanda bir aradayken resmen üzerinde BİZİMLE ALAY EDİN yazan dev bir hareketli hedefe dönüşüyordu.

Amanda'nın bacakları birbirine denk değildi, o yüzden onu Frankenstein gibi gösteren kalın tabanlı düzeltici ayakkabılar giyyordu. (En azından Patrick Thomas öyle söylüyordu.) Çocukluğumuzda, henüz bu ayakkabıları yokken Amanda kalçası her adımında ine çıka topallayarak yürüyordu. Hiç buna aldırıyor gibi görünmüyordu ama bu, insanların gözlerini dikerek bakmasına engel olmuyordu. Bir düşününce, o lakap oldukça dandikti. Frankenstein doktor olandı, canavar değil.

Millie el salladı ve yanımdan geçerken çabucak elimi kaldırdım.

El pis pis güldü. "Yeni arkadaşın mı?"

Omuz silktim. "Bazen ona acıyorum."

"Bana gayet mutlu görünüyor." El bana sınav için birkaç soru daha sordu ve yemeğimizi bitirdik. "Devletin hiçbir parçasının fazla güçlü olmaması için kurulmuş sistem nedir?"

"Denetim ve denge."

"Peki, dün gece iş nasıldı? Özel Okul Çocuğu nasıl?"

Defterimin spiralindeki gevşek halkayı parmağıma sardım. "İyi." Kafeteryadan aldığım öğle yemeğine bir göz attım. "O da iyi."

El'e Bo'nun boktan arkadaşları ile yeni sakalından bahsetmek istiyordum ama bunu Bo'nun kestiği tırnakları yatağının altındaki bir kavanozda saklayan çatlağın tekiymişim gibi

görünmeden nasıl yapacağımı bilemiyordum. Dün akşam Bo yanımdan geçip durduğu için kasamı üç kere yeniden saymak zorunda kalmıştım

“Sweet 16 hoşuma gidiyor ama erkeklerle de çalışabildiğin için biraz kıskanıyorum.” Yarısı yenmiş havucunu kilitli poşete atıp kilidini kapadı. “Hâlâ birlikte çalışmadığımıza inanamıyorum.”

El, Harpy’s’te işe girerek okul sonrası iş planlarımızı mahvettiğini unutmama asla izin vermiyordu. Ama satılan kıyafetlerin içine bile giremediğim bir mağazada çalışmayı pek istemediğimi kendisi sezinleyemiyorsa ben de bunu ona açıklama zahmetine katlanmak istemiyordum. “Neden başka erkeklerle çalışmayı umursuyorsun ki? Daha biraz önce bana Tim’le işi pişirmek istediğini söyleyen sendin.”

Omuz silkerek geçiştirdi. “Sadece eğlenceli olurdu diye.”

Yemeğimizi bitirdik ve devletin işleyişiyle ilgili sınavıma girdim. Ve bu kadardı. Onuncu sınıf bitmişti. Otopark ilkel tezahüratlar ve öten lastiklerle inliyordu. Ama o ilerleme hissi bende yoktu. Onun yerine kendimi hayatımın gerçekleşmesini beklerken sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum.

DÖRT

Okulun son gününde eve döndüğümde annemin arabası garaj yolundaydı. Arabamı park edip el frenini çekerek başımı koltuğun başlığına yasladım. Arabamı seviyordum. Adı Jolene'di, 1998 model, kiraz kırmızısı bir Pontiac Grand Prix'ydi ve bana Lucy tarafından verilmişti.

İçeri girince hışırtıları takip ederek Lucy'nin odasına çıktım; annemin su yeşili poposu havada kıvranıyordu. Su yeşili çünkü hâlâ altı yıl önceki eski erkek arkadaşının verdiği tasarımcı eşofman takımını giyiyordu. Buna “ev kıyafeti” diyordu ve yalnızca Mavi Çiçek Güzeli tacından sonra gelen, en kıymetli eşyasıydı.

“Ben geldim,” dedim paniğim sesime yansıyor. “Burada ne işin var?”

Doğrulup nefesini vererek alnındaki saçları itti. Yüzü sıcaktan kızarmış, alnının etrafındaki sarı tutamlar kıvrılıp bukleler haline gelmişti. “Cenaze evi nihayet sipariş ettiğimiz o kül saklama küpünü almış, o yüzden bugünü yarım gün ilan ettim. Eve gelip bir an önce bu işe başlayayım diye düşündüm.”

Sırt çantamı koridorda bırakıp odada birkaç adım ilerledim. “Hangi işe?”

Annem yatakta, hepsi de Lucy'nin yünle sarılmış tel askılarına asılı ev kıyafetlerinden oluşan yığının yanma çöktü. "Ah, bilirsin, Lucy'nin eşyalarını toparlama işi. Tanrım, tam bir çöpçü. Çekmeceleri zar zor açılıyor. Biliyor musun, büyükannenin gelinlik duvağını buldum. Yıllardır onu arıyordum."

Dudaklarım seğirerek yüzüme bir gülümseme yerleşti. "Öyle mi?"

Büyükannem bakımevindeyken gelinliği üzerinde annem hak sahipliği iddia etmişti. Lucy'nin üzerine asla olmazdı, o yüzden pek bir tartışma konusu olmamıştı. Duvak haricinde. Duvak herkese olurdu. Lucy'nin sinirleri pes edecek denli yıpranana dek aylarca duvak yüzünden kavga etmişlerdi. Sonra birkaç yıl önce duvak ortadan kaybolmuştu.

İşin peşini bırakmayan annemdi ama şimdi belki de son sözü Lucy söylemiş olabilir gibi geliyordu.

Hep böyle değildi. İkisi her zaman kavga etmiyordu ama o anlar hafızamda, cuma akşamları eve gelip ikisini en sevdikleri eski filmler karşısında kıkırdarken bulduğum zamanlara ağır basıyordu.

"Bütün bunları ne yapacaksın peki?" diye sordum.

"Herhalde bağışlarım. İri kadınların kıyafet bulması ne kadar zor, biliyorsun, o yüzden eminim birileri buna çok minnettar olacaktır."

"Peki ya bazılarını ben istersem? Giymek için değil. Sadece saklamak için."

"Ah, Ballı Lokmam, bu eski püskü şeyleri istemezsin. Çekmecelerde de sadece iç çamaşırları, külotlar ve gazete kupürleri var."

Lucy'nin ölümünü atlattım olmam gerektiğini biliyordum. Artık üzerinden altı ay geçmişti. Buna rağmen onu kucağında Asi'yle kanepede otururken ya da mutfakta çapraz bulmacasını

özerken bulmayı bekliyordum. Ama orada değildi. Gitmişti. Ve elimizde fotoğrafı bile yoktu. Vücudunun gerçekliğı, kendisine bir fotoğraf şeklinde yansıtılmasından hoşlandığı bir şey değildi.

Bu beni korkutuyordu. Onu duyamaz ya da göremezsem onu unutacakmışım gibi.

Lucy otuz altı yaşında, iki yüz yirmi beş kilo sekiz yüz seksen gram ağırlığındayken ölmüştü. Yalnızca kanepede oturmuş televizyon programlarından birini izlerken geçirdiğı ağır bir kalp krizi sebebiyle. Ölürken kimse onu görmemişti. Öte yandan bu evin dışında kimse onu yaşarken de görmemişti. Ve şimdi onu hatırlayacak kimse yoktu. Lucy'nin hatırlanmak isteyeceğı şekilde hatırlayacak kimse. Çünkü annem onu düşündüğünde yalnızca nasıl öldüğünü düşünüyordu.

Bu yüzden annemin onun odasını bir gezici sergi gibi dağıtması fikri bu eski acıyı alıp yeni ve taze bir şeye dönüştürüyordu.

Annem komodin çekmecesini açıp kâğıtları farklı desteler halinde ayıklamaya başladı. Zihninin çalıştığını görebiliyordum. Kalacak, atılacak, belirsiz. Bazı günler ben hangi desteye düşüyorum diye merak ediyordum.

“Bunu yapmasan olmaz mı?” diye sordum. “Burası onun odası.”

Annem yüzünde inanamaz bir ifadeyle bana döndü. “Ballı Lokmam, toz toplamaya bıraktığımız koca bir oda burası. Ve güzellik yarışması sezonu geldi. Bütün yaz çok çalışıyor olacağım. Bütün evi dağıtmadan kıyafet dikmek ve dekor parçaları hazırlamak için bir oda olması güzel olur.”

“Bir el işi odası.” Sözcükler dilime acı geldi. “Lucy'nin odasını bir el işi odasına çevirmek mi istiyorsun?”

Annem ağzını açtı ama cevap vermesi için yeterince uzun süre orada kalmadım.

Harpy's'te Bo kulaklıklarını takmış, ızgaranın başında çalışıyordu. Yanından geçerken el salladım. "Güzel yazlar, Willowdean," dedi biraz fazla yüksek sesle. Dudakları yapış yapış ve kırmızıydı; tadına bakmayı çok istiyordum.

Bo'yu öpmek. Düşüncesi beni utandırdı. Eriyip mutfak giderinden gönderilecek bir birikinti haline gelmek istiyordum.

Ön tarafta Marcus kasadaydı.

"Benden önce gelmişsin," dedim.

"Tiff beni antrenman yüzünden erken bırakıyor."

Marcus ve ben her zaman birbirimizin hayatında bir nevi yedek işlevi görmüştük. Benden bir yaş büyüktü ve çocukluğumuzdan beri aynı okula gidiyorduk. Onu en yakın arkadaşınızın kuzenini tanıdığınız gibi tanıyordum; yüzü ve adıyla. Harpy's'te işe başladığımda en azından tanıdığım biriyle çalışmak güzeldi ve şimdi arkadaş olduğumuzu düşünüyordum. O ve softbol takım kaptanı Tiffanie yılın başında çıkmaya başlamışlardı ve birkaç hafta içinde hayatları bir çift vantuz gibi birbirine karışmıştı.

"Sınavların nasıl geçti?" diye sordu Marcus.

Omuz silkip arkama bir göz atınca Bo'yu ısı lambalarının ardından bizi izlerken yakaladım. "Sınavlara girdim," dedim. "O da bir şeydir. Ya senin?"

"İyi geçti. Tiff'le birlikte çalıştık. Bu yaz üniversiteleri ziyaret edecek."

Liseden sonraki hayatın muhtemelen düşünmem gereken bir şey olduğunu anlıyordum ama kendimi bir üniversitede hayal edemiyordum ve hayal edemediğim bir şey için nasıl plan yapacağımı bilemiyordum. "Peki ya sen? Sen de okullara bakacak mısın?"

Siperli şapkasını yana çevirip dalgın bir şekilde başıyla onayladı. “Sanırım.” Okuldan birkaç çocuk içeri doluşurken ön kapının tepesindeki çan çaldı. Menüye bakmalarını beklerken Marcus arkalarındaki pencereden dışarı bakıp, “Benim hatun bu kasabadan gidiyor ve tek bildiğim benim de onunla birlikte gideceğim,” dedi.

Clover City insanın ayrılacağı türden bir yerdi. İnsanı buraya çeken de dışına iten de aştı. Yalnızca birkaç kişi buradan çıkıp dışarıda kalmayı başarırken diğerlerimiz içki içip ürüyor, kiliseye gidiyorduk ve görünüşe göre bu bize yetiyordu.

Cuma ve cumartesi günleri geç kapadığımızdan eve geldiğimde annem uyuyordu. Bütün ışıkları kapayıp arka kapıyı kilitledikten sonra sessizce üst kattaki koridora çıkıp uyuduğundan emin oldum. Gıcırdayan döşeme tahtalarından kaçınmaya çalışarak Lucy’nin odasına girip annemin oluşturduğu yığınları taramaya başlarken kapı altından hafif horultular geliyordu.

Bir sürü çerçöp ile asla anlamayacağım yer ve insanlarla ilgili deste deste gazete kupürü vardı. Lucy’ye sormayı hiç akıl etmediğim şeyler –neden yerel kütüphaneye gelecek olan bir yemek kitabı yazarıyla ilgili bir makale kupürüne ihtiyaç duyduğu gibi önemsiz şeyler– olması hiç hoşuma gitmiyordu.

Cenazesi berbattı. Ve sadece bariz nedenlerden ötürü de değil. Clover City’nin yarısı gelmişti çünkü yapacak başka ne vardı ki? Herhalde hepsi onun bir tür ibret hikâyesi olarak bir tabuta sıkıştırılmış olmasını bekliyordu. Ama üzücü gerçek şuydu ki daha pahalı olan geniş tabutu karşılayamazdık. O yüzden annemin ablasına “doğru düzgün” bir cenaze düzenleyememesi yüzünden geçirdiği büyük sinir krizine rağmen Lucy’nin naaşı yakılmıştı.

Ama ben cenazesini hatırlamaktan hoşlanmıyordum. Beni üçüncü sınıftayken ilk dans dersime götürmesi gibi şeyleri hatırlamak istiyordum. Streç giysim çıkıntı yapan karnımı zar zor sarıyordu ve uyluklarım ne kadar yalvarsam da birbirine değiyordu. Fazla şişmandım. Fazla uzundum. Derse girmek üzere bekleyen diğer kızlar gibi görünmüyordum.

Arabadan çıkmayı reddettiğim için Lucy gelip arka koltukta yanıma oturmuştu. “Will.” Sesi ılık bal gibi yumuşacıktı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıp bana kıyafetinin ön cebinden çıkardığı bir mendil uzatmıştı. “Hayatımda çok zamanı boşa harcadım. İnsanların ne diyeceği ya da ne düşüneceğine çok kafa yordum. Ve bazen markete ya da postaneye gitmek gibi aptalca şeyler içindi. Ama kendimi özel bir şeyler yapmaktan alıkoyduğum zamanlar oldu. Sırf birinin bana bakıp yeterince iyi olmadığımı karar vermesinden korktuğum için. Ama sen bu saçmalıklara kapılmak zorunda değilsin. Ben onca zamanı kaybettim ki sen etmesin. İçeri girip bunun sana göre olmadığına karar verirsen bir daha asla gitmek zorunda değilsin. Ama bu şansı kendine borçlusun, beni anladın mı?”

Dans derslerine sadece sonbahar boyunca devam etmiştim ama görünüşe göre önemi olan bu değildi.

Lucy’nin çorap çekmecesinde küçük bir kutu kaset buldum; hepsi Dolly Parton’a aitti. Rasgele birini seçip komodininin üzerindeki teybe koydum. Yatağında arkama yaslanıp o kadar kısık sesle dinledim ki kulağa mırıltı gibi geliyordu. Lucy muhtemelen Dolly’yi her şeyden çok seviyordu. Ve sanırım Ellen ve ben de öyle.

Bayan Dryver, Teksas’ın bu yakasında bilinen en iyi Dolly Parton taklitçisi olabilirdi. Minyon yapısı ve sesi buna uygundu. Lucy birkaç yıl öncesine dek bölgesel Dolly Parton hayran ku-

lübünün başkanı olduğundan yolları düzenli olarak kesişiyordu. Ellen'la arkadaşlığımızın biz doğmadan uzun zaman önce, Dolly hâlâ Tennessee'de hiç tanınmayan fakir biriyken kaderimize yazıldığına inanmamak zordu. El sanki Lucy'nin hep benim için hayal ettiği bir tür hediye gibiydi.

Bizi ona çeken sadece Dolly'nin görünüşü değildi. İnsanların onun ne kadar gülünç görüldüğünü bilmesinin ama kendinden hoşnut olduğu için tek bir şeyini değiştirmemesinin verdiği tavırdı. Bize göre o... yenilmezdi.

B E Ş

Yaz tatili üzerimde çocukken bıraktığı etkiyi bırakmıyordu. El ve ben ortaokuldayken Lucy bizi Avalanche Snocones'a götürürdü. Biz tavandaki fanı pır pır eden loş ışıklı salonda ellerimizden şurup aka aka otururken Lucy annemin izlememize asla izin vermediği avam sohbet programlarından birini bulana dek kanalları gezerdi.

Ama yazın ilk hafta sonu hiçbir özelliği yokmuş gibi geçti. Pazartesi sabahı uyandığımda telefonumun ışığı yanıp sönüyordu.

ELLEN: YÜZELİM. ŞİMDİ. YAZ. ÇOK. SICAK.

ELLEN: ŞİMDİ.

ELLEN: ŞİMDİ.

Mesajını görünce elimde olmadan gülümsedim. Ellen, bakımsız bir havuzun bulunduğu güvenlik kapısı olmayan bir sitede yaşıyordu. Ama yazları burası bir vaha gibiydi.

Şişman kızların havuzlara alerjik olması gerektiğini biliyordum ama yüzmeyi çok seviyordum. Demek istediğim, aptal değildim. İnsanların dik dik baktıklarını biliyordum ama serinlemek istiyorum diye beni suçlayamazlardı. Ayrıca bunun neden bir önemi olsundu ki?

Kocaman, yamru yumru uyluklarımın nesi için özür dilemem gerekiyordu?

El'in garaj yoluna park ettiğimde onu üzerinde bikinisi, beline sarılı bir havluyla verandasında otururken buldum.

Havuz kadarki üç bloğu yürürken parmak arası terliklerimiz kaldırımda şak şuk sesler çıkarıyordu ve saat daha sabahın onu olduğu halde terden sıırıslıklamdık (ya da annemin deyimiiyle: *ııl ııldık*).

"Tanrım," dedi El kuyrukta beklerken. "Burada bir sürü insan var." Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

Koluna girdim. "Hadi gel."

Kalabalık yüzünden sadece bir şezlong bulabildik. El belindeki havluyu çıkarıp çabucak havuza gitti. Ben de elbisemi başımın üzerinden çekip terliklerimi çıkardım ve parmak uçlarımda hızla yürüdüm.

El omuzlarına kadar batarken su belime çarpıyordu ve serinliğin verdiği rahatlıkla gözlerim yuvalarında döndü. Ahhh, işte şimdi yaz gelmişti.

Denizyıldızları gibi sırtüstü suda süzölüyorduk ve bu bana çocukken deniz gözlüklerimizi takıp suyun altına dalarak birbirimize sırlarımızı haykırdığımızı hatırlattı. Ama o zamanlar birbirimizden sakladığımız sırlarımız yoktu, çoğunlukla zaten bildiğimiz şeylerdi. "CHASE ANDERSON ÇOK TATLI!" derdi El. "ANNEMİN CÜZDANINDAN ON DOLAR ÇALDIM!" diye haykırırdım ben de.

Omuzlarımı havuz kenarına sürüp tepemde dikilen bir gölge olduğunu hissedene dek süzölmeye devam ettim. Gözlerimi biraz aralayınca havuzun kenarında çömelmiş küçük bir erkek çocuğu gördüm. Dudakları kelimeleri şekillendiriyordu.

Doğrulunca gürültü kulaklarıma dolarak neredeyse beynimi dondurdu. Kısacık bir an gözlerimi sımsıkı kapadım. Başım vakumlu torbaya konmuş gibiydi. “Ne var?”

Çocuğun kırmızı mayosu sıırıslıklardı ve altında bir su birikintisi oluştıuruyordu. “Öldüğünü sandım,” dedi. “Ayrıca kıpkırmızıdır.” Ayağı kalkıp hiçbir şey olmamış gibi uzaklaştı.

Yanaklarıma dokundum ve parmaklarımdan akan su adeta kuru, çatlamış topraklara düşen yağmur damlaları gibi yüzüme damladı. Ne kadar süredir suda süzıldüğümde dair en ufak bir fikrim yoktu. Etrafta El’e bakınıp onu şezlongumuzda otırmış bir kız ile erkekle konuşırken gördüm. Gideceklerini umarak acele etmeden sığı kısıma doğru ilerledim ama birkaç dakika oyalandıktan sonra hiç kıpırdamamışlardı.

Kendimi hazırlayıp hızla havuzdan çıktım. El şezlongumuzun ayakucunda oturırken tanımadığım kız da sanki bir motosiklet üzerindelermiş ve o direksiyondaymış gibi arkasında bir erkekle öbür ucunda oturuyordu.

“Selam,” dedim.

El’in hiçbir şey söylemediğı ve bu diğder kızın bana sana-nası-yardımcı-olabilirim-bir-şeye-mi-ihtiyacın-var-artık-gidebilirsin diyen bir ifadeyle baktığı kısacık bir an geçti.

“Millet, bu en yakın arkadaşım Will.” El bana döndü. “Bu Callie. Ve erkek arkadaşı...” Sesini bir süre uzattı ve parmaklarını şıklattı.

“Bryce,” dedi Callie. Bryce kızın arkasından başıyla selam verdi. Şu tam züppe işi gözlüklerden takmıştı; koçların taktığı ve neredeyse *Uzay Yolu* gözlüklerine benzeyenlerden. Callie’nin omuzlarını kavradı; sürekli birbirlerine dokunan tiplerden oldukları belliydi.

“Tanıştığımıza sevindim,” diye mırııldandım.

El bana ters bir bakış attı.

Yeni insanlardan hoşlanmıyor değildim. Mesele genel olarak yeni insanlardan hoşlanmıyor olmamdı. Ve bu El'in en hoşlanmadığı özelliğim olabilirdi. Kendimi bildim bileli kusursuz küçük grubumuza bir üçüncü teker eklemeye çalışıyordu. Belki de bu huysuzun teki olduğum anlamına geliyordu ama bir tane daha en yakın arkadaşına ihtiyacım yoktu. Hele de görünüşe göre bana bir tür araba enkazıymışım gibi bakmaktan kendini alamayan bu kıza.

El yanına oturmam için kenara kaydı ama ben olduğum yerde kaldım. "Callie güzellik yarışmasına katılıyormuş."

Bryce omuzlarını sıkınca Callie tiz bir kıkırtı koyuverdi. "Evet," dedi. "Ablam birkaç yıl önce ikinci olmuştu. Genlerimde var denebilir."

"Ne güzel." Sesim aslında öyle olmasını istemediğim halde kalın ve alaycıydı.

El zorla gülümsedi. "Callie esasen geçen hafta gördüğümüz o okul sonrası güzellik yarışması hazırlık kampına katılmış."

Esasen buna ne karşılık vermemi beklediğini bilmiyordum. Bütün bu konuşma üzerinde ÇIKMAZ SOKAK yazan bir ışıklı tabelaydı.

"Ah, Callie," dedi Ellen. "Biliyor musun, yarışmayı Will'in annesi yönetiyor."

Güney'de futbol oyuncularını tanrı gibiydi. Ve amigo kızların durumu da fena değildi ama burada, saltanatların en şaşaalısını güzellik yarışması kraliçeleri sürüyordu. Ama ne yazık ki Clover City'nin en sevilen güzellik kraliçesinin tıknaz kızı olmak bana pek itibar kazandırmıyordu.

Callie başını kaldırıp bana bakarken güneşe karşı elini gözlerine siper etti. "Bir dakika, o senin annen mi?"

“Evet.” Annemle ilgili tek bir şeyi değiştirebilecek olsam bu güzellik yarışması olurdu. Hatta varlığımdan o yıllık etkinliği sürebilecek olsam bütün hayatımın domino taşları gibi dizileceğinden emindim.

Callie kahkaha attı. “Ama sen katılmıyorsun, değil mi?”

Bir saniye bekledim. İki. Üç. Dört. Ellen hiçbir şey söylemedi.

“Neden katılmayayım?” Tabii ki o yozlaşmış popülerlik yarışmasına asla katılmazdım. Ama olsun. Ne tür bir bok kafalı böyle bir varsayımda bulunurdu ki?

“O tür bir kıza benzemiyorsun. Yani, kötü anlamda değil.”

Birden mayomun ne kadar küçük olduğunu hatırladım. Apış arası batıyor, askıları omuzlarıma gömülüyordu.

“Ama,” dedi Callie, “Bekah Cotter ciddi bir rakip olacak. O kız bütün Amerikan değerlerini bünyesinde barındırıyor.”

Kaçma ihtiyacı ayaklarımı çekiştiriyordu.

Ve tabii ki Callie o kıymetli teni sıcak plastik şezlonga değmesin diye elbisemi bir plaj havlusu olarak kullanıyordu.

Ellen’a döndüm. “Ben sizin eve gidip tuvalete gireceğim.” Ayaklarımı terliklerime sokup gördüğüm ilk havluyu kaptıktan sonra elimden geldiğince hızla uzaklaştım.

Callie’nin, sanki *Derdi ne bunun?* der gibi, “Bir sorun mu var?” diye sorduğunu duydum.

El kalabalığının arasından, “Ama burada tuvalet var!” diye seslendi.

Havlu belimi zar zor sarıyordu. Umurumda değildi. Yürümeye devam ettim.

Bir araba dolusu oğlan yanımdan geçerken bana korna çaldılar.

El, “Siktirip gidin!” diye bağırdı arkamdan.

Döndüm. Üzerinde mayosundan başka bir şey olmaksızın elinde elbisem ve çantasıyla kaldırımda koşuyordu.

“Sana yetişmeye çalışıyordum!” dedi.

Konuşmak üzere ağzımı açtım ama ona kızgın olduğumu hatırladım. Yürümeye devam ettim. Biz kavga etmezdik. En yakın arkadaşların kavga etmesi gerektiğini biliyordum ama El ve ben hiç etmezdik. Tabii ki TV programları ve hangi Dolly imajının en iyisi olduğu gibi aptalca şeyler hakkında tartışırđık ama asla gerçek bir tartışmamız olmazdı. Buna rağmen beni o Callie denen kızın karşısında savunmasız bıraktığı için ona çok kızgındım. Hiçbir şey söylememişti.

Belki de meseleyi büyütüyordum. Belki bu sadece benim farkına vardığım türden bir şeydi. Sivilceniz çıktığında diğer herkesin sizi gördüklerinde ilk fark ettikleri şeyin bu olduğunu düşünmeniz gibi.

Ama bir de Callie’nin beni tepeden tırnağı süzme şekli vardı. Tiksinilecek bir şeymişim gibi. Gerçek şuydu ki öncelikle kendimi rahatsız hissettiğim için kızgındım çünkü neden rahatsız hissedecektim ki? Bir havuza girmek ya da mayomla ayakta dikilmek istediğim için neden kötü hissedecektim? Neden kimse uyluklarımın iğrençliğini görmek zorunda kalmasın diye havuza çabucak girip çıkma ihtiyacı hissedecektim?

“Will! Beklesene! Tanrım.”

Durmaya gerek görmeden, “Eve gitmem gerek,” dedim.

“Bana orada ne olduğunu söyleyebilir misin? Tam bir man-yağı dönüştün. O neydi öyle?”

Durdum çünkü El’in evine varmıştım ve artık ayaklarımın gidecek başka bir yeri olmadığından sanki ağzımı konuşmak-tan alıkoyamıyordum. “Ne neydi?” diye bağırdım. “Olan, beni

havuzda bir başıma bırakmandı. Beni bırakıp gittin. Ve o çırpı gibi kaltak da kimdi?” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Hayatım boyunca üzerine yorum yapılmaya değer bir vücudum olmuştu ve bu bedende yaşamak bana bir şey öğrettiyse o da beden sana ait değilse hakkında yorum yapmanın sana düşmediği idi. Şişman. Sıksa. Kısa. Uzun. Fark etmez.

Ama El sadece, “Çok huzurlu görünüyordun! Havuzda seni yalnız bırakmak nasıl oluyor da beni boktan bir arkadaş yapıyor? On altı yaşındasın ve seni havuzda tek başına bıraktığım için bana kızgınsın, öyle mi?” dedi.

El’i, bunun onun uzmanlık alanı olduğunu bilecek kadar Tim’le kavga ederken görmüştüm. Durumu, karşısında her kim varsa kendini aptal hissedeceği noktaya kadar basitleştiriyordu. Sizin adınıza tartışmasını isteyeceğiniz türden biriydi. Size karşı değil.

Başımı sallayarak itiraz ettim çünkü bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum. Can simidim olmadan ortada kaldığım için kızgın olduğumu: O olmadan. Ya da orada beni savunması gerektiğini.

“Ve o ‘çırpı gibi kaltak’ da,” dedi, “benim iş arkadaşım. Onunla arkadaş olmak zorunda değilsin ama en azından nazik davranabilirdin.”

Ellerimi havaya savurdum. “Neyse ne. Oldu bitti. Daha fazla tartışmak istemiyorum.”

Çantamı ve elbisemi arabamın bagajının üstüne bıraktı. “İyi.”

Elbiseyi başımın üzerinden geçirdim ve belimdeki havluyu uzatıp çantamdan anahtarlarımı çıkardım. “Sonra konuşuruz.” Sürücü kapısına doğru yürüdüm ama El hâlâ orada duruyordu.

“Bekle,” dedi. “İçeri gel.”

Bir iç çekip nefesimi burnumdan verdim.

“Ah, oflamayı bırak. Yardımına ihtiyacım var.”

Ellen’in odasında bağdaş kurarak yere oturdum. “Jake’i elime alayım.”

Yatak odasının kapısını kilitleyip doğruca gardırobuna gitti. “Bir dahaki sefere. Deri değiştiriyor.”

Her akli başında insan gibi yılanlara karşı sağlıklı bir korku duyuyordum ama on bir yaşındayken El’in annesi ile babası kısa bir süre ayrılmış ve El tamamen keçileri kaçırmıştı. Bay Dryver onu yatıştırmak için ona bir evcil hayvan vaat etmişti. Kızının bir yılan isteyeceğiniyse hiç beklemiyordu.

Ellen onu –albino bir mısır yılanı– ilk aldığı anda Jake’in boyu kalem kadardı ama yine de evlerine gitmemekte diretiyordum. Onunla aynı çatı altında olma düşüncesine bile katlanamıyordum. Ama El on ikinci doğum gününü kutlayacaktı ve bunu kaçıramazdım. Lucy yılanları görebilmem için beni bir evcil hayvan dükkânına götürmüştü ve hatta bir tanesini tutmamı bile sağlamıştı. Ürküp vazgeçtiğimde yılanı kendisi tutmuştu. Ellerinin titrediğini görebiliyordum ama bu yine de beni sakinleştirmişti.

Şimdi biz film izlerken Jake, bizi birbirimize dikiyormuş gibi ellerimiz arasına girip çıkarken saatlerce oturabiliyordum.

El dolabının derinliklerinden bir Sweet 16 alışveriş poşeti çıkardı. “Karar vermem için yardımına ihtiyacım var.”

O dantelli sutyen ve külot takımlarını yatağının üzerine boşaltırken dizlerimin üzerinde doğruldum.

“Tim için.” Yatağının kenarına oturdu. “İyi görünmek istiyorum.”

Mor renkli şeffaf bir iç çamaşırını serçeparmağımla tutup havaya kaldırdım. “Bütün bunları işyerinden mi aldın?”

“Callie bazılarını seçmeme yardım etti ama seçenekleri daraltıp gerisini iade edebilmem için yardımına ihtiyacım var.”

“Ah.” İlk seferi olacağını Callie’ye söyledi mi diye merak ettim. İç çamaşırı yığınınını inceledik. Pembe, beyaz, siyah, kırmızı. Hatta yeşil. Tabii ki ona söylemişti. Bu meseleyi fazla büyüttüğümü biliyordum. Ellen-Tim seks sohbetlerinin tekeli bende değildi ama bu bana ihanet gibi geliyordu.

“Pekâlâ,” dedim, “beyaz elendi. Sen bakiresin ki bu da güzel bir şey. Olmasaydın da kötü olmazdı ama demek istediğim, el değmemesi gereken bir şey gibi görünmene gerek yok. Bütün amaç el değmiş olmak, değil mi?”

“Tabii.” Beyaz sutyen ile külotu elerken sesi kararlıydı. “Acaba doğru düzgün iç çamaşırları mı almalıydım?”

Başımı salladım. “Bence kesinlikle doğru yöntem bu. Tim’e fazla baskı yapmadan, ‘Seks yapmaya hazırım,’ diyor.”

“Sen olmasan ölürdüm. Varlığım sona eriverirdi.”

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Siyah fazla göz korkutucu. Yani, aşırı seksi ama bunu sonraya saklayabilirsin.”

Siyah çamaşırları komodininin en alt çekmecesine koydu.

“Yeşili beğendim ama pek uygun değil.” Ten rengi, kırmızı, mor ve maviyi pas geçtim. “Bu.” Elimi yatağının üzerinde savurup ten rengi-uçuk pembe çizgili olan hariç bütün takımları bir kenara ittim. “Diyor ki, ‘Yaz bakiresi ama fazla uzun süreliğine değil.’”

Koluma bir şaplak atıp takıma uzandı. Küçük inci süsleri olan kenarları dantelli bir takımdı. El, çamaşırları göğsüne doğru

tutup kayarak yerde yanıma oturdu. Ben de arkamı dönüp yere indim.

Başını omzuma yasladı. Havuzdan sonraki kokumuza bayılıyordum. Klor ve ter karışımı. Yazın kokusu. “Bu gece. Bu gece yapacağız,” dedi.

ALTI

Ellen'in evinden ayrıldıktan sonra bitkin düşmüştüm ve bütün gece fastfood siparişleri alma düşüncesi imkânsız geliyordu.

Kasadaki yerimi alırken yorgun argın Harpy's kepimi takıp arka tarafından atkuyruğumu çıkardım.

"Hey, hey, Will," diye seslendi Marcus sosların bulunduğu tezgâhtan. "Biraz kızarmış gibisin. Güneşe mi çıktın?"

"Sayılır."

"Biraz da geç kalmışsın."

Para bozdurmak için ofise gitmem gerekiyor mu diye bozuk paraları kontrol ettim.

"Baksana, güzellik yarışması için bir bahis havuzu oluşturmayı düşünüyorum. Vakti geldiğinde bana içeriden bilgi verebilir misin acaba?"

Başımı hayır anlamında salladım ve kasamı sertçe kapadım.

"Ne yani?" diye sordu Marcus. "Artık konuşmuyor musun? Arka taraftaki Sessiz ve Ağırbaşlı herife benzemeye başladın," dedi, Bo'ya taktığı isimle hitap ederek.

Derin bir nefes alarak kasanın altındaki poşet stokunu kontrol ettim. "Uzun bir gündü. Biraz alana ihtiyacım var."

Marcus âdet öncesi sendromuyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve şaşırtıcı şekilde Bo mutfaktan, “Sadece boktan bir gün geçiyor olamaz mı? Dandik bir sebep uydurmana gerek yok,” dedi.

Ron ofisinden alçak sesli bir ısıklık çaldı.

Marcus kakhaha attı. “Kahretsin.”

“Belki yüzünü görmüştür,” dedi Bo “ve bugünden hayır gelmeyeceğini anlamıştır.”

Servis penceresinden bana göz kırptı. Hızla başımı çevirip gülümsedim.

Müşterilerle ilgilenmek, peçete ve sosları stoklamakla kendimi meşgul ettim. Bo da müziğini dinliyordu ama iki yerine sadece tek kulaklıkla. Marcus bütün gece telefonuna baktı ve anladığım kadarıyla mesajlaşarak Tiffanie’yle tartışıyordu.

Uzun, sarı saçları ve minyon kıvrımlarıyla Bekah Cotter büyük bir arkadaş grubuyla geldi ve kızartmalar ve alkolsüz içeceklerle adeta restorana kamp kurdular. Callie haklıydı. Bekah yarışmaya girecekti ve büyük ihtimalle kazanacaktı. Nefret etmek için büyük çaba sarf ettiğiniz türden güzel kızlardandı. Ama nazikti ve yetenekli sayılırdı. Baton çevirmeyi yetenekten sayarsanız.

Restoran temizliği görevi Bo’daydı ve kablosuz süpürgeyle dolaşırken Bekah hiç zaman kaybetmeden etraftaki masaların birinden bir çöp aldı. Ona bir şey söyledi. Duyamadığım bir şey. Ama Bo gülümsedi ve kendimi bir avuç taş yutmuş gibi hissetmemek zordu.

Daha ziyade bir lanet gibi geliyorken buna neden hoşlanmak dediğimizi bilmiyordum.

Kapının tepesindeki çan çaldı ve içeri Millie ile düzeltici Frankenstein ayakkabılarıyla Amanda girdi. Millie yakasında kalp şeklinde taşları olan açık sarı bir tişört ile şort takımı

giymişti. Ona bir pislik gibi görünmeden, hayatını gereğinden fazla zorlaştırdığı bütün yolları söylememin bir yolu olmasını dilerdim.

Alnı terden nemliydi ama gülümsemesi yerli yerindeydi. “Ah, selam, Will! Burada çalıştığını bilmiyordum.”

Amanda oldukça etkilenmiş görünerek başıyla onayladı. Futbol şortu ile göğsünde erkek kardeşinin Küçükler Ligi üniformasıyla çekilmiş fotoğrafı basılı bir tişört giymişti. Ebeveynlerin çocuklarının önemli maçlarında giydiklerini gördüğünüz türden bir tişörttü.

“Eminim bir sürü beleş yemek yiyorsundur,” dedi Amanda, sonra başparmağıyla Bo’nun restoranda durduğu yeri gösterdi. “Ortam da hiç fena değil.”

Gülmemeye çalışarak başımı salladım. “Ee, evet. Keyfim yerinde.”

Siparişlerini paket olarak aldılar ve Amanda arkaya eğilip, mutfaka doğru yürüyen Bo’yu biraz fazla uzun süre süzdü.

Marcus ile Bo’dan sonra ben molaya çıktım. Dudak nemlendiricimi almak için dolabımı açtığımda içinde kırmızı bir lolipop buldum. Marketlerin kasalarında ahşap stant üstünde duran şık lolipoplardandı. Bir an dudaklarımı büzüp sağa sola oynattıktan sonra biri izliyorsa diye umursamaz görünmek için büyük çaba sarf ederek şekeri cebime attım.

Çocukken okulda ayakkabı kutularını süsleyip Sevgililer Günü posta kutuları olarak kullanırdık. Onları bütün gün sıramızın üzerinde bırakırdık. Herkes birbirine kartpostal verirdi. Mecburiydi. Ama ben hep daha fazlasını umuyordum. *Gizli Hayranın* diye imzalanmış özel bir kartpostal alan kız olmak istiyordum.

Bu ayakkabı kutusundaki bir not olmayabilirdi ama yine de kalbimin adeta yaylardan yapılmış gibi hissettirmesine sebep olmuştu.

Lolipopun ambalajını açarken Ellen'a mesaj atmayı düşündüm ama ne diyeceğime karar veremeyince telefonumu ters çevirdim. Sandalyeme çöküp şekerimin tadını çıkardım. Ellen *şu anda* seks yapıyor olabilirdi. Resmen bekaretini kaybetmiş olabilirdi ve haberim bile olmazdı.

Ben gittikten sonra Callie'yle konuştu mu diye merak ettim. O muhtemelen seks yapmıştı. El'e ne diyeceğini bilirdi. Şekerimi bitirdikten sonra çubuğu ve ambalajı çöp tenekesine attım. Telefonumu sutyenimin içine soktum ve mutfaktan geçerken memelerim titreşti. Ön tarafa geçmeden önce olduğum yerde durup telefonuma baktım.

ELLEN: biraz gerginim. seni sonra arayacağım.

ELLEN: sonrasında yani.

BEN: tam bir seksi kedi olacaksın. miyaaaav.

ELLEN: süpersin. belki bu akşam sizde kalırım ve konuşuruz. öpt.

Yapış yapış dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Başımı kaldırıncı telefonumu sutyenimin içine geri koyarken Bo'nun gözlerini dikmiş bana baktığını gördüm ama hoşlandığın bir çocuğun önünde elini tişörtünden içeri sokmanın ne kadar tuhaf görünebileceğini biraz geç fark ettim.

Bütün hayatım boyunca insanların dik bakışlarıyla çok kez karşılaştım. Birini bakarken yakaladığınızda verdikleri ilk tepkinin, bakışlarını kaçırmak olduğunu bilecek kadar çok. Ama Bo bakmaya devam etti, utanacak bir şey yokmuş gibi.

Yanaklarım kızardı. Elimin tersiyle dudaklarımı sildim ve ön taraftaki kapanış işlerimi yapmaya başladım.

Ron gecenin sonunda Marcus'un birkaç dakika erken çıkmasına izin verdi çünkü Tiffanie bekliyordu ve bir şeylere kızmıştı. Ron ofisinde oturmuş gece sonu evrak işleriyle uğraşırken tezgâhları ovalıyordum ve Bo da mutfağı paspaslıyordu.

"Dikkat et," dedi. "Biraz önce arkanda kalan yeri paspasladım."

Kaymamaya dikkat ederek hafif adımlarla ilerledim ve büyük endüstriyel lavaboda ellerimdeki yağı yıkadım.

Bütün işlerim bitmişti ama Bo'nun paspas çekmeyi bitirdiği sırada kendimi oyalanırken buldum. Lydia'nın istediği gibi paspas gece içinde beklesin diye Bo için lavaboyu doldurdum.

"Siz ikiniz eve gidin," dedi Ron. "Görüşürüz."

Çabucak dolabıma gidip eşyalarımı aldım, sanki Bo'nun bensiz gitmesinden korkuyordum. Peşinden arka tarafa çıktım ve kapıyı benim için tutunca kolunun altından eğilerek geçmem gerekti. Bu arada koltukaltı kötü bile kokmuyordu. Nasıl oluyordu da geceyi burger pişirerek geçiriyordu ve fastfood menüsü gibi kokmuyordu?

Sessizlik içinde arabalarımıza doğru yürürken eli kazara benimkine değdi ve elimi tutsa, parmaklarımız iç içe geçse bu nasıl hissettirirdi diye merak ettim.

Arabamın yanında durup çatının üzerinden baktım ve "Lolipop için teşekkürler," dedim.

Dönmedi ama başını göğe çevirdi. "İyi geceler, Willowdean."

YEDİ

Sormama gerek bile kalmadan El bana bekaretini kaybedişiyle ilgili bütün korkunç detayları aktardı. Tim'in odasında yapmışlardı çünkü annesi şehir dışında, büyükannesini ziyarete gitmişti ve bir polis memuru olan babası da gece vardiyasındaydı.

Işık sönük bir şekilde yatağında burun buruna uzandık. “Nasıl bir histi?” diye sordum. “Seksin kendisini sormuyorum, nasıl desem, sana nasıl hissettirdi?”

Bir an gözlerini kapadı. “Kendimi... kontrolde hissettim. Hayatım benim kontrolümdeymiş gibi.” Gözlerini açtı. “Ve sevildiğimi. Ama tuhaf da hissettim.”

“Nasıl yani?”

“Yetişkinlere özgü bir şey yaptık. Oldukça yetişkinlere özgü bir şey. Ama hâlâ kendimizdik. Yine gülüşüp espriler yaptık. Yepyeni bir insan gibi hissetmeyi bekliyordum ama aslında asla tersine çeviremeyeceğim bu kararı veren bendim; bildiğimiz ben.”

Başımla onayladım. Başımı coşkuyla salladım çünkü bu ifadeye indirgendiğinde anlıyordum.

El parmak uçlarıyla yanaklarıma dokundu ve yüzümden süzülen seyrek yaşları ilk defa fark ettim. Alnını benimkine yasladı ve önce kimin uykuya daldığını bilmiyordum.

Evimi yutan güzellik yarişması malzemelerine rağmen sonraki birkaç hafta oldukça iyiydi. Çoğunlukla Ron'la ama bazen Lydia'yla çalışıyordum. Pazartesi ve  arşambaları her zaman  ocuk oyuncağıydı ama cuma ve cumartesileri ölümcül olabiliyordu. Annem restoranın gece yarısına kadar açık olmasından hiç hoşlanmıyordu ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Cuma gecesi restoranı kapatırken Ron elinde ambalaja sarılı upuzun fincan kuleleriyle yemek alanına girdi. "Yeni fincanlar aldım," dedi ve hepsini tezgâhın üzerine bıraktı.

"Elimizdekilerin nesi var?" diye sordum.

Bir tanesinin ambalajını yırtıp açtı ve bana kırmızı bir fincan uzattı.  zerinde logomuz vardı ama altında italik harflerle şöyle yazıyordu: *Clover City Mavi  i ek Güzellik Yarişması Resmi Sponsoru*. Bazen yarişmanın Noel'e benzediğini ve yıl boyu süren bir etkinliğe dönüşene kadar onu giderek daha erken kutlamaya çalıştığımızı düşünüyordum.

"Annenin komitesindeki kızlardan biri geldi ve 1977'de yarişmayı annem kazanmıştı. Clover City'nin en önemli etkinliğini destekleme fırsatını ka ıramazdım."

Kaşlarımın  atıldığını hissettim. "Gayet iyi durumda olan elimizdeki fincanları bunlar için bir kenara atacağız yani, öyle mi?"

Omuz silkti. " ıkmadan bidonları doldur, olur mu?"

Yarişmanın yaklaştığı, yılın ikinci yarısının ne kadar korkunç olduğunu hep unutuyordum. Hayatımı işgal ediyor, zar zor nefes alacak alan bırakıyordu.

Dükkânı kapadıktan sonra Bo ve ben daha arabalarımıza ulaşmamışken Marcus ile Ron arabalarına binmiş, park yerlerinden geri geri çıkıyorlardı.

Kapımın kilidini açarken –bende o şık uzaktan kumandalı anahtarlardan yoktu– Bo, “Bu akşam meteor yağmuru var. Küçük bir tane,” dedi.

Çantamı yolcu koltuğuna attım. “Nereden biliyorsun?”

“Üvey annemden. Yıldızlar ve astrolojiye çok ilgi duyuyor.”

Astrolojiyle ilgili pek bir şey bilmiyordum; annemin gittiği kilisenin buna büyücülük demesi dışında. Karar bile vermeden arabamın kapısını kapadım. “Hiç meteor yağmuru görmedim.”

Otoparkın ışıkları titreşerek sönerken başıyla kamyonetinin kasasını işaret etti. “Bekleyelim hadi.”

Yavaşça nefes aldım. *Hayatının gerçekleşmeye başlaması böyle hissettiriyormuş*, diye düşündüm.

“Üzerine oturabileceğimiz bir şeyin var mı?”

Radyosunu açıp kamyonetinden bir Holy Cross sporcu ceketi aldı. “Bunu kullan.”

Ben kamyonetine tırmanırken abartılı bir şekilde gözlerini kapadı. Gözlerinin gerçekten kapalı olduğunu umuyordum çünkü *tırmanmak* kelimesi ile polyester iş kıyafetim aynı cümleye ait değildi. Elini uzattı ve hiç utanmadan itiraf edebilirdim ki buna ihtiyacım varmış gibi yaptım.

Parmaklarının nasırlı olduğunu fark edince şaşırdım. Kendi tenime karşı tezatlığı hoşuma gitti. Yerime oturduğumda elini bırakmak zor oldu.

Kendini yukarı çekerken hafifçe yüzünü ekşitti.

“İyi misin?”

“Dizim sakat.” Bacağını düz tutarak yanıma oturdu.

“Nesi var? Sakatlandın mı yoksa hep mi öyleydi?”

“İkisinden de biraz.”

“Ama iyisin?”

Yumruğuna öksürdü. “Evet.”

Sokaktaki son ışıklar da titreşerek söndü. Şehir sınırları içinde yaşıyor olabilirdik ama akşamları kasaba kapandığında ne kadar münzevi olduğumuzu unutmak zordu. Bir otobanın ya da hiçbir işlek yolun kenarında değildik, o yüzden burası yalnızca bulmak isteyenlerin bulabileceği türden bir yerdi.

Bo telefonundaki saate bir göz attı. “Yıldızları görmek için yeterince karanlık olmalı.”

Takımyıldızları kolaylıkla seçebiliyordum. “Üvey annen astrolojiyle mi ilgileniyor yani?”

Parmak boğumlarıyla çenesini ovaladı. “Evet.”

“Annen ve baban boşandı mı?”

Başını hayır anlamında salladı ama bir şey söylemedi.

“S-sorduğum için üzgünüm. Balonlu naylonla dolu kutuya girmiş bir kedi kadar terbiyeliyim ancak. Büyük bir sorun.”

“Hayır,” dedi. “Mesele o değil. Seninle konuşmaktan rahatsız olmuyorum. O yüzden özür dileme, tamam mı? Sadece pek konuşmuyorum. Biraz alışmam gerekiyor.”

Başımı kamyonetinin arka camına yasladım ve ayak bileklerimi üst üste attım. “Öte yandan ben sanki dünya ancak benim etrafımda dönebilirse dönmeye devam edebilirmiş gibi konuşurum.”

“Seni dinlemek hoşuma gidiyor.” Bir kahkaha attı. “Stockholm sendromu gibi bir şey. Başta biraz ürkütücüydü ama şimdi rahatlatıcı geliyor. Dünyanın sona geliyor olsa bile işe geldiğimde seni, görevin buymuş gibi konuşurken bulabiliyorum.”

“Pardon,” dedim, “ama bu çekici olduğumu söylemenin üstü kapalı bir yolu muydu?”

“Çok komik,” dedi.

Koluna bir şaplak attım. Elimi tuttu ve bırakmadı. Arkamızda radyo cızırdayarak *Creepin’ In* çalıyordu; Norah Jones ile Dolly Parton şarkısı. Ve bu küçük kasabada her şey karanlıktı ama Bo’nun gözlerinin benimkilere temas ettiğini hissedebiliyordum. “Başlıyor,” diye fısıldadı ve nihayet elimi bıraktı.

Tuttuğumu fark etmediğim, içimi titreten bir nefes verdim.

“Küçük bir meteor yağmuru,” diye fısıldadı. “Daha etkileyici olmadığı için üzgünüm.”

Yine de fazlasıyla etkilenmiştim. Uzaklarda ılık şeritleri gökyüzünde yara gibi izler bırakıyordu. Başımı salladım. “Hayır. Daha önce hiç meteor yağmuru görmemişim. Sanırım bu yeterince özel kılıyor, değil mi?”

İkimiz de başlarımızı iyice göğe doğru çevirdik. Birkaç dakika sonra, “İzlediğim ilk meteor yağmuru çok büyüktü. Hiç bitmesin istedim,” dedi.

“Ne yapalım,” dedim. “Bu kadar güzel şeyleri her zaman bulamazsın. İnsanı mahveder.”

Başıyla onayladı. Ve uzun süre orada öylece oturduk; radyoda çıkan, durduramadığımız bir şarkıymış gibi.

“Dünyada bunu gören yegane iki kişiymişiz gibi hissetmiyor musun?” dedim kısa bir süre sonra, neredeyse anı mahvetmekten korkarak.

“Bilmiyorum.” Bo’nun sesi alçak bir gurultuydu. “Annem öldü. Beş yıl önce. Ve sanırım her neredeyse onun gökyüzünde de meteor yağmurları olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.” Her kelime onun çıplak bir parçasıydı ve elimdeki kırıntıları birleştirip onu anlayabilmeyi çok istiyordum.

Teorisi aptalca olduğu ya da can sıkıttığı için üzgün olduğuna dair bir şeyler söylemesini bekliyordum. Çünkü ben öyle yapardım. Ama Bo'dan bir özür gelmedi. Ve bu hoşuma gitti. Özür dileycek bir şeyi olmaması hoşuma gidiyordu. Ona annesi için üzgün olduğumu ya da benim de Lucy için böyle düşündüğümü söylemek istedim ama onun yerine, "Sanırım bu paylaşmamak için fazlasıyla büyük bir gökyüzü," dedim.

SEKİZ

Ertesi sabah annem eve kaçta geldiğimi sorduğunda yalan uydurup restoranın her zamankinden de kalabalık olduğunu söyledim. Bu sırada Bo'nun kamyonetinin kasasında oturmamızın anısıyla dudaklarım seğiriyordu.

Ellen'ı arayıp her detayını anlatmam gerektiğini biliyordum. Ama bunu henüz paylaşmak istemiyordum. Hayatımı, çarpışma riski olmayan küçük hücrelerde tutma fikri hoşuma gidiyordu.

Cumartesi akşamı kalabalığı oldukça acımasızdı. Restoran her zaman 22.30 ile 23.30 arası bomboş oluyor, sonra, kapanışa hazırlanırken son bir müşteri akını yaşanıyordu.

Ron arka tarafta yemek hazırlığına yardım ederken ben siparişleri alıyordum. Marcus gece boyu arabaya servisteydi. Arabaya servis siparişleri arasında tepsi tepsi yiyecekleri hazırlamama yardım etmek için yanıma koşuyordu ama yine de kuyrukta hep on kişi oluyordu.

Kasamdan başımı kaldırıp bakmayı bile bırakmıştım ki birinin, "Aman Tanrım. Ellen'ın burada çalıştığını söylediğini tamamen unutmuşum," dediğini duydum.

Sesi tanıyınca omuzlarım çöktü.

Callie tezgâhın üzerinden eğilip, "Çok üzgünüm ama bu üniformalar berbat," dedi.

“Harpy’s Burger & Sosisli’ye hoş geldin. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Erkek arkadaşı, Camdon ya da Brandon ya da adı her neyse Callie’ye cüzdanını atıp, “İşemem gerek,” dedi.

Öpüştüler –ki bu... demek istediğim, neden? Tuvalette boğulacak mıydı?– ve Callie yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle yeniden bana baktı. “Pekâlâ, bir numaradan Dr Pepper’lı bir tane alalım. Domates ve ızgara soğan olmasın. Zahmet olmazsa kızarmış patatesleri de patates kroketlerle değiştirir misin? Bir de burger alacağım. Peynir olmasın. Bir de küçük boy kızarmış patates.” Gülümsemesi gizemli bir ifadeye büründü. “Şimdiden güzellik yarışması diyetimi bozdum. Erkekler çok kötü örnek oluyor.”

“Toplam tutar on dolar, yetmiş beş sent.”

“Bunu sormam muhtemelen tuhaf olacak ama belki bir gün El-bell’le birlikte size gelebilir miyiz? Annenle güzellik yarışması ve kazandığı yıl hakkında konuşmayı çok isterim. Öylesine yani.”

Bu kızı tanımıyordum bile ve her şey onun için ulaşılabiliymiş gibi ite kaka hayatıma giriyordu. “Çok meşgulüm,” dedim dümdüz bir ses tonuyla.

Bir an gözlerini kısarak bana baktıktan sonra gülümsedi ve erkek arkadaşının cüzdanından bir yirmilik çıkardı. “Aman Tanrım. Ellen sana Tim’le yaşadıkları,” sesini alçalttı, “*oral* talihsizliği anlattığında düşüp bayılmadın mı?”

“Ne?” El’in bu konuda benimle değil de Callie’yle konuştuğunu *biliyordum* işte. “Ah, evet. Çok çılgın,” dedim. “Siparişin birazdan çıkar.”

Çok kızgındım. Bunun olacağını biliyordum. Seksin Ellen’la aramızda bir uçurum açacağını biliyordum. Ama her şeyden çok kendimi yetersiz hissediyordum.

Ron mutfaktan gelip, “Kapatıyoruz, millet. Yemeklerinizi ya paket yaptırın ya da hiç yemek almayın,” dedi. Callie’nin yemeğini bir poşete koyup uzatırken erkek arkadaşı tuvaletten çıktı.

Kapıları kilitledikten ve kasayı kapadıktan sonra çöpleri toplamak için mutfğa gittim. “Bunları arka tarafa çıkarıyorum.”

“Bana birkaç dakika ver,” dedi Bo, “yardım edeyim.”

İşi bittiğinde ve Marcus arabaya servis bölmesinin ışıklarını kapadığında Bo da peşimden arka kapıdan çıktı; ikimiz de suyu akan birkaç poşet çöp taşıyorduk. Kapı arkamızdan kapanmak üzereyken Bo kapı ile sövesi arasına bir taş itti. Elindeki çöpü yere bırakıp benimkini aldı ve başının üzerinden çöp tenekesine fırlattı. Kendi poşetleriyle de aynısını yaptı.

“Teşekkürler.” Tekrar içeri girmek için arkamı döndüm.

“Bekle.” Parmakları dirseğime değip geçince derin bir nefes aldım. “Dün gece. Seninle vakit geçirmek hoşuma gitti.”

“Biliyorum,” dedim. “Yani, benim de.” Kapı tokmağına uzandım.

“Willowdean.” Sesi irkilmeme sebep oldu. O kadar yakınımdaydı ki teninden keskin ter kokusunu alabiliyordum.

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama o öne eğilip bir an duraksadı ve dudakları benimkilerle buluşurken sözcüklerimi kovaladı. Ağzımdaki dilini ve kendi dilimin ona nasıl karşılık verdiğini düşünecek vaktim olmadı. Bu dillerle ne yapacağımı bilemez halde parmaklarımı yumruk haline getirip ellerimi iki yanımda tuttum. Tadı yapay kiraz ve diş macununu andırıyordu. Onu dudaklarım düşene dek öpmek istiyordum.

Geri çekildi.

İlk öpücüğüm. Sonsuza dek süren en hızlı şey.

Gece yarısı havası sıcak ve kuruydu ama bu, kollarımı etrafıma dolamama engel olmadı. Sözcükleri –benimkileri ya da

onunkileri– bekledim ama hiçbir şey çıkmadı. Benim hissettiğim şok onun yüz ifadesine kazınmıştı. Başparmağımı altdudağımda gezdirip içeri girdim. Beni durdurmadı.

Kapanış bitmek bilmedi. Yemek alanı da mutfak da darmadağındı ama bunun hayal meyal farkındaydım çünkü aklım Bo ve ilk öpücüğümdeydi. Harpy's Burger & Sosisli'nin, bir günlük çöplerle dolu çöp tenekesinin yanında gerçekleşen ilk öpücüğüm.

Yine de mükemmeldi. Vücudumdaki her kemik, bir araba kazası geçirmişim ve fiziksel olarak hiçbir şeyim yokmuş ama çarpışmanın etkisini her yerimde hissedebiliyormuşum gibi sızlıyordu.

Gecenin sonunda, daha Ron kapıyı ardından kilitlemeden arabama binmiş, çıkış kapısından çıkıyordum.

Köşedeki trafik lambasında durup ellerimi yüzüme sürerek bu gece olan biten her şeyi sindirmeye çalıştım.

Bir araba kornası çalınca başımı kaldırıp trafik lambasına baktım ama hâlâ kırmızı yanıyordu. Sağ tarafımdan boğuk bir ses duydum.

Yan şeritte Bo kollarını sallayarak penceremi işaret ediyordu. Eve bu yoldan bile gitmiyordu. Her zaman ters yönlere gidiyorduk. O batıya, bense doğuya.

Penceremi indirdiğim an konuşmaya başladı. “Üzgünüm,” dedi. “Öyle bir şey,” –seni öpmek diye tamamladı zihnim– “yapmamalıydım. Sadece...” Başını kaldırıp baktı ve kavşak lambasının sarıya döndüğünü fark ettiği sırada onu izledim. “Beni takip et. Lütfen.”

Saate bir göz attım. Gece 01.35'ti.

Arkasındaki araç korna çaldı. “Lütfen.” İlerledi ve önüme geçecek şekilde şerit değiştirdi.

Muhtemelen gecenin bir yarısı, karanlık bir yolda, biraz tanıdığım bir çocuğun peşinden gitmemeliydim. Çünkü beni öldürebilirdi ve o zaman şişman olup olmamam ya da ilk öpücüğümün bir çöp tenekesinin yanında gerçekleşmesinin bir önemi olmazdı çünkü fena halde hapı yutmuş olurdum.

Yol ayrımına geldiğimizde ve sağa dönmem gerekirken direksiyonu sola kırıp karanlık bir yolda tuhaf bir çocuğun peşinden gittim; gökyüzü tepemizde mışıl mışıl uyuyordu.

DOKUZ

Arabayla birkaç yıl önce yanan ve o zamandan beri kullanılmaya elverişsiz ilan edilmiş ortaokulun bulunduğu kasaba sınırına kadar gittik.

Bu muhtemelen bir tehlike işaretiydi. Zihnimde kendini korumaya yönelik bir tür alarmı kaçırmış olabileceğimi düşünüyordum çünkü bu işte tam bir ibret hikâyesi kokusu vardı.

Park ettiğimizde önce onun arabasından inmesini bekledim. El burada olsa bana bir bijon anahtarı kapmamı ya da araba çakmağını yakmamı söylerdi ama burada değildi. Bir silah bulmak için ön koltuğumu aradım ama elimde yalnızca boş bir fıstık ezmesi kavanozu, bir dolar otuz iki sentlik bozuk para ve birkaç hafta önce eve götürmeyi unuttuğum önemsiz postalar vardı. Bir an anahtarlarımı elimde tarttım.

Aha! Anahtarlığımdaki üç anahtarı (araba, ev, El'in evi) alıp her biri parmaklarımın arasından çıkacak şekilde yumruğumun içinde tuttum. Bunu *Maury*'de, kendini savunma özel programında görmüştüm. Televizyon hayat kurtarıyordu.

Kendimi komik buluyordum ama önemi yoktu.

Bo eski kamyonetinin kaportasına yaslandı. Yan tarafında harf izleri vardı; kamyoneti bir işletmesi olan birinden almış gibi.

“Ürkütücü,” dedim anahtar-silahlı olmayan elimle okulu işaret ederek. Mekânın her yeri is içindeydi ama tamamen yok olmuş merkezi haricinde hâlâ bir okulun belirgin yapısı görü-lüyordu. Doğa güçlerinin de açıkta kalan inşaata pek faydası dokunmamıştı. Bulduğumuz yerden, ay ışığının aydınlattığı kısımlar hariç tamamen karanlık olan oyun bahçesinin dış hatla-rını görebiliyordum. Bütün alanda yalnızca tek bir sokak lambası vardı. Işığının epey dışında kalıyorduk.

“Üzgünüm.” İş gömleğini çıkarmış –kamyonetinin koltu-ğuna astığını görebiliyordum–, bisiklet yaka tişörtünü giymişti. İş gömleğinden çıktığını gördüğüm zincirin ucunda, üzerinde bir azizin silüeti bulunan bir kolye vardı. “Bu okula gidiyordum. Yanmadan önce. Aklıma kasabanın bu kısmında gecenin bu vaktinde gidilecek bir tek burası geldi.”

“Anladım.” Annesine ne olduğunu sormak istiyordum, en sevdiği öğretmen kim olduğunu ve her sabah okula otobüsle mi yoksa annesi ile babasının arabasıyla mı gittiğini. Ama sor-madım. İstedim. İstedim. İstedim.

Gülmeye başladı ve öyle alçak sesli bir kıkırdama da değildi. Soluk soluğa kaldı. “Hazırlıklı gelmişsin,” dedi yumruğunu işaret ederek.

Savunmaya hazır elimi havaya kaldırdım. “Ee, beni terk edilmiş bir ortaokula getirdin. Buram buram, ‘Seni öldürüp cesedinle evcilik oynamak istiyorum’ kokuyor.”

Kahkahası bir an duruldu ve “Peki. Haklısın. Doğru yap-mışsın,” dedi.

Anahtarları elbisemin cebine attım ve yerdeki birkaç çakıl-taşını tekmeledim. “Beni öldürme, yeter.”

Bir an yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu ve “Seni öyle öpmemeliydim. Sormadan,” dedi.

“Peki. Neden. Öptün?” Her kelime boş bir kovaya düşen birer damla gibiydi.

“Çocukken harika bir gün geçirdiğini düşün. Öğretmenini seviyorsundur. Arkadaşların iyidir. Okulda çuvalamıyorsundur. Ama sonra, olacağını önceden bilsen bile asla engel olamayacağın bir şey yaparsın.”

Yüzümdeki şaşkınlığı gördü.

“Mesela... öğretmenine anne demek gibi.”

Dehşet dolu ifademi saklayamadım. “Bir dakika. Ne? Afedersin, ama beni öpmeyi öğretmenine anne demekle mi kıyasladın sen?”

Ellerini saçlarından geçirip inledi. “Hayır. Yani, evet. Ama yaptığım şey buna benziyordu. Kontrol edemediğim bir şey gibiydi.”

“Ve şimdi de bundan utanıyorsun?”

“Hayır, hayır!” Kollarını sözcüklerini alıp götürebilirlermiş gibi havaya savurdu. “Elimde değilmiş gibi hissettiğimi söylemek istedim. Düşünmeden yaptığımı. Ve bu, yapmamı istemediğin bir şeyse üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedim, büyük ölçüde normalde bu kadar konuşmadığı ve büyülenmiş olduğum için.

Bir adım öne geldi. “‘Bir daha olmasın’ anlamında mı yoksa... iyi miydi?”

Omuz silktim çünkü bedenimin kalanı donakalmıştı.

Bir adım daha yaklaştı. Bir an sessizlik oldu. Geri çekilip her ne oluyorsa engellemek için fırsatım buydu. Kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissettim.

“Çünkü sanırım sen de beni öptün.”

Yanaklarımı ateş bastı. Beni yakalamıştı. “Kötü değildi. Öyle kıvılcımlar da çıkmadı,” diye yalan söyledim.

“Vasat mıydı yani?”

Dudaklarımı ısırarak yok ettim. Üç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapadım.

Dirseklerini kamyonetine yaslayıp başını geri attı.

Ben de aynısını yaptım ve bir an, ben sessizliği bozana dek birlikte gökyüzüne baktık. “Demek beni hiç düşünmeden öptün?” Kaslarımı saran gerginlik, onun yanında kendimi daha rahat hissetmeye başladığımı fark edince hafifledi. “Ama neden?” Fakat hâlâ o uğultu vardı. O adrenalin titreşimi.

Yağmur çiselemeye başlayarak havayı aniden nemle yoğun bir hale getirdi. Bo başını kaldırıp gökyüzüne şöyle bir baktı; nasılsa yağmuru durdurmanın bir yolunu bulabilecekmiş gibi.

“Hadi kamyonete binelim.” Benim için yolcu kapısını açtı, ben de o koşar adım diğer tarafa geçip arabaya binerken içeri girdim.

Sağanak yağıştan kıl payı kurtulmuştuk. Damlalar şiddetle ön cama vuruyordu. Ses o kadar yüksekti ki neredeyse bağırması gerekti. “Birden ona kadar,” dedi, “nasıldı?”

“Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?”

“Biraz egomanyak sayılırım.”

Kendimi cesur hissediyordum. Cesurdum. “Belki de bir kez daha denemelisin. İkisinden en iyisini değerlendiririz.”

Boğazını temizledi, gözüm üzerindeydi. “Eh, genellikle ilk denemede başarmayı tercih ederim ama seni mahrum bırakmayı hiç istemem.” Direksiyonun önünden kayıp bana doğru geldi. Yanağımı avucuna aldı. Başını eğince dudakları neredeyse benimkilere dokunacaktı. “Emin misin?”

Kendimi bile şaşırtarak cevap vermedim. Onu öptüm. Bo Larson’ı öptüm. Ve dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında bunu

düşünmedim bile. Çünkü hayatımda ilk kez bir yere uyum sağlıyordum. Hem de şüphe duymadan.

İki eliyle yanaklarımı kavrayıp beni kendine daha da yaklaştırdı.

El, Tim'leyken bunun onda birini hissediyorsa seks yapmak için nasıl o kadar uzun süre beklediğini bilmiyordum çünkü Bo'nun dudakları benimkiler üzerinde hareket ederken bizim dışımızda hiçbir şey düşünemiyordum.

Elleri boynuma, sonra omuzlarıma indi. Dokunuşu içimde dalga dalga duygu uyandırıyordu. Heyecan. Dehşet. Neşe. Hepsi aynı anda. Ama sonra parmakları sırtımdan belime doğru indi. Zihnim bedenime ihanet etti. Bana dokunmasının gerçekliği. Sırtımdaki yağlara ve giysimden taşan belime dokunuşu bende öğürme isteği uyandırdı. Kendimi büyük ihtimalle dokunduğu bütün diğer kızlarla kıyasladım. Pürüzsüz sırtları ve ince belleriyle.

“Özür dilerim.” Nefesi sıcak ve kısaydı.

“Hayır,” dedim. “Yapma. Özür dileme.” Ben o kızlardan değildim. Aynanın önünde durup saatlerce daha iyi görünmemi sağlayacak yöntemleri düşünmüyordum. Dokunuşu yüzünden ezilip büzülmem tam olarak anlayamadığım bir şekilde utanç duymama sebep olmuştu.

Başını salladı. “Hayır, demek istediğim, ben... –sanırım– şu anda kimseyle çıkmamalıyım.”

Komik olan, o bundan söz edene dek birlikte olmamız düşüncesinin –ihtimalinin– aklımın ucundan bile geçmemiş olmasıydı. “Ah.” Kulağa iç çekiyormuşum gibi geldi.

“Bir sürü şeyle uğraşıyorum. Ve bunu yapmamalıyım. Ya da en azından bir süredir yapmadım.”

Başımla onayladım.

Başka herhangi bir kız bana bir erkeğin ona bunu söylediğini söylese geri çekilmesini söyledim. Derhal buna bir son vermesini. Çünkü kulağa tam bir pislikmiş gibi gelirdi. Ama Bo için böyle düşünemiyordum. Ama cinsler arası ilişkiler tarihinde her kız bu şekilde oyuna getirilmişti herhalde. Çünkü kurallar kendinizinki hariç bütün durumlara uygun oluyordu.

Kamyonetinin kapısını açtım. “Eve gitsem iyi olur.” Yağmur iç döşemeye damlıyordu.

“Geç oldu.” Bu kadardı. Bütün söylediği buydu.

“İşte görüşürüz.”

Yağmurun kıyafetlerimi sıırıslıklam etmesi 2.5 saniye sürdü. Onurum binayı terk etmişti. Arabama bindim ve hızla otoparktan çıktım. İçimde çalkalanan her şeyi bastıracağı umuduyla radyonun sesini sonuna kadar açtım. Lucy, annem, Ellen, Bo. İçimde yaşayan, her biri öncekinden daha yüksek sesli küçük versiyonları. Orada olmayan tek ses –en çok ihtiyacım olan– benimkiydi.

ON

Hava yüzmeye gitmek için kesinlikle çok sıcaktı. Ellen için bile. Televizyonda erkek kardeşine âşık olan ama birlikte büyümedikleri için onun erkek kardeşi olduğunu bilmeyen bir kadınla ilgili bir sabah programı izlerken Jake ellerimizin arasında sürünüyordu.

“Yalan söylüyor olmalılar,” dedim.

El başıyla itiraz etti. “Hayır, hayır, tuhaflar ama bence gerçeği söylüyorlar. Hem neden yalan söylesinler ki?”

“Ee, çünkü iğrençler ve bunu biliyorlar. Muhtemelen yakalandılar ve bir bahaneye ihtiyaç duydular.”

“Tanrım,” dedi oflayarak. “Ne kadar şüphecinin. Herkesin kötü niyetli olmadığına inansan ne olur?”

Jake bileğime dolandı. Yeni deri değiştirdiği için pulları pürüzsüzdü. “Her zaman şüpheli değilim ama gerçeği söyleme ihtimalleri resmen yok. Bu Tim’in, erkek kardeşin olabileceğini söylemek gibi bir şey.”

Kendini şova o kadar kaptırmıştı ki cevap vermedi.

Bu ona Bo’yla olanları anlatmak için iyi bir zaman olabilirdi. Annem eve geldiğimde uyuyordu ama gece ikiden sonra geldiğimi duyduğunu ve bu bir kez daha olursa patronumu arayacağını söyledi. *Hanımefendilere yakışmayan bir saat*, demişti. İşten doğ-

ruca eve geldiğimi varsayması beni kahretti. *TERK EDİLMİŞ BİR OTOPARKTA BİR ÇOCUKLA OYNAŞIYORDUM*, diye haykırmak istedim. Ama bu kulağa bayağı inanılmaz geliyordu. Benim kulağıma bile. Üstelik ben oradaydım.

Ellen'a yalnızca ilk öpücüğümü almakla kalmadığımı, sonunda bunun tam bir oynasma seansına dönüştüğünü anlatmak için sözcükleri nasıl dile getireceğimi bilemiyordum. Daha baştan ona karşı hislerimden bahsetmediğim için bana kızardı. Ve ikimiz de önceki gece olanların bir sır olduğunu söylemediyse de öyleymiş gibi geliyordu.

Aptalcaydı, herhalde, çünkü El bunu aklından geçirmezdi ama ben dün gecenin tamamen akıl almaz olduğunu düşünüyordum. Bir çocuk –kızların gözlerini diktiği, kesinlikle seksi bir çocuk– beni öpmüştü. Beni gerçekten öpmüştü. İnsanın nefesini kesen türden bir öpücüktü. En yakın arkadaşım bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Ayrıca ona dün geceden bahsedersem, gecenin nasıl sona erdiğinden de bahsetmem gerekecekti. Bo'nun bunun bir daha asla tekrarlanmayacağına söz verdiğini ve benim de ellerinin bedenime dokunmasının düşüncesiyle utançtan kıvrandığımı.

Ama bunların hiçbirini ona anlatmak istemiyordum. Ne kadar aptalca olursa olsun Bo'nun, Ellen'ın gözündeki iyi izlenimini korumak istiyordum çünkü dün gece nasıl sona ermiş olursa olsun küçük bir parçam Bo'yla hâlâ bir şansımız olduğuna inanıyordu sanırım.

Ama ne için bir şans? Erkek arkadaş-kız arkadaş olmak için mi? Bu fikir benim için o kadar saçmaydı ki herkesin önünde birinin elini tutmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum.

Buna layık olmadığımı düşündüğümünden değil. Mutlu sonumu hak ediyordum. Ama benim için Bo yüksek bir çıtaydı ve onun için ben hatalı bir karar mıydım?

Lucy'ye ihtiyacım vardı.

Sohbet programının jeneriği akmaya başlayınca El yaknaklarındaki birkaç yaşı sildi. "Tanrım," dedi. "Tanrım. Çok üzücüydü. Birbirlerini o kadar seviyorlar ki ellerinde değil. Ve toplum asla anlamayacak."

"Regl döneminde falan mısın sen?"

"Bazen tam bir kalın kafalı oluyorsun, biliyor musun?" Jake'le birlikte ayağa kalktı. "Onu yerine koyayım. Öğle yemeğine kalmak ister misin?"

Gülümsedim. "Eve gitsem iyi olur. Annem eve gelmeden Lucy'nin eşyalarını karıştırmak istiyorum. Birkaç hafta önce odasını boşaltmaya başladı."

Jake'i kafesine koyarken El'in peşinden odasına gittim. Jake ısı lambasının altına yerleşti. Işık pullarına vuruyordu ve bu çok hoşuna gidiyordu.

Birkaç dakika sonra El, "Will?" dedi.

"Evet."

"Luce biz çocukken arı şeklinde bir broş takardı. Hatırlıyor musun? Bizi okuldan alırken giydiği paltosuna taktığı?"

Ağzım kurudu. Başım la onayladım. Onu paltosunun yakasına takardı. Bu en iri haline henüz ulaşmadığı ama yine de oldukça iri olduğu zamandı. Siyah, sıradan ve belli ki moda hiç hesaba katılmaksızın, yalnızca kullanışlılığı düşünülerek alınmış bir paltoydu. İri biri olduğunuzda yapacağınız türden bir fedakârlıktı bu. Ama broşu, kara bulutların arasından sızan günışığı gibiydi. Bize *güzel arılarım* derdi ve pazartesileri bizi

sıcak çikolata içmeye götürürdü çünkü cuma günleri onca ilgiyi hak etmiyordu.

Komikti. Kendimi bir pazartesi, Ellen'ı da cuma olarak görüyordum. Ama pazartesi ve cuma günleri farklı isimlere sahip yirmi dörder saatlik zaman dilimlerinden ibaretti.

“O broşu görürsen –ve onu istemiyorsan– bana ayırır mısın? Benim hakkım olduğundan falan değil ama onu hep çok beğenmişimdir.”

“Evet,” dedim, “mutlaka ararım.”

Öldüğü günden beri Lucy'yi anmanın yalnızca benim görevim olduğunu ve başarısız olursam onu olabilecek en kötü şekilde yüzüstü bırakmış olacağımı düşünmüştüm. Yalnızca benim olmadığını kavramak acı verici bir rahatlıktı.

ON BİR

Bo Larson'ı öpmeyeceğim. Bo Larson'ı düşünmeyeceğim. Bo Larson'ı öpmeyeceğim. Bo Larson'ı düşünmeyeceğim. Zihnimde tekrar tekrar dönen bir mantraydı bu ve ne zaman tek başıma kalsam yüksek sesle tekrarlıyordum.

Pazartesi akşamüzeri eve gitmek üzere evden çıkmadan birkaç saat önce annem, işten çıktığında eczanenin kapalı olacağından korktuğu için reçeteli bir ilacını almamı istedi.

Arabayla şehir merkezindeki Luther & Sons Eczanesi'ne gittim. Park yeri sınırlı olduğundan neredeyse Clover City kadar eski bir mücevher dükkânı ve Mavi Çiçek Güzellik Yarışması taçlarının bütün Teksas'taki tek distribütörü olan Işıltılı Şeyler'in önündeki alana park etmem gerekti.

Kapımı kilitlerken sıcak hava omuzlarıma yapıştı. "Kahretsin," diye mırıldandım. Park yerinin önünde ve bir kova çimentonun içine dikili duran bir tabelada: YALNIZCA MÜŞTERİLER İÇİN yazıyordu.

İki kere kontrol ettim ama başka park yeri göremedim, bu yüzden bir koşu mağazaya girdim.

Tozlu cam tezgâhın ardında, gıcırdayan ahşap bir tabure üzerinde Donna Lufkin oturuyordu. Lufkin'ler aileleriyle öyle

gurur duyuyordu ki muhafazakâr gelenek bile bir Lufkin kadını, evlendiğinde soyadını değiştirmeye ikna edemezdi. Ama Donna hiç evlenmemişti.

Donna etine dolgun, iri bir kadındı. Kargo pantolonunun kenarları eskimişti ve bahçıvan terlikleri tam da bu iş için kullanılıyormuş gibi kokuyordu. Güzellik yarışması taçları satan birinden bekleyebileceğiniz şeyin tam tersiydi o. Tabii ki başka şeyler de satıyordu ama burayı bir kent simgesi haline getiren şey taçlarıydı.

“Willowdean Dickson,” dedi. “Seni en son...” Ne söylediğini fark edince sustu.

“Lucy’nin cenazesinde görmüştünüz,” diye cümlesini tamamladım.

Başıyla onayladı ama gülümsemeye çalışmadı ki buna asla bilemeyeceği kadar minnettardım. “Annen mi gönderdi seni? Yeni taçlar henüz geldi.”

“Hayır. Sadece dışarıda pek park yeri yok ve çabucak eczaneye giderken arabamı burada bırakabilir miyim diye soracaktım.”

Eliyle gitmemi işaret etti. “O tabelaların zerre yararı yok nasılsa.”

“Teşekkürler,” dedim, bir elimle kapıyı tutarak.

“Görmek ister misin?”

“Neyi?”

Sırıttı. “Taçları, tabii ki.”

Bu pek önemli bir şey gibi görünmüyor olabilirdi ama kübik zirkondan yapılmış güzellik yarışması taçları sokağın karşısındaki bankadan daha güvenli bir şekilde korunuyordu. Yarışmadan ne kadar tiksensem de bu hayır deyip geçebileceğim bir şey değildi.

Donna ön kapıyı kilitledi, ben de peşinden depoya çıkan perdenin arkasına geçtim. İki ofisin önünden geçtikten sonra

içi kutu dolu küçük bir dolabın kilidini açtı. Her kutunun üzerinde eyaletteki şehirlerin isimleri yazıyordu ama ortada ve en önde, üzerinde CLOVER CITY yazan üç kutu duruyordu.

“Bir dakika,” dedim. “Neden üç tane tacımız var?”

Parmaklarıyla saydı. “Bir: orijinali. Bazen belediyede sergiye çıkıyor. İki: kazanana verilen. Üç: ikinci taç kaybolursa diye bulundurulanan.”

Üç kutuyu da alıp masasının üzerine koydu. Kazanana verilen ve yedek olan neredeyse birbirinin aynısıydı ama orijinali... Büyükannenizin mücevher kutusunda bulabileceğiniz türden bir şeye benziyordu. Suni elmaslar buğuluydu ve metal kısmı da yıllar içinde aşınmıştı ama hâlâ çok asil bir yanı vardı. Fazla ışıltılı ya da yeni taçlar gibi fazla gösterişli olmadığı halde bir karaktere sahip olması hoşuma gitmişti.

Donna beni orijinal taca bakarken yakaladı. “Ben de en çok onu beğeniyorum.”

Bir an güzellik yarışması anlamlı geldi ve annemin neden hayatının yarısını buna adadığını ve neden bu şehirdeki kızların çoğunun gece gökyüzü yıldızlarla doluyken şık elbiseler ile sahne ışıklarının hayalini kurduğunu anladım. “Onları denediğiniz oluyor mu hiç?”

Yanakları çok hafif kızardı. “Sen, ben ve bu dört duvar arasında kalsın: Ara sıra deniyorum.” Büyük bir özenle orijinal tacın bulunduğu kutuya uzandı. “Dene.”

“Emin misiniz?” Bende bu şans varken orijinal tacı kıran kişi olurum.

Doğruca bana baktı. “Emin olmayan bir kadına mı benziyorum sence?”

Başımı hayır anlamında salladım.

Beni kapısının arkasındaki aynanın önüne götürdü. Tacı başımın üzerine yerleştirirken nefesimi tuttum. Sadece kostüm mücevheri olduğunu ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyordum ama bu, tacın ağırlığını bir sorumluluk gibi üzerimde hissetmeme engel olmadı. Lucy ya da Ellen ya da hatta annemin burada olup beni başımda Clover City'nin en kıymetli eşyası, üzerimde kırmızı-beyaz Harpy's üniformamla görmelerini isterdim.

“Doğrusunu söylemek gerekirse annenin bile bunu denediğini sanmıyorum. En iyisi bundan kimseye bahsetmeyelim.”

Gözlerimle evet dedim çünkü başımı sallamaya bile korkuyordum. “Neden benim denememe izin verdiniz?”

Omuz silkti. “Belki de taç giymek için ille de güzellik yarışması kazanman gerekmediği içindir.”

Bo Larson'ı öpmeyeceğim. Bo Larson'ı düşünmeyeceğim. Marcus hasta olduğu için işe gelememişti; bu akşamın kesinlikle ne kadar tuhaf olacağını sezmiş gibi.

Tacın ısıltısının etkisi geçmiş ve restoran tıka basa dolmuştu. Bo mutfak denen mağarasından çıkıp kasada yardımına gelmek zorunda kaldı. Anlayabildiğim kadarıyla dağarcığındaki yegane sözcükler şunlardı: “Burada mı paket mi?” ile “Sizden {tutarı giriniz} alacağım.”

Ara sıra ellerimiz birbirine değiyor ya da birbirimize çarpıyorduk. Ve her temas damarlarıma bir elektrik akımı gönderiyordu. Ama bir müşteriyle turşular yüzünden tartışmaya başlayınca Ron onu tekrar mutfağa gönderdi.

Gecenin sonunda Ron hepimizi eve erken gönderdi ve kapanış kontrollerini yapmak için yarın sabah erkenden geleceğine söz verdi. Buna itiraz ederdim çünkü annem bana temizliği yapmak

için bir başkası gönüllü olduğunda güneyli bir hanımefendinin her zaman karşı çıkması gerektiğini öğretmişti ama eve gitmeye fazlasıyla hazırdım.

Acele edip kapıdan Bo'dan önce çıkmaya çalıştım ama attığım her adımda hemen arkamdaydı.

Yeni bir iş bulmam gerekiyordu.

Elim arabamın kapısında idi ve eve gidip kurtulmama çok az kalmıştı.

“Willowdean.”

Arkamı döndüm.

Bana doğru öyle çabuk geldi ki ben de hareket ediyordum gibi hissettim.

Burunlarımız birbirine değdi ve dudakları dudaklarımın hemen önünde durdu. Zihnim henüz Bo'nun burada, kendime ait alanımın içinde ve kendimle ilgili bildiğimi sandığım her şeyi yeniden tanımlamakta olduğunu henüz kavrayamamıştı. Sağduyum. Gururum. İkisi de gitmişti ve sanki gözümde at gözlükleri vardı.

Bo Larson'ı öpüyorum. Bo Larson'ı düşünüyorum.

Hayatımda ilk kez kendimi minicik hissettim. Küçük hissettim. Üstelik öyle küçüklen çiçekler gibi de değil. Bu his bana güç veriyordu.

“Seni öpmek istiyorum,” dedi ve her kelimeyle dudakları benimkilere dokunuyordu.

Bütün sözcükleri kaybettim ve parmaklarımı saçlarından geçirip dudaklarını benimkilerle buluşmaya davet ettim.

İKİ AY SONRA

ON İKİ

En üstteki rafa uzanmak için parmak uçlarımda dikilirken önlüğümün bağcığının gevşeyip düştüğünü hissettim. Arkama, sağ tarafıma bir göz attım, sonra sol tarafıma bakınca Bo'nun sırtıttığını gördüm.

Bana göz kırptı.

Bo günümün en güzel ve en kötü tarafı haline gelmişti.

Kolumdaki saat 18.02'yi gösteriyordu. Mola vaktim gelmişti. Son ekmek poşetini de, şüphesiz hepsini ezerek, rafa sokuşturup peşinden gitmek üzere arkamı döndüm. Ayaklarım beni zihnime hiç söz hakkı bırakmaksızın taşıyordu. Arkamda gürültü dindi ve tek duyduğum Harpy's'in uğultularıydı. Haykırılan siparişler. Şikâyet eden müşteriler. Marcus'un ıslığı. Etlerin cızırtısı. Hepsi azalarak yok oldu.

Bu yazın başlarına dek böyle bir şeyi hiç bilmiyordum. Arka taraftaki kasaların üzerine yığılmış çöp poşetlerinden birini alıp halihazırda aralık duran kapıyı ayağımla iterek açmadan hemen önceki andı bu.

Suyu akan poşeti çöp tenekesinin yanına bırakmamdan hemen önceki andı; Bo Larson'ın beni metal kapıya yapıştırap

dudaklarından başka hiçbir şeyin dokunmadığı andı. Ellerin dokunmadığı o milisaniyeydi. Sadece dudakların olduğu.

Sonra tıpkı su boşaltan bir baraj gibi elleri üzerimde gezinmeye başlıyordu ve an uçup gidiyordu. Ve dokunuşunun yumuşak bedenimde uyandırdığı hissin beni ne kadar rahatsız ettiğini hatırlıyordum.

Bu his içimi sardığında zihnim bir kronometreye bağlıymış gibi yeniden çalışıyordu. Her an prova edilmiş gibi geliyordu çünkü aramızdaki şey ilerledikçe bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin etmek için giderek daha fazla enerji harcıyordum. Ve artık biliyordum. Beni kapaklı, kısa çöp tenekesine doğru birkaç santim ittiğinde ve elleri belimi sardığında bedenimi yukarı kaldırmak istediğini biliyordum. Bu yüzden her zaman arkaya uzanıp kendimi yukarı çekiyordum çünkü onun beni kaldırmaya çalıştığı ve başarısız olduğu düşüncesi her seferinde kıvrınmama sebep oluyordu. Parmakları göğsümden aşağı inip karnımda gezinirken karnımı içime çekiyordum. Ki bu aptalcaydı çünkü fotoğraflarda hiçbir fark yaratmıyordu ve şimdi yarattığından da şüpheliydim.

İşte o anlarda eskiden olduğum kişinin bir gölgesi oluyordum. Lucy'nin olmamı istediği kadının gölgesi.

Ama adımlı söylediğinde bu her zaman bir sürpriz oluyordu. "Willowdean," diyordu ve her harfle parmak uçlarıma kadar bütün bedenim karıncalanıyordu.

Her akşam, Ron bizi eve gönderdiğinde aramızda birkaç metre mesafeyle arabalarımıza yürüyorduk. Harpy's'in kırmızı ışıltısının dışındaki karanlığa vardığımızda Bo parmaklarıyla benimkilere dokunup sürücü kapısına doğru ilerliyordu. "Beni takip et."

JULIE MURPHY

Başımla onaylamaya gerek bile görmüyordum çünkü takip edecektim ve o bunu biliyordu.

Arabasını çalıştırıyordu ve ben de benimkini çalıştırıyordum. Aramızdaki şey bir hız treni gibiydi. Frenler bozulmuş ve raylar alev almış olabilirdi ama bir türlü trenden inemiyordum.

ON ÜÇ

Bo hakkında çok şey öğrenmiştim. Buna rağmen hâlâ tam bir muammaydı. Mesela kırmızı lolipop meselesi. Çocukken öfke problemleri yaşadığı için annesi ona bir kırmızı lolipop verip, *Bu lolipodu yalayıp bitirdikten sonra hâlâ kızgınsan istediğin kadar debelenip bağırabilirsin*, diyormuş. Ama bir de ne zaman gömleğinin üstüne çıksa tekrar içeri soktuğu kolyesi vardı. Bunu soracak olursam omuz silkip Holy Cross'tan aldığı bir aziz kolyesi olduğunu söylüyordu.

Eski ortaokul, “bizim yerimiz” denebileceğini düşündüğüm bir yer haline gelmişti. Buraya geldiğimiz o ilk sefer berbat durumdaydım. Ama bu eski, yarısı yanmış ortaokul sığınağımız haline gelmişti.

Arabasının yanına park edip aynı anda anahtarlarımı konaktan çektim ve kapımı açtım. Uzanıp benim için kapıyı itti.

Kamyonetine bindim.

Burnumu öptü. Koltuğunun altına uzanıp eskidiği için kırış kırış olmuş, kırmızı kartondan hediye torbası çıkardı ve gösterge panelinin üzerine bıraktı. “Doğum günün kutlu olsun.”

Doğum günüm üç gün önceydi. İşyerinde kimseye söylememiştim. İnsanların bilmesini istemediğim için değil ama

insanlara söylemek (daha ziyade Bo'ya) benim için bir şeyler yapmaları için baskı yaratacağı için. Ve Bo ile ilişkimiz böyle değildi. Herhangi bir bağlılık yoktu. Sorumluluk yoktu. "Nereden öğrendin?"

Omuz silkti. "Ron'un, doğum gününü kutladığını duydum."

"Açabilir miyim?"

"Hayır," dedi. "Hediyen bu. O torbadan ibaret."

Gözlerimi devirerek karton torbayı gösterge panelinden çekip aldım. Heyecandan midem taklalar atıyordu. Torbanın ağırlığı kucağıma gömüldü. İçinde koca bir yazı barındıran küçük bir torba.

Boğazını temizledi. "Hiç hediye paketim yoktu."

Bakışları tenimi ısıtıyordu. Gözlerimi kapadım ve torbadan rasgele bir şey çıkardım.

"Bir Sihirli 8 Topu," dedi.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kendimi şapşal hissettim. "Eh, bir daha asla karar vermenin ağırlığını hissetmeyeceğim."

"Devam et," dedi.

Ben de ettim. Bir metal stres yayı, silikon oyun hamuru ve bir paket tuzlu şekerleme vardı.

Bo silikon oyun hamurundan bir balon şişirip kullanma kılavuzundaki mürekkebi üzerine çıkarırken ben de stres yayını Jake gibi ellerimde kaydırıyordum.

"Teşekkürler," dedim. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

Omuz silkti ve aramızdaki ürünleri inceledi.

"Bir şeyi unuttun." Torbaya uzandı. "Gözlerini kapa."

"Kapadım."

Burnumun üzerine bir gözlük yerleştirirken ellerinin yanağıma değdiğini hissettim. Saçlarım gözlüğün menteşesine takıldı ama Bo özenle gözlüğün, kulaklarımın ardına oturmasını sağladı.

“Tamam,” dedi. “Aç.”

Dikiz aynasını bana çevirdi ve cart kırmızı, kalp şeklinde bir gözlük gördüm. Camları koyu ve renkliydi; gözlerimin alışıp kendimi tanımam bir dakikamı aldı. Saçımı takıldığı yerden çektim.

Gözlüğün komik olması gerekiyordu. Bunu biliyordum. Ama çok beğenmiştim. İnsanı değiştiriyordu. Aynada daha önce tanışmadığımı sandığım bir kız gördüm. “Çok güzel,” dedim ve derhal kendimi aptal gibi hissettim. Ucuzcu dükkânından alınmış bir gözlüktü. Muhtemelen son anda sepetine atıverdiği bir şeydi.

Bedeni bana doğru eğilirken dudakları dudaklarıma bastırdı. Ağırılığı altında bütün vücudum yumuşadı.

“Eve gitmelisin,” diye fısıldadı öpücükler arasında.

Başımla evet dedim. Öpüşmeye devam ettik.

Bo’yla otoparkta fazla uzun süre kaldım ama neyse ki eve gittiğimde annemi kapısını kapamış, derin uykuda buldum. Bütün yaz neden her zamankinden daha geç saate kadar “çalışmam” gerektiğine dair sebepler ve bahaneler uydurmuştum. Hiçbirinden memnun değildi ama beni hiç sorgulamıyordu. Ayrıca güzellik yarışması için flama dikmek, yeni jüri üyeleriyle görüşmek ve sponsor bulmakla meşguldü ki bu, birkaç aylığına ebeveynlikten tamamen elini çekmiş olduğu anlamına geliyordu.

Lucy’nin kapısı son iki aydır olduğu gibi kapalıydı. Önünden geçerken kapı tokmağına dokundum ama kapıyı açmadım. Annemin odayı boşaltmaya başladığı ve tartıştığımız o günden beri unutmuş gibi odayı öylece bırakmıştı. Kaldığı yerden devam eder korkusuyla konuyu açmıyordum bile.

Uykuya dalarken telefonum titreşti.

ELLEN: yalancı

Kahretsin. Biliyordu. Doğrusu o da benden sır saklamıyor değildi. Callie'nin o akşam Harpy's'te "oral talihsizliklerinden" bahsettiğini hatırlamadan Tim'le ilgili konuşmalarını dinlemediyordum. Küçük bir şey olduğunu ve uzun vadede hiç önemi olmadığını biliyordum ama bana söylemediği başka neler olduğunu düşünmeden edemiyordum. Şimdi onun meseleyi anlamayan bakire arkadaşı olmuşum.

ELLEN: seni pis yalancı. işten sonra tim'lere gelecektin.

Ah, şükürler olsun. Tim'in partisi tamamen aklımdan çıkmıştı ama Ellen bunun peşini Bo'yla ilişkimizden çok daha kolay bırakırdı.

Telefonum yeniden titreşti.

ELLEN: gerçek bir D-R-A-M-A kaçırdın

Yan dönüp özür dilemek ve sabah konuşacağımızı söylemek üzere çabucak bir cevap yazıp bir sonraki mesajıma baktım.

BO: iyi geceler

Bir iç çektim. İç çekmiş olmam umurumda bile değildi.

ON DÖRT

Kapı ziliyle uyandım.

Yataktan kalkmadan önce durup telefonuma baktım.

ELLEN: dışarıdayım kapıyı aç

Üzerime eski bir spor şortu geçirip arka kapıyı açmak için aşağı indim. Ellen’i yüzünü cama yapıştırmış, osuruk sesleri çıkarırken buldum.

Bu yaz bizim için tuhaf, yeni bir dönem olmuştu. Her zaman iki zıt kutup olmuştuk. Lucy hep en iyi arkadaşların hem hiçbir ortak noktasının olmadığını hem de her şeyin ortak noktaları olduğunu söylerdi. *Siz aynı hikâyenin farklı versiyon-larısınız, kızlar*, derdi. Ama bu son iki ay, farklı yönlerle doğru sürükleniyormuşuz ve bunu fark eden tek kişi benmişim gibi hissediyordum.

Kapıyı yana iterek açtım ve bir an El’in yüzü de kapıyla yana kaydı. İçeri girip mutfak masasındaki bir sandalyeye oturdu. “Tanrım, Will. Eridik burada.”

Mikrodalga fırının saatine bir göz attım. “Saat erken,” diye mırıldanıp bir sandalyeye çöktüm. Özel Okul Çocuğu Bo’yla sabahın ikisine kadar dışarıda olduğumu eklemedim.

“Bugün maaş günüm. Para almak için hiçbir zaman çok erken değildir.” Ayağa kalkıp abur cubur bulmak için birkaç dolabı açtı. “Ve saat on bir. Yani erken değil. Bu saate kadar uyuduğunu bilse annenin aklı çıkardı.”

“Neyse ne.” Başımı masanın üzerinde kavuşturduğum kol-
larıma gömdüm. “Mutlusun sen. Neden bu kadar mutlusun?”

“Bilmem. Hayattayım. Hayat berbat değil. Bir hafta sonra okul başlıyor.” Bir dolabın kapağını çarparak kapadı ve hızla arkasını döndü. “Ve belki de artık sekste o kadar kötü değilimdir?”

“Fazla zor olamaz, değil mi?” Ama aslında BUNUN düşüncesi bile dehşet vericiydi.

“Bir gün anlarsın.” Başını yukarı aşağı salladı.

Hayır, diye düşündüm. Ömür boyu bakire kalacağım. Kızlık zarı taraftarları bir yere gitmiyor.

“Giyin. Para alma vakti!”

“Kilerde biraz cips vardı,” dedim ve merdivenlere yöneldim. “Bana kırk beş dakika ver.”

“Neyse ki DVR’ında birikmiş dandik TV programlarım var,” diye bağırdı arkamdan.

Çabucak bir duş alıp saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra dağınık topuz yaptım. Dolabıma bir göz attım ve kıyafet denemek için fazla sıcak olduğuna karar verip spor şortu ile annemin güzellik yarışmalarının birinden kalan eski bir tişörtte karar kıldım.

“Pekâlâ,” dedim aşağı koşarak. “Asi’ye mama vermem gerek...”

“Verdim bile,” diye yanıtladı Ellen.

Mutfağa girince onu yarısı yenmiş bir paket cipsi kaldırırken buldum.

“Annem hepsini benim yediğimi sanacak,” dedim. Asla bir şey söylemezdi ama söylemesine gerek de yoktu.

“Annenin sekse ihtiyacı var.” Asi mutfak tezgâhına atladı ve Ellen kulak arkasını güzelce kaşıyarak onu şımarttı. “Annemin arabasını aldım ve son benzinle buraya geldim. Senin arabanla gidebilir miyiz?”

“Evet. Tabii.” El peşimden arka kapıdan çıktı ve arkamızdan bahçe kapısını kilitlerken, “Peki seksin annem ve cipslerle ne ilgisi var?” diye sordum.

Omuz silkip kapı kolunu tutarak arabanın kilidini açmamı bekledi. Ellen bekaretini kaybettiğinden beri kendini Dr. Ruth –şu yaşlı seks doktoru kadın– sanıyordu ve her şeyin çözümünün de daha fazla seks olduğunu düşünüyordu. Bu beni deli ediyordu. Bir bakireydim ben. Aptal değil.

Arabanın kapılarını açıp direksiyona geçtim; ikimizin de dudakları şiddetli sıcaktan istem dışı ılık çalıyordu.

“Ah, Tanrım,” dedi El, “aç şu lanet pencereleri.”

Sweet 16’in hep ironik bulduğum tarafı, kırk dört bedenden daha büyük beden satmamalarıydı. Bir kere bundan Ellen’a bahsetmiştim ama sanırım beni duymazlıktan gelmişti.

El’le birlikte Sweet 16’e ilk kez girdiğimde kendimi ne kadar rahatsız hissettiğim konusunda tam bir pislik gibi davranmamak için büyük bir çaba sarf etmiştim. Ama her perşembe haftalığını almak için onunla birlikte gelmeye başladıktan sonra buraya dair bilimsel bir görüş edinmek için yeterince kanıtı sahip olduğumu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Bilimsel Görüşüm: Burası bir pislik yuvasıydı ve burada çalışan kızlar da bana El’in yardıma muhtaç arkadaşı gibi davranan boş kafalı kaşarlardı.

Sweet 16’in duvarları aynalar ve düşük belli pantolonlar ve üzerinde, *Ev ödevi yapmak için fazla güzelim*, gibi şeyler yazan

minicik tişörtler giymiş, kalça kemikleri çıkıntı yapan mankenlerle doluydu. Sıkış tıkiş giysi askılarının arasında, kalçalarımla bütün mağazayı devirmemeye çalışarak Ellen'in peşinden gittim.

Başdüşmanım olduğuna karar verdiğim Callie, "El-bell!" diye ciyakladı. Bir elini dudaklarının iki yanına koyarak arkasına doğru, "Mo-mo," diye seslendi. "El-bell mangırını almaya geldi!" Kasanın altındaki bir kutuya uzanıp El'e gıcır gıcır bir beyaz zarf uzattı. "Selam, Willow!" Bana doğru eğilerek ekledi: "Tanrım. Güzellik yarışması hazırlık kampı mucizeler yarattı. Neredeyse baklavalarım çıktı. Ama çok kaslı olmak da istemiyorum yani. İğrenç olur."

"İsmim Willowdean," diye mırıldandım ama beni duymadı çünkü, üniversiteye öğrencisi olamayacak kadar yaşlı, annem olamayacak kadar genç mağaza müdürü Morgan dinlenme odasından çıkageldi. Uzun boylu ve zarifti; Ellen'in olma yolunda ilerlediği her şeydi. "Tanrım, süper şirin giysiler geldi ve aklımı başımdan aldı. Cidden yani, maaşım uçtu gitti. Fatura da neymiş?"

El kakhaha attı. Ki bu beni sinirlendirdi çünkü nesi komikti ki bunun?

"El," diye devam etti, en yakın arkadaşım için *benim* kullandığım lakabı kullanarak, "arka tarafa gelip denemen gerek."

El dönüp bana gözucuyla baktı.

İstemediğim halde başımla gitmesini işaret ettim.

El çırpı. "Tamam, ama çabuk olmam gerek!" Tekrar bana döndü. "Söz veriyorum, çabuk olacak. Eminim hiçbirini üzerime olmaz zaten."

Dudaklarım kapalı bir şekilde gülümsedim. Peşinden arka tarafa giderken Morgan'ın kalkan kaşlarıyla olduğum yerde donakaldım. "Üzgünüm," dedi dudaklarına titrek bir gülümseme yerleşerek. "Yalnızca çalışanlar girebiliyor."

“Burada kalsan olur mu?” diye sordu El bakışlarımı yakalayarak.

“Tamam. Acele et, yeter.”

O Morgan’ın peşinden arka tarafa geçerken Callie de tezgâhın arkasına konuşlanıp bir tür satış raporu okuyormuş gibi yaparak hoparlörlerden gelen pop müziğin ritmiyle kalçasını sallıyordu.

Giyisi askılarının arasına sıkışarak buranın bir cumartesi günü ne berbat olacağını düşündüm. Aşırı hızlı bir tekno parça çalmaya başlayınca Callie müziğin sesini açtı ve ben de bunu soyunma odalarından birine girmek için bir işaret olarak gördüm. Her kabin perdeden birer duvar ile tek bir küçük tabureden oluşuyordu. Tek ayna dışarıdaki ortak aynaydı. Bu büyük bir çile olmalıydı; bir kıyafetin üzerinde nasıl durduğunu görmek istediğin her seferinde kabinden çıkmak zorunda kalmak.

Perdenin diğer tarafında askılar metale sürtüyordu. “El’in arkadaşı nereye gitti?” diye sordu Morgan.

“Bilmiyorum,” dedi Callie. “Gittiğini görmedim ama onu fark etmemek zor olur.”

“Ah, nazik ol,” dedi Morgan. Bu, kulağa kibar bir ifade gibi gelmeliydi ama kahrkahası sesinden anlaşılıyordu.

“El-bell bir şey bulabildi mi?”

“Dinlenme odasında birkaç elbise deniyor.”

Daha fazla metale sürten askı sesi duyuldu. “El’in o kızla takılması gerçekten büyük bir incelik ama kızın tek yaptığı, köpek yavrusu gibi El’in peşinden gitmek. Kendi hayatını yaşasana yani, değil mi? Üzücü.”

Bütün bedenimin öfkeden gerilmesi için bu yeterliydi. Perdeyi sertçe yana çektim ve bu sırada ayağım kumaşa takıldı.

İkisinin dört gözü birden beni Sweet 16'in dışındaki banka kadar takip etti; onları daha fazla görmemek için elimden geldiğince iki büklüm oturdum.

Tenimin fermuarını açıp kendimden çıkabilsem yapardım.

Alışveriş merkezindeki bütün vitrinler mezuniyet balosu ve güzellik yarışması sezonu için şık elbiselerle doluydu. Sweet 16'in karşısında, vitrininde ışıltılı bir bebek mavisi elbise duran Frills adında bir mağaza vardı. Camına ayakkabı cilasıyla, *Clover City'nin yalnızca bir Mavi Çiçek Güzeli olabilir. O sen ol. Eşi benzeri olmayan elbiselerimize bak!* yazılmıştı.

Yarışmadan bu kadar tiksinekmekten hiç hoşlanmıyordum ama bu bana bir hastalık gibi geliyordu. Ve bütün şehir hastaydı.

"Hey."

Arkamı dönünce bankın arka tarafında oturan Bo'yu gördüm.

"Burada ne işin var?" diye sordum suçlarcasına.

"Üvey annem ve erkek kardeşimle alışverişteyim." Sweet 16'in yanındaki ayakkabı mağazasını işaret etti. "Bankta oturduğumu gördüm. Kardeşim kırk beş dakikadır basketbol ayakkabısı deniyor." Gülümsedi ve çenesini göğsüne doğru eğdi. "Senin burada ne işin var, Willowdean?"

Ona dokunmak istiyordum. Uzanıp yüzüne bir merhaba öpücüğü kondurmak. Ama yapmadım. Çünkü Harpy's'in arkasındaki karanlığa sinmiş ya da kamyonetinin içine sıkışmış değildik ve ikimiz de öyle olduğunu söylemediğimiz halde biz bir sırdık.

"Arkadaşımla geldim. Haftalığını alıyor."

"Ellen mı?"

Başımla onayladım. Bo'ya El'den bahsetmiştim ama geçmiş zaman zarfında. Aramızda oluşan tuhaf uçurumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, o yüzden ondan, Lucy'den bah-

settiğim gibi bahsetmek daha kolaydı; Bo'dan önceki hayatımın bir parçasıymış gibi.

Eski bir basketbol turnuvası tişörtü ile basketbol şortu giydiğini fark ettim. "Seni üzerinde üniforman olmadan görmek tuhaf. Az kalsın tanımayacaktım."

"Ah, ben seni tanıdım ama." Bacaklarını bankın kendi oturduğu tarafında esnetti. Ve bacakları. Çıplak bacaklarını hiç görmemiştim. "Arkadaşın nerede çalışıyor peki?"

Sweet 16'i işaret ettim.

Ağzı açıldı ve ben onu, sonsuza dek bu bilgiye vereceği tepkiyle yargılayacağımı düşünürken bir ses araya girdi.

"Bo," diye seslendi ince uzun, kestane rengi saçları uzun katlı kesimli bir kadın. Annesi olamayacak kadar genç, ablası olamayacak kadar yaşlıydı.

Bo omzunun üzerinden bir göz atıp, "Üvey annem," diye fısıldadı.

Yüzüm düştü. Dünyalarımızın çarpışacağı anı korkuyla bekliyordum.

Bo'nun üvey annesinin arkasında erkek kardeşi duruyordu. Bo kadar uzundu ama dolgun yanakları bana en az bir yaş daha küçük olduğunu söylüyordu.

"Vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım," dedi üvey annesi. "Sammy'nin saat birde basketbol antrenmanı var. Gitme vakti." Bakışları, bankın yan tarafında oturduğum yere, bana yöneldi. "Peki bu kim?"

"Merhaba." Ayağa kalkıp elimi uzattım çünkü güneyliydim ve annem aksini söylese de terbiyeden yoksun değildim.

"Bu Willowdean," dedi Bo. İşte yine tam adımı söylüyordu. "Birlikte çalışıyoruz."

"Willowdean. Eh, söylemesi pek zormuş."

Yarı gülümsedim, teşekkür etmek üzereydim –ne için, hiç bilmeden– ki Ellen yanımda belirip, “Ama siz ona Will diyebilirsiniz,” dedi.

Yutkunup başımla onayladım.

Bo’nun üvey annesinin başı yana eğildi, az önce dünyanın en tatlı şeyini görmüş gibiydi. “Peki sen kimsin?”

“Bu Ellen,” diye yanıtladım onun yerine. “En yakın arkadaşım.” Derin bir nefes aldım. “Ellen, bu Bo. Birlikte çalışıyoruz.”

Bo, Ellen’a kısaca el salladı ama Ellen onun koluna dokunup, “Tanıştığımıza çok sevindim,” dedi.

Üvey annesi gülümsedi. “Ne kadar da tatlısın.”

Ellen’ın Tim’i sevdiğini biliyordum. Ve buna rağmen içimi bir kıskançlık dalgası sarıp beni felç etti. Yaz boyunca Bo’yla olanları Ellen’a anlatmamak için bir sürü sebep bulmuştum. Ama bunu nasıl yorumlarsam yorumlayayım Ellen’ın gözünde, bunu söylememiş olmanın yalandan farkı olmayacaktı. Hatta bu daha kötü olabilirdi.

“Herhalde Clover City Lisesi’ne gidiyorsunuz, değil mi?”

İkimiz de başımızla onayladık.

“İlk gününde Bo yalnız kalmayacak, ne güzel!”

“Anlayamadım?” deyiverdim. Bo ile aramdaki ilişkide pek çok yanlışlık vardı. Ama doğru olan tek şey, işin dışında dünyalarımızın kesişmemesiydi. Ve durum böyleyken normal bir çocukla oynayan normal bir kızmışım gibi davranmak kolaydı.

“Evet, Bo ile Sammy bu yıl Holy Cross’ta olmayacak.” Hafifçe kaşlarını çattı. “İyi olacak. Değişiklik iyidir, değil mi çocuklar?”

İkisi de cevap vermedi. Bo’nun dudakları ince bir çizgi halinde birleşti ve bunu yazın başından beri bilmesine rağmen bana söylemediğini anladım. “Loraine,” dedi üvey annesine, “gitsek iyi olur. Sam’in antrenmanı var.” Poşetlerini aldı ve üvey

annesini kalçasını bir sağa bir sola sallanarak önden gitti. Ve bu kadardı. Ne bir bakış ne bir omuz silkme. Bana bir açıklama vaat eden hiçbir şey yoktu.

Ayak parmaklarımdan yanaklarıma kadar köpürüyordum.

“İnanmıyorum!” diye ciyakladı El. “Söylediğinden bile çekiciymiş!”

“Gidelim.” Hızlı hızlı kapalı otoparka doğru önden ilerledim.

“O yataktan yeni çıkmış gibi duran, seksi saçlarını fark ettin mi? Ve o kirli sakalını?”

Fark etmiştim. Tabii ki fark etmiştim. Ama bir önemi yoktu. Çünkü aramızdakilerin sona ermesi gerekiyordu. Okul sonrası romantizmimize dair illüzyonum sis gibi dağılıyordu.

Okul yılından nasıl sağ çıkacağıma dair bir öngörüm vardı. İkimiz de işe gelip gerçek hayatlarımızı kapıda bırakacaktık. Hiçbir soru sorulmaksızın sadece biz olacaktık. Ama Bo’nun bana okul değiştirdiğini söylememesinin bir sebebi vardı. Olmak zorundaydı. Yoksa bile ilişkimizin bitmesi gerekiyordu çünkü bunun gerçek hayata sızmasına izin veremezdim.

Alay edilmeyecektim. Herkesin dik dik bakıp, *Bu kız onu nasıl kapmış?* diye sorduğu çiftin yarısı olmayacaktım.

ON BEŞ

Bütün yaz her boş gecemi evde, yaz için okumam gereken kitaplar rafta öylece dururken, kucağımda dizüstü bilgisayarım la odama kapanmış bir şekilde geçirmişt im. Ama bu akşam annem güzellik yarışmasının açılış dans gösterisi için sahne dekorunu hazırlarken onunla birlikte televizyon izlemem için ısrar etti.

Dizüstü bilgisayarımı bir yastığın üzerine koyup kanepeye, Lucy'nin her zaman oturduğu yerin karşısına oturdum. Annem Lucy'nin kül vazosuna yer açmak için cam kutusunda duran tacını kenara çekmişti. Küçük bir şeydi ama bana annemin güzellik yarışmasından ibaret olmadığını hatırlatmaya yetiyordu.

Güzellik yarışması öğle yemeği etkinliği için olduğuna emin olduğum, kot kumaşt an masa örtüleri üzerine ütüyle armaya benzer bir şeyler yapıştırmak için yağlı kâğıt kullanıyordu. “Geçen gün bununla ilgili bir reklam görmüştüm.”

Kanalları gezip sonunda MTV’de durdu.

Kamera, karla kaplı bir sokakta ilerleyen bir kızın peşinden gidiyordu. Kız iriydi ve karnı kot pantolonundan taşıyordu. Bu işin nereye varacağını hemen anladım.

Televizyonda ya da filmlerde şişman kız görmekten nefret ediyordum çünkü görünüşe göre dünya şişman insanları ancak

kendilerinden hiç memnun değillerse ya da birilerinin neşeli en yakın arkadaşlarıysa kamera önüne koymakta sakınca görmüyordu.

Kızın yürümek ve yemek yemek gibi son derece insani şeyler yaparken çekilmiş görüntüleri üzerine bir anlatıcının sesi geldi. “Connecticut, Bridgeport’tan on altı yaşındaki Priscilla tatlıya düşkün olabilir ama bu on altı yaşının o kadar tatlı geçtiği anlamına gelmiyor. Hayatı boyunca alay edilen Priscilla fazlalıklarından kurtulmaya hazır. O henüz bilmiyor ama biz MTV’dekiler onun yardım çağrısını duyduk.” Kamera kışına zum yaptı; aşağıya doğru küçülen ve her zaman insanı iç çamaşırı apış arasına kaçmış gibi gösteren bir poposu vardı. Sonra kamera, üzerinde tıpkı bir ret damgası gibi programın ismi yazan mor bir ekrana geçti: **BENİ BAŞTAN YARAT: ŞİŞMAN VÜCUDUMDAN NEFRET EDİYORUM.**

Gözücüyla anneme baktım ama o gözlerini projesine çevirdi. Kalkıp kendimi odama kapamak istiyordum ama bir yandan da Perişan Priscilla’nın kaderini öğrenmek istiyordum, o yüzden kalmaya karar verdim. Belki Priscilla’nın hayatı benimkinden de berbat durumdaydı ve en azından bu zavallı kızdan daha iyi durumda olduğumu hissederek kalkıp gidebilirdim.

Bu ben ve annem için yeni bir alan değildi. Daha on bir yaşına bile basmadan beni sayısız diyetle sokmuştu. Bu Lucy’yle aralarında hep hassas bir konu olmuştu. Uyumuş olmam gereken saatten çok daha sonra aşağıdan ikisinin tartıştığını duyardım.

“O bir çocuk,” derdi Lucy.

“Sağlıklı olmasını istiyorum,” diye karşılık verirdi annem. “Eminim sebebini anlıyorsundur, Luce? Onun için istemediğim bir şey varsa o da büyüünce...”

“Benim gibi olması mı? Söyle gitsin, Rosie. Büyüyünce ablan gibi olmasını istemiyorsun. Beni her gün görüyor. Bence varlığım yeterince caydırıcı.”

“Çocukken neler yaşadığımızı biliyorsun. Hatırlıyorsundur.”

Annem liseden önceki hayatından hiç bahsetmezdi. İriymiş. Benim gibi. Ve bu gurur duyduğu bir şey değildi. Ama dokuzuncu sınıftan önceki yaz annem ergenlik şişkinliğini ölü deri gibi üstünden atmış. Lucy o zaman on birinci sınıftaymış ve o kadar şanslı değilmiş. Diyetler ortaokula başladığımda sona ermişti. Tam olarak sebebini bilmiyordum ancak Lucy sayesinde olabilirdi.

TV’de Priscilla sonradan özel antrenörü olduğu anlaşılan minyon ama agresif bir kadın tarafından gafil avlandı. Şova kendi isteğiyle kaydolmasına rağmen Priscilla kontrolünü kaybederek kendini tuvalet kabinine kilitleyip deli gibi ağladı. Nihayetinde antrenörü içeri girdi ve ona çok etkileyici bir moral konuşması yaparak yumuşak tarafını gösterdi. Gerçekten, beni bile biraz gaza getirmişti. Ne için, hiç bilmiyordum.

Gözlerinin dolduğunu bilmek için anneme bakmama gerek bile yoktu. “Bu senin hayatın, en ince halinin önünde bir engel olmayı bırak” anı, annemin bütün kilo verme programlarının en sevdiği kısmıydı.

Programın büyük kısmında dikkatimi başka şeylere verdim ama okulun koşu parkurundaki sabah egzersizi sırasında antrenörü Priscilla’yı tribünlerin üstüne kusacağı kadar zorladığında izlemeden edemedim; tam da tüm erkek futbol takımı geldiğinde.

Bunun üzerine Priscilla’nın antrenörü çalışmalarını bölgedeki bir spor salonuna taşıdı. Ama kız içeri girmemekte diretiyordu. Antrenör kendini kaybedip ona bir sürü hakaret saydırdı. “Kendimi

çok yalnız hissediyorum,” dedi Priscilla hıçkırıkları arasında. “Hiç senin tam zıttın olan her şeye adanmış bir binaya girdin mi? Sağlıklı olmak istiyorum ama mutlu olmak da istiyorum.”

Sonunda Priscilla beş buçuk kilo verdi. Antrenörü son kilo ölçümünde ona alkış tuttu ama hayal kırıklığı gözlerinden okunabiliyordu. Jenerik akarken açıklama yazıları bize Priscilla’nın hâlâ sağlıklı bir yaşam şekline sadık kaldığını ama kilosunun yaşam boyu bir mücadele gerektireceğini kabullendiğini bildiriyordu.

El burada olsa bunun eğlencesine izlenecek bir program sayılmasının bile ne kadar saçma olduğunu konuşuyor olurduk.

“Eh,” dedi annem, “ilham vericiydi.”

Aklımda annemin cevap olarak duymak isteyeceği bir şey yoktu. “Ben yukarı çıkıyorum. Burada işin bitti mi?”

Kumandayı alıp akşam haberlerini açtı. “Hayır, hayır. Yarınki yarışma kurulu toplantısına kadar yapılacak bir sürü şeyim var.”

“Ben yatıyorum.”

“İyi geceler, Ballı Lokmam.”

Yukarıda, biraz fazla uzun bir an Lucy’nin kapısının önünde dikildikten sonra odama girdim. Telefonumu şarjdan aldım ve Bo’dan hiç mesajım olmadığını gördüm. Kendimi yatağıma atıp iki elimle bana verdiği Sihirli 8 Topu’nu tuttum. Aklımda soramayacağım kadar çok soru vardı ama topu üç kere salladım ve cevaba baktım: *Durum iyi görünmüyor.*

Telefonum titredi.

ELLEN: İşten yeni çıktım. İyi misin? AVM’den sonra bir tuhaftın.

Yalan söylemeye razı oldum çünkü halihazırda artık duramayacak kadar çok yalan söylemiştim.

BEN: İyiyim. Sadece yarışma evimi ele geçiriyor.

Memeler yukarı! Popo dışarı! Çok gıcık.

ELLEN: İğrenç. Gelmemi ister misin?

BEN: Sanırım uyumak istiyorum.

ELLEN: Peki. Tim masaj yağı almış. Avam mı sence?

Bir an bunu değerlendirdim.

BEN: Pamuk şeker gibi kokmadığı sürece değil. İkiniz de iğrençsiniz. İyi geceler.

ON ALTI

Dünkü Şiddetli fke Şimdi yerini hüsrana bırakmıştı. Bo'nun bana herhangi bir Şey borçlu olduğunu düşünmek için bir sebebim yoktu.

Bir p tenekesinin arkasında ve kullanılmayan bir okulun otoparkındaki öpücükler hiçbir Şey ifade etmiyordu. İlişkimiz bundan ibaretse –o karanlık anlar ile şaka malzemeleri dkkâ-nından alınmış bir torba dolusu eşya– ondan gelecek herhangi bir Şeyi hak ettiğimi düşünmekle ne kadar da aptallık etmiştim.

Arabayla işe giderken kendimle yaptığım konuşma buydu.

Eşyalarımı dolabıma bıraktım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde mutfaktan geçtim. Siparişleri mümkün olduğunca hızlı ve etkin bir şekilde, müşterilerin yüzüne bile bakmadan aldım. Bo ısı lambalarının altına sandviçleri dizerken ya da sandviç paketlerine gereksiz çıkartmalar yapıştırırken –bu her zaman beni gülümseten bir Şeydi– delici bakışlarını alnıma çevirdi. Ama ben bakışlarımı ondan başka her Şeye çevirerek arı gibi çalışmaya devam ettim.

Aramızdaki yoğun, elle tutulur değişimi hissedebiliyordum ama Marcus ile Ron bize farklı davranmıyordu çünkü onlara göre gözle görünür hiçbir terslik yoktu. Küçük yaz dünyam başıma

yıkılıyordu ve tek şahit bendim. *Bir sır bir yalana dönüştüğünde,* diye düşündüm, *böyle olur.*

Akşam yemeği yoğunluğundan sonra bütün mutfak amansız bir yemek savaşımdan çıkmış gibi altüst olmuştu. Ron sos tezgâhını doldurması için bir gönüllü istediğinde seve seve işi üstlendim.

Malzeme odasının kapısının arkamdan kapanmasını bekledim ama kapanmadı ve sebebini biliyordum.

“Hey,” dedi Bo.

Arkamı dönmedim.

Farklı raflardan ön tarafa götürmek için malzemeler toplamaya başladım.

“Hey, dinle,” dedi. “Sana söyleyecektim.”

Birkaç adım attığını duydum ve nefesini ensemde hissettim. Eliyle elimi kavradı ve teni mutfakta giydiği plastik eldivenler yüzünden kuruydu ama yine de beni içine hapsetti.

“Konu hiç açılmadı.” Boynumun kıvrımına sokuldu. Burnu atkuyruğumdan çıkan saç tellerine bastırıyordu. “Kızma.”

“Ben-ben bunu şu anda konuşamam.” Onunla nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum. Dudaklarımız birbirine bastırmadan.

Dudaklarının yumuşak derisi kulağımın altını, enseme öptü.

“Lütfen. Lütfen dur.” Elimini çekip kurtardım ve peçete, çatal bıçak ve sos kutularını göğsüme bastırıp onu ittim.

“Willowdean.”

Adımı geri almak istiyordum. İlk öpüştüğümüz ve ona ait kıldığı anı geri almak istiyordum.

“Yapma,” dedi biraz fazla alçak sesle, daha hiç başlamamış bir savaşı kaybetmeye boyun eğeri gibi.

Gecenin sonunda tuzluk ve biberlikleri doldurmaya başladım. Kapının üzerindeki çan çaldı ve kapıyı Marcus'a bıraktım. "Hey," diye seslendi, "Bo, senin çocuk burada."

Köşeden içeri bir göz atınca Collin'i, yazın başında Bo'yu görmeye gelen çocuğu gördüm.

"Ne istiyorsun, dostum?" diye sordu Bo. Gözlerinin etrafında koyu halkalarla bitkin görünüyordu.

Collin sırtıttı. "Eski arkadaşıma bir bakmaya geldim. Holy Cross sensiz aynı olmayacak."

"Ölmezsin," dedi Bo.

"Demişken, Amber'in selamı var. Durumu çok daha iyi. Biraz mesafe ona iyi geldi." Collin omuz silkti. "Oyalayıcı birkaç şeyin de yararı oldu."

"Aferin ona," dedi Bo dişlerini sıkarak.

"Bir ara sahaya gelmelisin. Kenarda takılırsın."

Bir şey elimi gıdıkladı. Aşağı bakınca masanın her yerine tuz döktüğümü gördüm. "Kahretsin."

İkisi de bana döndü.

Collin sırtıttı. "Ah, seni hatırlıyorum. Adın neydi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama...

"Will. Adı Will," dedi Bo.

Bana Willowdean'den başka şekilde hitap etmesi canımı yaktı. Tuz ve biberi tezgâhın üzerinde öylece bırakıp çöpu almak için mutfığa döndüm. Ayak sesleri beni takip etti.

"Lütfen konuş benimle," dedi Bo.

Cevap vermeden arka kapıyı itip çıktım. Uzun çöp tenekesine uzanıp kapağını bir, iki, üç kez iterek açmaya çalıştım. Üzerimden uzanıp tek denemede kapağı kaldırdı.

"Konuşmamız gerek." Poşetleri sımsıkı yumruklarımdan alıp başının üzerinden fırlattı.

Terli avuçlarımı uyluklarıma sildim. “Ne hakkında? O kız hakkında mı? Ha? Neydim ben? Eski sevgilini unutmak için kullandığın bir yaz kaçamağı mı?”

Bana doğru bir adım attı ve az kalsın dengemi korumak için geri adım atıyordum ama en ufak bir zayıflık belirtisi göstermeye razı değildim.

“Kaçamak değildin, tamam mı? Bu öyle bir şey değildi. Değil. Öyle bir şey değil.” Sesi bir oktav alçaldı. “Ama ilişkimiz iletişim üzerine kurulu da değil.”

“En azından Holy Cross’a dönmeyeceğini söyleyebilirdin.”

Bir an sessiz kaldı ve sessizliğinden bunu kabul ettiği anlamını çıkardım.

“Bana bunu neden söylemeyesin ki, Bo? Ne yani? Fark etmeyeceğimi mi umuyordun?”

“Hayır, sadece...”

“Önemi yok.” İç çektim. “Hem neyi tartışıyoruz ki? Bir çöp tenekesinin ardında ve eski bir otoparkta oynaşıyoruz. Uğruna tartışılacak bir şeye benzemiyor.”

Bir de elleri bana her dokunduğunda içimdeki her şeyin mahvolması vardı. Yeterince iyi değilmişim gibi. Yeterince güzel. Yeterince zayıf.

“Eskiden yanlış anlaşıldığını düşünüyordum. İnsanların seni anlamadığını. Ama yanılmışım. Tam bir pisliksin, Bo Larson.” Aramızdaki, bizi bütün yaz gergin tutan ipi gevşeterek bir adım geriledim. Ellen’a bunu anlatabilmeyi diledim. “Ve artık senin sırrın olmayacağım.”

ON YEDİ

Okulun ilk günü ders programıma doğru düzgün bakmadım bile.

İkinci dersten önce sınıfın önünde El'i bekledim. Bu dönem ortak aldığımız ikinci dersti bu. İkinci zil çaldı ve onsuz içeri girmek üzereydim ki onu koridordan peşinde Tim'le bana doğru koşarken gördüm.

"Çok üzgünüm!" dedi nefes nefese. Tim koşarak yanından geçip sıradaki dersine giderken elini sıktı.

"Ne yapıyordun ki?"

Omuz silkerek kaşlarını oynattı.

Başımı sallayıp peşinden içeri girdim.

Sadece iki boş yer kalmıştı. Biri El'in iş arkadaşı Callie'nin arkasındaydı; yanına gelmesi için ona el sallıyordu. Diğeri de sınıfın arka tarafındaki uzun sırada, Mitch Lewis'in yanındaydı.

El dönüp bana, "Üzgünüm, Will. Gelecek derste erken geliriz. Söz," diye fısıldadı.

Ağır adımlarla sınıfın arkasına doğru gidip Mitch'in yanına oturdum.

Otururken Mitch sıranın benim bulunduğum tarafında bana daha fazla yer açmak için sırt çantasını kaldırdı. Mitch iriydi. Biraz göbeği ve çoğu kapı pervazından daha geniş omuzları

vardı ama insanlar ona bakıp şişman olduğunu düşünmüyordu. Atletik olduğunu düşünüyorlardı. Ki CCHS Rams'in defans oyuncusu olduğu düşünülürse bu mantıklıydı.

"Selam," diye fısıldadı. Aksanı Hollywood yıldızlardan duyduğunuz türden bir güneyli aksanıydı. Neredeyse çekiciydi. "İsmin Will, değil mi?"

Dikkatimi sürükleyici yoklamasından başka şeye vermeye katlanamıyormuşum gibi gözlerimi Bay Krispin'den ayırmadan başımla onayladım.

"Altıncı sınıftan beri aynı derse girmediğimize bahse girebilirim."

"Bayan Salisbury." Bunu hatırlamasına şaşırarak gülümse dim. Şimdiye kadarki en iyi öğretmenim Bayan Salisbury'ydi. Mitch'i hatırlıyordum çünkü, "Havayı neden göremiyoruz?" gibi aptalca sorular soruyordu ve herkes bıyık altından gülerken Bayan Salisbury sorularını cevaplıyordu. Ve cevapları o kadar zekiceydi ki belki de Mitch'in sorusunun aslında o kadar aptalca olmayabileceğini düşünmeye başlıyordunuz.

Bay Krispin ilk güne özgü üstünkörü dersini işledi ve zil çalarken Mitch, "Umarım hiçbiriniz bağıllık konusunda sorun yaşamıyorsunuzdur. Bugün oturduğunuz yerler dönem boyunca oturacağınız yerler olacak," dedi.

Sınıfın kalanı kapıya akın ederken El akıntıya karşı mücadele ederek yanıma gelmeye çalışıyordu. "Çok üzgünüm," dedi.

"Bu ortak tek dersimiz," dedim. "Ve yan yana bile oturamayacağız."

Callie kalabalığın arasından geçip araya girdi. "El-bell, C binasına gidiyorsun, değil mi?" Bana döndü. "Selam, Willow."

Yalandan, yüzümün esnediği kadar kocaman gülümse dim.

Ellen elimi sıktı. “Sonra buluşuruz, tamam mı?” Ters yöne doğru üç adım atmıştı ki dönüp ekledi: “Ve oturma düzeniyle ilgili Krispin’le konuşurum.”

Birinci sınıflar koridorundan geçerken gördüğüm erkek kardeşi dışında gün boyunca Bo’dan eser yoktu. Bu akşam işyerinde onu görecektim olsam da Tim’in cipine doğru giderken içimi bir rahatlık sardı.

“Will!” Başımı kaldırıp baktım. Mitch’in başı kalabalığın oldukça yukarısında belirdi. “Benimle yürüsene!”

O bana yetişirken kendimi gülümserken buldum.

Yanımdan yürümeye başladı. “Ee, neler yapıyorsun?”

Az kalsın gülüyordum ama sonra sanki omzumda küçük bir kuş gibi Bayan Salisbury’nin varlığını hissettim. “Okul haricinde mi?”

“Evet.”

“Çalışıyorum.” Omuzlarım soru sorar gibi kalktı. “Televizyon izliyorum?”

“Nerede çalışıyorsun?”

“Harpy’s. Neden sordun?”

Önüme geçip dışarı açılan kapıyı benim için tuttu. “Eh, randevumuz için seni nereye götüreceğimi bilmek istiyorum ve bir yere karar vermeden önce hakkında biraz daha bilgi edinsem iyi olur diye düşündüm.”

“Randevumuz mu?” O bir birinci sınıf öğrencisi kız güruhu için kapıyı tutarken bekledim.

Görgü. Tanrım. Görgülü biriydi.

“Evet. Sana çıkmayı teklif etmek üzere olduğum randevu. Bana seninle çıkma şerefini bahşedecek misin peki?”

“Ben... Neden?”

“Sana neden mi çıkma teklif ettim?”

Başımla onayladım.

“Eh, tatlısın. Ve altıncı sınıftan beni hatırlıyorsun.”

“Peki.” Tatlı kelimesi karşısında havalara uçmamıştım ama benim için kullanılan başka kelimelerden iyiydi. “Daha önce bir kıza çıkma teklif etmiş miydin?”

“Birkaç kere.”

“Evet diyen oldu mu?” Durdum ve ona dönüp ellerimi havaya savurdum. “Bekle. Hayır. Bak ne diyeceğim.” Bo’nun depodaki o görüntüsü gözlerimin önüne geldi. Adımı söylediğini duydum ve bu düşünce bana bir çıkmazdan başka bir şey değilmiş gibi geldi. “Evet. Evet. Seninle çıkarım.”

Tokalaşmak için elini uzattı ve ben de tuttum. Avucunun terli olmasını bekliyordum ama değildi. Goldilocks ve üçüncü yatağı gibiydi. Doğru hissettirmişti.

Mitch numaramı telefonuna kaydetti ve benim de onunkini kaydedebilmem için bana mesaj atacağına söz verdi. Stadyumun dışındaki soyunma odalarına yöneldi.

Bunun kötü bir fikir olabileceğini düşünüyordum ama çok fazla şey düşünüyordum. Bo’yu unutmam gerekiyordu. Bu iyi bir başlangıç gibi görünüyordu.

“Will!” dedi Ellen. Birinci sınıfların park yerinden hızlı hızlı, kalçası o Olimpik hızlı yürüyüşçülerinki gibi sağa sola sallana sallana bana yaklaştı. “O. Da. Neydi?”

Omuz silktim.

“Seni pislik. Ona numaranı verdin.”

Arkasından, elinde telefonuyla Tim çıkageldi. “Bir dakika,” dedi, “Mitch Lewis miydi o?”

Ben daha söyleyecek kelime bulamadan Ellen cevap verdi. “Ah, kesinlikle oydu. Ve bu minik fahişe ona numarasını verdi.”

“O herif tam bir aygır. Okul takımlarının gözcüleri peşinden koşuyormuş diye duydum.”

Clover City’deki her iyi futbol oyuncusunun hikâyesi buydu. Ara sıra bir hikâyeden fazlasına dönüştüğü de oluyordu. Futbola yaklaşan tek şey güzellik yarışmasıydı. İkisi buranın yaşam kaynağını oluşturuyordu. Bunu kötü anlamda söylemiyordum. Güzellik yarışması ile futbol bu küçük kasabanın sınırlarını genişletiyor, onu daha büyük bir şeye dönüştürüyordu. Çünkü o stadyum ışıkları yandığında ya da o perde aralandığında kendimizin en iyi versiyonu oluyorduk.

“Ne kadar iyi olduğunun bir önemi yok,” dedi Ellen. “O Patrick Thomas’la arkadaş.”

“Aman Tanrım. O pislik ha?” Okuldan sonra Millie’nin dikkatini dağıttığım o gün bana attığı ters bakışları hâlâ zihnimde canlandırabiliyordum.

Tim başıyla onayladı. “Doğru. Çocukluğumuzdan beri çok yakın arkadaşlar.”

Arkamızda yine telefonuna dalmış Tim’le arabama doğru yürüdük.

“Krispin’in sınıfındaki oturma düzeni o kadar da kötü olmayabilir, öyleyse,” dedi El. Bo ile aramda olup bitenleri bilseydi vicdanımın sesi olur, bana henüz çok erken olduğunu söylerdi. Önce Bo’yu unutmam gerektiğini.

Sırt çantamın ön gözüne uzanıp anahtarlarımı çıkardım. “Evet, herhalde ama yine de seninle oturmayı tercih ederim,” dedim El’e.

“İkinci derste birlikte oturmuyor musunuz?”

“Hayır,” dedim. “Sayesinde,” El’i işaret ettim, “çok geç kaldık.”

“Üzgünüm,” dedi Ellen tekrar. “Üzgünüm demiş miydim?”

“Eh, en azından senin yanında Callie var,” dedim.

“Ah, yapma ama. Yapma böyle.”

“Ama gerçekten, bebeğim,” dedi Tim. “Onun dünyanın en sinir bozucu insanı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“İkiniz de yakamdan düşün. O benim arkadaşım, tamam mı?”

“Ama senin arkadaşların sadece biziz,” dedi Tim dudakları bir gülümsemeyle kıvrılarak. “Başka arkadaşların olamaz.” El’i yanağından öptü.

“Evet,” diye katıldım. “Sadece biz.” Ve neredeyse sözlerimde samimiydim.

El omzunu benimkine çarptı. “Bugün seni özledim.”

“Ben de.” Yanı başımda olduğu halde uzaktaymış gibi hissediyordum. Göremediğim kadar uzakta.

ON SEKİZ

O akşam, isteyken telefonum çaldı. Ön tarafta Marcus vardı ve dinlenme odasına doğru giderken telefona cevap verdim. “Alo?”

“Selam. Ben Mitch.” Hat bir an kesildi. “Randevumuz için aramıştım ama?” Telefonda hiç de o kadar kendinden emin değildi. Aslında bu sevimli ve aynı zamanda bir yanıltıcı reklam gibiydi. Ama herhalde mesaj atmaktan fazlasını yapması oldukça tatlı bir davranıştı.

“Ah. Doğru. Tabii.”

“Bu cumartesi nasıl?” diye sordu. “İlk maçımız cuma günü.”

“Evet, uygun.”

“Peki.” Gülümsediğini duyabiliyordum. “Süper.”

“Peki, cumartesi öyleyse. Ama ondan önce okulda görüşürüz,” diye hatırlattım.

“Doğru. Evet, ondan önce görüşürüz. Okul olduğu için. Ve o zamana kadar seni görmezden gelmem tuhaf olacağı için.”

Güldüm. “Tabii. Evet. Tuhaf.”

Telefonu kapadıktan sonra tekrar Bo’nun kollarını kavuşturup fırına yaslanmış bir şekilde durduğu mutfaktan geçtim.

Altdudağını çiğneyerek bakışları köşeyi dönene dek beni takip etti.

Kendimi iyi hissettim. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Elde edildiğimi değil, arzulandığımı hissetmek istiyordum.

Gecenin sonunda Ron hâlâ haftalıkları dağıtmakta olduğundan restorandan Bo ve Marcus'la birlikte çıktım. Marcus kız arkadaşının arabasındaydı ve saniyeler içinde ortadan kayboldu.

Bo hiçbir şey söylemedi ama arabamı park yerimden geri geri çıkarırken bekledi.

Arabam çıkıştaki tümseğin üstünden geçti ve farlarım cad-denin karşısındaki Chili Bowl'un camlarına vurdu. Pencerede çerçeve içine alınmış kocaman bir ELEMEN ALIYORUZ tabelası vardı. *Chili* bir güneyli spesiyali olabilirdi ama Resmi Willowdean Görüşü şuydu: Köpek yemeğine benziyor, köpek yemeği gibi kokuyor, köpek yemeği olmalı. Orada çalışacağıma, yapacağım şeylere dair uzun bir liste vardı.

Bo yanımdan geçti. Bakışlarımı sabitledim. Doğruca önüme.

Chili Bowl'un müdürüyle konuşmayı bekliyordum. Bütün mekân bir Lincoln Logs kulübesi gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı. Duvarlar son altmış yıl içinde Clover City yerlilerinin verandada bira içmek, araba arkasında mangal yapmak ya da Dört Temmuz kutlamalarında çimlere yayılmak gibi şeyler yaparken çekilmiş fotoğraflarıyla dolu uyumsuz çerçevelerle kaplıydı.

Harpy's caddenin karşısında benimle alay ederken bir masaya oturup müdürü bekledim.

Bu Bo'nun suçuydu. Beşinci derse kadar her şey yolundaydı. Günüm harika gidiyordu. Önceki gece işte bir sorun yoktu ve belki kendimden biraz fazla hoşnuttum. Okulun ilk günü için

idare eder bir gündü. Önümde bir ilk randevu vardı. Bo'yla barışçıl-ımsı bir iş ilişkim vardı.

Ama Dünya Tarihi dersine on beş dakika kala Bo katlanmış bir sarı kâğıtla çıkagelmişti. Bir transfer kâğıdı.

“Çocuklar,” dedi Bayan Rubio. “Bo Larson’a hoş geldin deyin. Yılın kalanında bizimle olacak.”

Millie’nin en yakın arkadaşı, yanında oturduğum Amanda alçak bir ıslık koyuverdi.

Bo bir sıra, iki masa önüme oturdu. Sırasına yerleşirken omzunun üzerinden bakıp doğruca bana göz kırptı.

“Bu senin iş arkadaşın değil mi?” diye fısıldadı Amanda.

“Evet.” İçimde giderek artan huzursuzlukla midem ağzıma geldi.

“İşlerini nasıl yapabiliyorsun ki? Kıcı şeftaliyi andırıyor.”

“Ne?”

“Şeftalinin alt kısmı gibi,” dedi. “Şeftalilik.”

Okuldan sonra hemen işe koyuldum. El ile Tim’i bile beklemedim. Arabama bindim, vitesi boşa aldım ve elimden geldiğince hızla otoparktan çıktım. Mucize eseri hiçbir yayayı ezmedim.

Beni buraya, Chili Bowl’a getiren buydu işte.

“İş için mi geldin?” Yirmi beşinden büyük olmayan, düz, siyah saçlı bir herif önüme oturdu. “Ben Alejandro.”

Başım la onayladım. “Evet.”

“Maaş berbat.”

“İşe ihtiyacım var.”

“Peki.” Öne eğildi, mekân boş olduğu halde biri bizi duyabilirmiş gibi. Onun böylesine sessiz bir yerde çalışmayı kasten seçmiş olabilecek gergin bir tıp olduğunu düşündüm. “Mesele şu: Hiç tutuklandın mı?”

“Hayır.”

“Daha önce yemek işinde çalıştın mı?”

“Sayılır. Harpy’s’te kasiyerdim.”

“Yeterince yakın. Ve son olarak, son işinden kovuldun mu?”

“Hayır.”

Başparmaklarını birbirini etrafında çevirdi ve birkaç ölçülü nefes aldı. “Ne zaman başlayabilirsin?”

İşte randevum bu kadardı.

Masada arkama yaslandım. Harpy’s’in önünde Ron kaldırıma oturmuş sigara içiyordu. Onları böyle hiç haber vermeden bıraktığım için kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama haftanın dört akşamı Bo’yla karşı karşıya gelemezdim. “Şimdi,” dedim.

Ron’un kapısı açıldı. Kumaş şortu ve CCHS atletizm destek kulübü tişörtüyle masasının arkasında oturuyordu.

“Will.”

“Ben... Konuşabilir miyiz?” Kapıyı biraz daha ittim; menteşeleri gıcırdadı.

“Neler oluyor, kızım?”

Bir nefes alıp verdim. “İşi bırakmam gerek.”

Kalın kaşları çatılırken dudaklarını birbirine bastırdı. Soruları yüzünden okuyabiliyordum ama tek söylediği, “Bir şey mi oldu?” oldu.

Başımı hayır anlamında salladım. “Üniformamı yıkadıktan sonra teslim ederim.”

Başıyla onayladı. “Acelesi yok.”

Ve tıpkı Bo’yla olduğu gibi kendimi biraz daha mücadele etmesini dilerken buldum.

İkimiz de bir şey söylemedik.

“Ama teşekkür ederim,” diye ekledim sessizliği bozarak.
“Bu fırsat için.”

“Eh, yüzünü görmeyi özleyeceğim,” dedi.

Eve kadar bütün yolu pencerelerim inik, düşüncelerim rüzgâr tarafından yutulup giderek sessizlik içinde gittim.

ON DOKUZ

Cuma günü okuldan sonra El'in evine gittim. Biz yemek masasında oturup bir paket cips paylaşıırken annesi anı albümü malzemelerini çıkarıyordu. Önümüzdeki masaya Bayan Dryver'in çeşitli Dolly Parton kılıklarına girdiği fotoğrafları yayılmıştı. Parmaklarımı kot pantolonuma sildikten sonra, kollarından püsküller sarkan süet ceket ile uzun, üzerine oturan bir kot etekle çekilmiş fotoğrafını inceledim. Saçları Dolly'nin ilk yıllarındaki gibi düz ve yuvarlak kesimliydi.

"Bunu beğendim," dedim ona.

Elini omzuma koydu. "Ah, ben de. Sanırım en beğendiğim saç stili bu. O peruğu benim için Odessa'daki bir drag kraliçesi hazırlamıştı. Tam gerektiği gibi yapması bir haftasını aldı."

El annesinin kırmızı, pullu, yere kadar uzun bir elbiseyle çekilmiş fotoğrafını aldı. "Güzel perma, anne. Çok şık."

"Ellen Sadie Rose, sen şıklıktan ne anlarsın?" Uzun tırnaklarıyla El'in ensesini gıdıkladı.

Ellen uzun boylu ve sıkı bir vücuda sahipken annesi minyon ve yuvarlak hatlıydı. Ama aralarındaki benzerliği saçlarını parmaklarına dolayışlarında ya da altdudaklarını çiğnemele-

rinde veya her yudumdan önce pipetlerine hava üflemelerinde görebiliyordunuz.

“Al,” dedi Bayan D. “Bu sende kalsın.” Bana Lucy’yle birlikte yıllar önce çekilmiş bir fotoğraflarını uzattı. Üzerinde THE HIDEAWAY yazan neon bir tabelanın altında duruyorlardı. Arkalarında büyük, etrafı duman kaplı bir kalabalık vardı. Mekân bir tür bar ya da kulübe benziyordu ama her neresiyse Lucy’nin asla tek başına gitmeyeceği bir yerdi. Bayan Dryver dar, kırmızı bir tişörtün üzerine tulum, Lucy de o her zamanki bol elbiselelerinden birini giymiş ama biraz da mavi göz farı sürmüştü. Lucy’nin Bayan D için önemli olduğunu biliyordum ama Lucy için Bayan D bir cankurtaran halatıydı.

Fotoğrafı çantamın ön cebine koydum. Fotoğrafı o kadar çok sevmiştim ki bir yandan canımı yakıyordu. Bayan Dryver mükemmel bir Dolly’ydi ve Lucy’nin kalın, soluk tenli bacakları ve dümdüz saçlarıyla ona kıyasla acınası görünmemesi imkânsızdı. Hafif mavi göz farı her zaman olmak istediği kişiye yapılan, duyulmamış bir çağrıydı. Başını ne kadar dik tutarsa tutsun, olmadığı şeyi görmemem mümkün değildi. Kendimi bir hain gibi hissettim.

“Anne,” dedi El. “Nasıl oldu da hiç güzellik yarışmasına katılmadın?”

Bu benim de hep merak ettiğim bir şeydi. Bayan D’nin bütün hayatı resmen şaşısalı bir güzellik yarışmasıydı. Yarışmanın canına okurdu.

Omuz silkti. “Katılmayı düşündüm. Bence bu kasabadaki her kız bunu düşünür. Ama bugün olduğum kişi değildim. O zamanlar bir güzellik yarışmasına girecek kadar kendimden memnunmuşum gibi yapacak cesaretim yoktu.”

Sözcükleri içime işledi. Yarışmanın bu yıl beni geçen yılkinden daha çok rahatsız etmesinin sebebi bu olabilir mi diye düşündüm. Katılan kızların kendileriyle, yarışmayı *hak ettiklerini* söyleyecek kadar gurur duymaları gerekiyordu. Böylesine sağlam bir özgüven beni daha önce hiç etmediği şekilde rahatsız ediyordu.

Ellen ağzına bir avuç cips attı. “Hadi yukarı çıkalım.”

Cips kâsesini alıp peşinden odasına gittim. Yatağının üzerinde, onun başı yatağının ayakucunda ve benimki de yastıklarının üzerinde, zıt yönlerde doğru uzandık.

“Demek Harpy’s’ten ayrıldın? Hem de durduk yere?” diye sordu dolu ağzıyla.

“Chili Bowl eleman alıyordu.”

“Chili Bowl her zaman eleman alıyor,” diye cevabı yapıştırdı.

Biraz cips almak için uzandım. “Bilmiyorum. Üniformadan sıkılmıştım.”

Herhalde bu El için yeterince iyi bir cevaptı çünkü çabucak çok daha ilgi çekici bir konuya geçti. “Randevun ne zaman peki?”

“Yarın.”

“Gergin misin?”

“Sanırım? Ama tam olarak değil.”

“Mitch. Hiç aklıma gelmezdi,” dedi. “Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?”

“Evet. Yani, herhalde yeni bir şeylere ihtiyacım vardı.” Yastıklarından birini kafamın üstüne koyup kelimelerimi boğdum. “Ondan hoşlanmasam evet demezdim.”

“Yeni mi? Daha öpüşmedin bile.” Ayakkabı bağcıklarını gevşek bir düğümle birbirine bağladı. “Beğeneceğin bir tipe benzemiyor.”

İçimi suçluluk kapladı. Artık ona Bo'dan bahsedemezdim. Çok geçti ve anlatacak bir şey de kalmamıştı. "Beğendiğim belirli bir tip yok."

"Henüz yok."

Daha sonra, arabamı evimin önüne çektiğimde dikkatimi ilk çeken, Lucy'nin ıslıl ıslıl bir kare şeklindeki odasıydı.

Bir süre yerimde kalıp kendimi, annem o odaya her ne yapıyorsa buna hazırlamam gerekirdi ama bunu yapmadım. Onun yerine anahtarlarımı sertçe kontaktan çekip bir hışımla arka kapıya yürüdüm. Asi sürgülü cam kapıya sürtünüyordu. Duyduğum ilk şey, ikinci kattan bas bas bağırان Olivia Newton-John'un sesi oldu.

Çantamı tezgâha bıraktım ve Asi de birkaç adım arkamdan koşarak yukarı çıktı.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama annemin, Lucy Teyze'nin bütün mobilyaları duvarlara ittirilmiş bir şekilde bir oyun masasının arkasında oturmasını beklemiyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye çıktım. Kendimi bildim bileli bu duvarları süsleyen çerçeveli Dolly Parton plakları şifonyerin arkasına dizilmişti ve Lucy Teyze'nin soluk pembe plakçalarının üzerinde annemin iPod'u duruyordu.

Olabilecek en kötü senaryoydu bu.

"Eh," dedi annem gözlerini kısmış dikiş makinesine bakarak dikiş dikerken. "Hep bir el işi odasına ihtiyaç duymuştum. Bunu konuşmştuk. Ve yatak odam artık yetmiyor."

"Yatak odan mı? Bütün ev senin."

Okuma gözlüğünü burun kemiğine doğru itti. "Üzgün olduğumu biliyorum, Ballı Lokmam. Biliyorum. Ama bu odayı

böyle bir kabir gibi tutamayız. Önümüze bakmalıyız. Lucy bunu anlardı.”

Ben anlamıyorum. “Ama her şeyin yerini değiştirmişsin. Her şeyi değiştirmeden burada çalışamaz mısın? Plaklarını bile indirmişsin. Bunu neden yaptın ki?”

“Ah, bebeğim, o plaklar çok eski. O şeylerin duvarlarda bıraktığı kare izler yüzünden bu duvar kâğıdını sökmemiz gerekecek.”

Taşıyabildiğim kadar plağı alıp koridorun karşısındaki odama götürdüm. Boş elim olsa kapıları da çarpardım. Plakları yatağımın üzerine bıraktıktan sonra daha fazlası için geri döndüm.

“Ballı Lokmam...”

Göğsüme bastırdığım tozlu plaklarla hızla arkamı döndüm. “Sanki ondan kurtulmaya çalışıyorsun.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” diye mırıldandı, dişlerinin arasında iğneyle.

“Ne üzerine çalışıyorsun ki?”

“Sahne dekoru. Bu yılın teması Teksas: Ne Görkemli, Di Mi?” Bir kurşunkalemle kırmızı saten kumaşı işaretledi. “Ayrıca senin işte olman gerekmiyor mu?”

“Bıraktım.”

“Bıraktın mı?” Sesi normalden yüksek çıktı.

Bir ayağı pedalın üzerinde, uzun bir parça saten kumaşı dikiş makinesinden geçirdi.

Hayatım boyunca güzellik yarışması dünyamın her alanını istila etmişti; bu oda hariç. Çünkü Lucy’yle birlikte içinde yaşadığım dünyada kimse taçları ya da kuşakları umursamıyordu. “Burada o aptal kostümlerini yapman saygısızca geliyor. Özgürlük Heykeli kostümünün nesi bu kadar zor olabilir ki? Omzuna bir

parça kumaş at, yeter.” Sesim çatlıyordu. Kırparsam yanaklarımdan oluk oluk yaş akacak korkusuyla gözlerimi kocaman açtım.

Dikiş makinesi hiç durmaksızın, her dikişle giderek güçlenen metodik bir ritimle gümbürdüyordu. Durmak bilmeyen iğne başıma dokunup duruyor, çatlamamı bekliyordu.

“Ballı Lokmam,” diye seslendi annem, az önce söylediklerimi dikkate bile almadan, dikiş makinesinin sesini bastırarak. “Aşağı inip büyük bir bardak buzlu su içsene?”

İçimi bir çaresizlik kapladı ve onu bu odadan çıkarmak için her şeyi yapabilirmişim gibi geliyordu.

Şifonyerin yanına gidip en üst çekmeceyi çekip çıkardım. Hiç tereddüt etmeden elime geçirebildiğim her şeyi yerinden çıkardığım çekmeceye doldurdum; çoğunlukla plaklardan oluşuyordu.

“Willowdean Dickson, dua et de o çekmecenin raylarını bozmamış ol.”

“Sanki ölmüş olması yetmezmiş gibi!” diye bağırdım. “Her parçası yok olup bu odayı onun tam zıttı olan her şeyle doldurmadan rahat edemeyeceksin.”

Nihayet dikiş makinesi durdu. Annem ayağa kalktı ama bir şey söylemedi.

Çekmeceyi alıp yatak odamın kapısını arkamdan çarparak kapadım. Tozlar havada uçuşuyor, burnumu gıdıklıyordu. Yüksek sesle albümlerin üzerine hapşırdım.

“Çok yaşa,” dedi annem koridordan. Sesi o kadar alçaktı ki onu zar zor duydum.

YİRMİ

Mitch’le randevuma hazırlanmak odamda kahrolası bir beni baştan yarat programı gibiydi. El bana sekizinci sınıf mezuniyet elbisemden, annemin geçen Noel’de aldığı biçimsiz, çiçekli şifon tuniğe kadar her şeyi denetti. “Seni çok olgun gösteriyor,” demişti annem.

Bunu bir iltifat olarak almamıştım.

Kot pantolon ile siyah-beyaz çizgili bir tişört giyip koyu sarı saçlarımı omuzlarıma dağıtmamda karar kıldık.

Mitch’e beni saat beşte almasını söylemişim çünkü annemin saat altıya kadar güzellik yarışması kurul toplantısı vardı ve canım onun “nasıl hanımefendi olunur/erkekler bir kızıdan ne bekler” konuşmasını dinlemek istemiyordu. Ayrıca ona kızgın olmam gerçeği söz konusuydu.

Arka kapıyı ardımdan kilitledikten sonra kaldırımda, posta kutumuzun yanına oturdum. Köşeden gelen kokusunu ve sesini duyabiliyordum. Mitch muhtemelen son beş yıldır muayeneden geçmemiş eski, bordo rengi bir Suburban kullanıyordu. Önüme park etti ve motorun gürültüsü kesildiği an arabadan indi.

“Geç mi kaldım?” Bir eliyle beni ayağa kaldırdı ve kaldırdı derken kastettiğim gerçekten beni kaldırdığıydı.

“Hayır. Hayır, hiç de değil.”

“Öyle sandım çünkü burada oturmuşsun ve sanırım normalde erkekler çıkacakları kızları almak için ön kapıya gidiyor.”

“Ah,” dedim başparmağımla ön verendamızı işaret ederek. “Biz ön kapıyı kullanmıyoruz. Yıllardır bozuk.”

Başını yana eğdi. “Peki, çok hoş olmuşsun.”

“Sen de.” Gerçekten de öyleydi. Onun için bile fazla uzun bir gömlek ve kat izleri olan taşlanmış kot pantolon giymişti. Ve bot. Filmlerde gördüğünüz o sivri burun kovboy botlarından değil de yuvarlak burun işçi botlarından. Büyükannem botları temiz bir erkeğe asla güvenmemeli derdi.

Mitch’in arabasının, her boşluğuna toz ve hav kaçmış ön koltuğu temiz sayılırdı. Ama arka yarısı bir kıyafet –bir sürü kamuflej ile bot– ve fastfood bardakları denizinde boğuluyordu.

Beni Bay Chang’ın Çin Sarayı adlı, kredi büroları, sigorta ofisleri ve çalışanlarını Özgürlük Heykeli gibi giydiren şu vergi dairelerinden birinin bulunduğu eski bir alışveriş merkezinde yer alan, bölgenin sevilen Çin restoranına götürdü.

Hostes bizi *Küçük Denizkızı*’ndaki Ariel ve kız kardeşlerinin içinde oturdukları o devasa deniz kabuklarından birine benzeyen ışıltılı bir masaya oturttu. Şaşırtıcı şekilde Mitch karşıma oturmaktansa yanıma yerleşti ve dudaklarımdan dökülen “Ah” nidasına engel olamadım.

Garson kız içecek siparişlerimiz için gelince Mitch, “Baksana, hani şu çıtır çıtır küçük şeyleri biliyor musun? Onlardan biraz alabilir miyiz, bir de o portakal sosundan?” dedi.

“Ee, peki,” dedi ben birinci sınıftayken son sınıf öğrencisi olarak tanıdığım garson kız.

O gittikten sonra Mitch bana döndü. “Çocukken Çin restoranlarına gelmekten nefret ederdim çünkü hiç ekmek getir-

mezlerdi ya da masaya kraker koymazlardı, o yüzden annem hep o çıtır çıtır şeylerden isterdi...”

“Şerit wonton.” Gülümsememe engel olmam gerekiyordu. “İsimleri bu.”

“Evet. Eh, lezzetliler.”

Menüyü sessizlik içinde inceledik. Garson içeceklerimizle birlikte geldiğinde Mitch eğilip kulağıma, “Ne istersen sipariş edebilirsin,” diye fısıldadı.

Ona menüdeki her şeyin aşağı yukarı aynı fiyat olduğunu söylemek istedim ama bunun yerine teşekkür ettim.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra Mitch bana bir wonton uzattı. “İster misin?”

Başımı salladım. “Dün akşam kazanmışsınız.”

Başıyla onayladı. “Ucu ucuna ama evet. Galibiyet galibiyettir.”

Hoparlörlerden yerel radyo istasyonu yayın yapar, ayaklarımız birbirine sürterken bir an sessizlik içinde oturduk.

Mitch yumruğuna öksürdü. “Ellen Dryver en yakın arkadaşın sanırım, değil mi?”

Su bardağıma uzandım ve insanın ağzının pipeti tam olarak bulamadığı o anı yaşadım. “Evet. Öyle.” Ona biraz Lucy ile Bayan Dryver’dan ve Dolly Parton’ın nasıl hepimizi bir araya getirdiğinden bahsettim.

“Ölümüne bir Dolly Parton hayranısın yani, öyle mi? Demek istediğim, çok yaşlı değil mi o?”

İlk randevuda kendinizi nasıl rezil etmezsiniz elkitabı var mıydı, bilmiyordum ama varsa Dolly Parton takıntısını itiraf etmenin yapılacaklar listesinde yer almadığından oldukça emindim. Ama ona karşı etkisinden kurtulamadığım büyük bir sadakat besliyordum. “Yani evet. Büyük bir Dolly Parton hayranıyım. Ama Dolly Parton hayranlarıyla ilgili anlamam gereken bir şey

var: Deliyiz. Ve aramızdaki delilik ölçeği çok yüksek olduğundan ben çoğuna kıyasla o kadar da kaçık sayılmam. Mesela hayatlarını seramik Dolly Parton bebekleri yapmaya adanmış insanlar var. Hatta bazı insanlar sırf ona yakın olmak için işlerini ve ailelerini bırakıp gidiyor.”

“Peki,” dedi. Alnı kırıştı ve anlamak için gerçekten çaba sarf ettiğini görebiliyordum. “Peki, ama birden ona kadar ne kadar delisin mesela?”

“Onu tam bir kaçık sayarsak birden ona kadar herhalde Ellen ve ben dördüncü seviyede sayılırız. Belki de beş. Bayan Dryver tam bir sekiz ama estetik ameliyat geçirmediği için dokuz değil. Henüz. Ve sanırım Lucy de yedi sayılırdı.”

“Sayılırdı mı?” diye sordu.

Lucy’nin anısı içime gömülüp kemiklerime işledi. “Sayılırdı. Geçen yıl aralık ayında öldü.”

Geriye yaslandı. “Ah, vay canına. Hey, çok üzgünüm.”

“Teşekkürler. Sorun değil.” Uzanıp bir wonton aldım. “Ya sen? Senin en yakın arkadaşın kim?”

Lütfen Patrick Thomas deme. Lütfen Patrick Thomas deme.

Sağ elinin bütün parmaklarını ve sonra sol elinin parmaklarını kaldırdı. “Takımdaki bütün çocuklarla yakınım. Olmamak zor. Ama herhalde Patrick Thomas demem gerekir.”

Dudağımı ısırıp kendime söyleyecek bir şey bulmak için beş saniye verdim. Bir... iki... üç...

“Yüzünü ekşittin,” dedi.

“Ne? Hayır, ekşitmedim.”

Bir kahkaha attı. “Evet. Ekşittin. Sorun değil, gerçekten.”

Omuzlarım çöktü. “Peki.” Ona daha yakından bakmak için pozisyonumu değiştirdim. “Sadece o tam bir...”

“Puşt.”

“Evet. Aynen. Ve sen değilsin.”

“Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Bazen onu hâlâ küçüklüğümüzdeki çocuk olarak görüyorum ve sonra her zaman puştun teki olduğunu hatırlıyorum.”

Söylediklerini anlıyordum. Birini çok uzun zaman tanıdığınızda onlarda başka herkesin gördüğü şeyleri görmüyordunuz. Ama şimdi olduğunuz kişiler değil de eskiden olduğunuz kişiler olarak arkadaş olduğunuzda da sizi birbirinize bağlayan ipi bulmak zor oluyordu. Yine de herhalde sosyal hayatını denetlemek bana düşmüyordu. “Peki, bunu yutabilirim.”

Omuz silkti ve sonra parmaklarıyla masada ritim tuttu. “Ee... peki, en sevdiğin bayram hangisi?”

“Dört Temmuz, sanırım?”

Bir peçeteyle alnındaki teri sildi. “Cadılar Bayramı severlerdenim.”

Garson araya girip ikimizin de önüne birer kâse yumurtalı çorba koydu.

“Cadılar Bayramı’ndan nefret ederim.” Her zaman etmiştim.

El, Cadılar Bayramı’na bayılıyordu ve beni her yıl farklı bir partiye sürüklüyordu. Ama bir çocuk olarak kostümler hiçbir zaman üzerime olmuyordu ve annemin ya da Lucy’nin dolabından ne bulabilirsek onu giymek zorunda kalıyordum. Herhalde insan kendi görünümünden kurtulamadığında bir başkası olmanın sihri kayboluyordu. Beşinci sınıftayken annem bana eski sarı takım elbisesini giydirip saçlarımı kıvrır kıvrır yapıp beyaz sprey sıkarak beni okula bir günümüz İngiltere kraliçesi olarak gönderdiğinde bu işe bir son vermiştim. Sınıfımdaki diğer bütün kızlar prenses ya da pop yıldızı veya cadı olmuştu. Şişman çocuklar kıyafet bulmakta yeterince zorlanıyordu zaten. Bir de Cadılar Bayramı’nın baskısı gereksizdi.

“Cadılar Bayramı’nı kaçırıyorsun. Hem de çok.”

Mitch’e Cadılar Bayramı’ndan neden nefret ettiğimi söylemek istedim çünkü kendisi de oldukça iri olduğundan anlayabilir diye düşünüyordum ama sözcükleri nasıl dile getireceğimi ya da bu tarafımı ona göstermeye hazır olup olmadığımı bile bilemiyordum. Sırf iri bir çocuk diye, bu ona Şişman Kız Sırlarımdan bahsedebileceğim anlamına gelmiyordu.

Garson yemeklerimizi getirene kadar höpürdete höpürdete çorbalarımızı içtik. Ve yemeklerimizi bitirdiğimizde Mitch beş dolarlık banknotlarla hesabımızı ödedi.

Evime geldiğimizde arabadan inip benim için yolcu kapısını açtı.

“Yemek için teşekkürler,” dedim.

“Seni beslemek benim için bir zevkti.” Elini uzattı ve ben bir an eline bakakaldıktan sonra sağlam bir şekilde elimi sıktı.

“Ee, iyi geceler.”

Ve ilk randevum işte böyleydi. Dolly Parton, ölü teyzem, en sevdiğimiz bayramlar, en yakın arkadaşlar ve bir tokalaşma. Şimdi yılın kalanı boyunca yanında oturmak zorundaydım.

Randevuyu detaylarıyla konuşmak için Ellen’i arayamadım bile. Bo’yla bir çöpün yanında öpüşmek o randevudan daha romantik geliyordu. Memnun edilmesi zor biri olmadığımı düşünüyordum ama aramızda biraz kimya olmasını beklemek çok mu kötü bir şeydi? On dakikalığına dünyada yalnızca ikimiz varmış gibi hissettirecek küçücük bir kıvılcım.

Annem içeride, mutfak masasında otururken telefonda biriyle konuşup ısıltılı bir deftere notlar alıyordu. “Sorun şu ki kayıt olmadan dans gösterisi için koreografi hazırlayamıyoruz.” Duraksadı. “Evet, becerilerinize güveniyorum ama bu yıl tamamen yeni yüzlerden oluşuyor, Judith. Ve ben... Bir dakika

bekle.” Eliyle telefonun ahizesini kapayıp bana döndü. “Seni bırakan kimdi?”

“Bir arkadaş.” Hattın öbür ucunda Judith hâlâ hiçbir zaman ölçülü bir yürüyüşten başka bir şeye benzemeyen yarışma koreografisi hakkında konuşuyordu. “Ben yatıyorum.”

Yukarıda, Lucy’nin plaklarını karıştırıp bir tanesini plakçalara koydum. İğnenin Dolly’nin sesinin iniş çıkışlarını takip edişini izledim.

YİRMİ BİR

Önceki gece Chili Bowl'daki ilk gecemdi. Kimse, kelimenin tam anlamıyla hiç kimse Chili Bowl'a girmedi. İlk vardiyama bakılırsa elektriğin hâlâ kesilmemiş olması matematiksel olarak imkânsızdı.

Gecenin sonunda, Alejandro kapıyı arkamızdan kilitlediğinde burnundan bir nefes verip, "Chili sezonu henüz açılmadı, o yüzden," dedi.

Güney Teksas'ın bilinen yalnızca iki sezonu olduğundan, yılın o kadar fark yaratacak bir zamanı olduğunu hayal edemiyordum: Cehennem Gibi Sıcak ve Cehennem Gibi Sıcak Değil.

Akşam dünyanın en tuhaf randevusunu zihnimde yeniden yaşamaktan başka yapacak bir şeyim olmadığından, hayatıma dair en yakın geçmişteki kararımın bir eksi ve artılar listesini çıkardım.

Chili Bowl'da Çalışmanın Artı Ve Eksileri

ARTILAR

- Kot pantolon giyebiliyorum. Artık önden fermuarlı polyester elbise giymek yok.

- Chili sevmiyorum, o yüzden bu yakınlarda tıka basa yemek yemeyeceğim.
- Bo yok.
- Kapanıştan beş dakika önce chili isteyen sarhoş ergenler yok.
- Buraya-kimse-gelmiyor olayı yüzünden temizlik minimal düzeyde.
- Sessiz.

EKSİLERİ

- Chili kokuyorum.
- Daha az mesai = daha az para
- Bo yok.
- Fazla sessiz.

Bo her yerdeydi. Dudakları her zamanki gibi kırmızıydı. Beşinci derste gözlerini bir gölge gibi üzerimde hissettim. Bazen kendimi ne yaptığımın tam farkında olmadan koridorlarda gezinirken buluyordum, ta ki onu görene kadar.

Ama sadece onu değil. Zihnimin tamamı bana düşman olmuştu. Ne zaman gözümü kırpsam tek gördüğüm kusurlarımdı. Bir lunapark aynasındaki bedenim. Fazla geniş kalçam. Fazla büyük uyluklar ve geri kalanımın yanında fazla küçük kalan bir kafa. Bu yazdan önce bu bedende olmaktan hep mutluydum. Gurur duyuyordum hatta.

Ama sonra karşıma Bo çıkmıştı. Kamyonetinde o ilk öpüş-tüğümüz zamandan beri giderek çatladığımı hissediyordum. Tenime değen tenindeki bir şeyler, var olduğunu bile bilmediğim bütün bu şüpheleri yüzeye çıkarmıştı.

O gittiğinde bu hislerin de gideceğini sanmıştım. Ama oradalar ve elimden gelen tek şey onları görmezden gelmeye çalışmaktı.

Bayan Rubio'dan tuvalet izni istedim. Tuvaletim gelmemiştii ama oradan çıkmam gerekiyordu. Beşinci ders, zihnimin sesinin yükseldiğı, cehennemden küçük bir parça haline gelmişti.

Koridordan en yakın tuvalete ilerlerken metal ve terin birleşiminden oluşan kokunun duyularımı şoka sokmasına izin verdim.

Yüzüme su çarpıyordum ki kapı ardına kadar açıldı ve bir ses, "Merhaba?" dedi.

"Ee, evet?" Bir kâğıt havlu kopardım.

"Willowdean?" Bo kapıyı açık tutup koridora bir göz attı. "Burada başka biri var mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Burası kızlar tuvaleti!"

"Seninle konuşmam gerek." İçeri girdi.

"İçeride kızlar olabiliirdi."

Başını salladı; kahverengi saçları savruldu. "Şimdiye kadar bir şey söylerlerdi."

"Burada olamazsın."

"Bana beş dakika ver."

Derin bir iç çektikten sonra içeri girmeye çalışabilecek herhangi birini durdurmaya hazır bir şekilde kapıya yaslandım. "Ne?"

"İşi bıraktın." Kollarını kavuşturup ayaklarını genişçe araladı. "Ne yaptım ki?"

Atkuyruğumu gevşetip lülelerimi havalandırdım.

"Kendini öptürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Ne? Hayır. Neden öyle söyledin ki?"

"O zaman saçlarını topla."

Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde, başka bir şey söylemesini bekleyerek ona bakakaldım.

Bakışlarını çevirmedi. “Ciddiyim.”

Yanaklarımdan göğsüme inen kızarıklığı göremesin diye başımı aşağı eğip saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladım. Dişlerimle bileğimdeki saç lastiğini çekip kızarıklığın kaybolduğunu umarak başımı arkaya attım. Belki sadece başımı aşağı sarkıttığım için kızardığımı düşüneceğini. “Dinle, derslerimizden biri ortak. İlişkimiz yürümedi. Ama hem seninle birlikte çalışıp hem de aynı okula gidemem.”

“İlişkimiz yürümedi mi? İlişkiyi sen bitirdin. Benim bir seçeneğim bile yoktu.”

“Evet, vardı. Yaz boyu bütün seçimleri sen yaptın.” *Ama ben de yaptım.* “Dinle, bunu yapamam. Tamam mı? Yapamam.”

Başını salladı ama bu onu gitmekten alıkoymadı.

Sesleri zihnimden atmaya çalışarak ellerimi tekrar tekrar yıkadım.

Engelli kabinin kapısı açılınca yüreğim ağzıma geldi. İçeriden fazla büyük dişlerle dolu ağızıyla Hannah Perez çıktı. Asker botları fayans zeminde pat küt ilerleyerek yanıma geldi. Aynadan beni izlerken uzanıp musluğu kapadı.

Hannah’nın birilerine Bo ile benden bahsedeceğinden korkmam gerekirdi. Ama üzücü gerçek şuydu ki kimse Hannah Perez gibi bir kızı dinlemezdi. Ama bu kendimi çırlıçıplak hissetmeme engel olmadı.

Ellerimi kurulamadan çıkıp kot pantolonuma sildim. Koridora çıktığımda boğulmak üzereymişim gibi derin nefesler aldım.

YİRMİ İKİ

“Olamaz. Olamaz. Olamaz.” Başımı direksiyona yaslayıp bir kez daha kontağı çevirdim. “Hadiiiiiiiii!” Doğrulup başımı direksiyona vurdum ama tatlı arabamın tek yaptığı imdat diye korna çalmak oldu.

Çalışmıyordu. Tatlı bebeğim Jolene ölü gibi hareketsizdi. Salı sabahıydı ve evren benden nefret ediyordu.

Annemi elinde çantası ve sefer taşıyla garaj yolunda ilerleyip arabasının yanından geçerken izledim. İşaretparmağının akrilik takma tırnağıyla camımı tıklattı. Bir kez. İki kez.

Ben kıpırdamayınca kapımı ardına kadar açtı. “Hadi gidelim. Seni okula bırakayım.”

Başımı koltuğun başlığına çarpıp kesinlikle haklı bir iç çektim.

“Aman, hemen sinir krizi geçir.” Annem garaj yolundan arabasına doğru ilerlerken omzunun üzerinden seslendi. “Arabaya bir bakması için Bruce’u ararım ama bu sırada acılı iç çekmelerinin sana zerre faydası olmayacak.”

Okula kadar bütün yol boyunca annem eski popüler şarkılar ile Hristiyan radyo istasyonu arasında mekik dokudu. Pek dindar insanlar değildik ama kiliseye gitmek annemin kişiliği-

nin bir parçasıydı. Rol bile yapmıyordu, bu sadece onun sosyal ortamıydı galiba.

Okula vardığımızda beni otoparkın bütün birinci sınıf öğrencileri ile arabasız diğer herkesin bulunduğu bölümünde bıraktı. “Eve Ellen’la dönebilir misin? Bir yarışma toplantım var.”

“Evet, bir yolunu bulurum.”

Yürüyüş yolunu yarılamıştım ki şunu duydum: “Ballı Lokmam! Ballı Lokmam! Telefonunu unuttun!”

Bütün bedenim kazık gibi kaskatı kesildi. Suratı sivilceli birkaç çocuk güldü. Annemin bana taktığı lakap... Her neyse. Bana Ballı Lokmam demediği bir zamanı hatırlayamıyordum bile. Bunun beni rahatsız ettiğini sanmıyordum. Ama evin dışında söylediği bir şey değildi; bariz sebeplerden ötürü. Kim insan içinde kendisine top hamur denmesini isterdi ki?

Çabucak arabaya ilerledim ve annem telefonumu uzattı. “Lütfen evin dışında bana böyle hitap etme, tamam mı?”

Gülümsedi. “Sadece sana taktığım isim o. Baksana, bu akşam yemeğini kendin halleder misin?”

Başım la onayladım.

“Yarışma sezonu,” diye ekledi açıklama olarak.

Telefonu alıp kaldırımdan hızla ilerledim. Girişin yanında Patrick Thomas bir direğe yaslanmış duruyordu. Gülümsedi ama daha çok alay eder gibi. Görünmez olmayı diliyordum. Ama beni görmüştü. Hakkımda nasıl bir hüküm veriyse tersine çevrilemezdi.

İkinci dersten sonra Mitch peşimden koridora çıktı. “Hey, dün sana birkaç kere mesaj attım. Pazar günü bir şeyler yapabiliriz diye düşünmüştüm. Sinemaya falan gidebiliriz. Cumartesi

derdim ama ko okula gelip gelecek haftaki ma için bir film izlememizi istiyor.”

Yürümeye devam ettim. Elimi tutup beni durdurdu.

Ellerini ağızının yanlarına dayayarak, “Kız arkadaşın kim, Mitch?” diye seslendi birinci sınıftakilerden biri.

“Çıkmıyoruz biz!” diye bağırarak cevapladım.

Mitch’in yanakları kızardı.

Elimi sertçe çekip ters yöne doğru ilerledim. Kendimi korkunç biriymişim gibi hissediyordum. Ama bugün iyi günümde değildim ve arkadaştan öte bir şey olabilirmişiz gibi davranıp oyununa ayak uyduracak gücüm yoktu.

Yine de ona bir özür borçluydum.

“Will!” diye seslendi arkamdan.

Arkamı dönmedim. Köşeden dönerken birinin, “Ah, selam! Ballı Lokmam!” dediğini duydum. Patrick Thomas her heceyi uzata uzata söylemişti. Sırıtıp başımın üzerinden arkamı işaret etti. “Mitch! Adamım. Nihayet endamına göre bir hatun bulmuşsun.”

Hayatımda bir zorbaya tepki vermenin birkaç yolu olduğunu bilecek kadar çok alay edilmişim. Gözyaşlarının yalnızca daha fazla zorbalığa yol açtığını anlamam için ikinci sınıfta bir kez ağlamam yetmişti.

Lucy her zaman zorbaları görmezden gelmemi söylerdi. İlgiden besleniyorlardı ve onlara aldırılmazsanız yakıtlarını ellerinden alıyordunuz. Bunun büyük ölçüde doğru olduğunu düşünüyordum. Ama Patrick Thomas konuşmaya devam etmek için hiçbir sebebe ihtiyacı olmayan pisliklerdendi. Kendine o kadar hayrandı.

Ona doğru kasıtlı adımlar atarken Patrick’in yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Millie Michalchuk’un arabasının önünde do-

muz sesleri çıkarışını hatırladım. Amanda Lombard'ın düzeltici ayakkabılarının onu Frankenstein olarak gösterdiğine karar verdiğini. Kimse Patrick Thomas'a karşı kendini savunmuyordu. Son derece sert biri olan Hannah Perez bile. Herif insanlara bir lakap takıyor ve lakap üstünüze yapışıyordu. Ama bana Ballı Lokmam diye hitap edemeyecekti. Hayır.

Hayalarına diz attığımda Patrick kesinlikle hazırlıksız yakalandı. Yüz ifadesi değişti ve rengi attı. İnledi ama daha çok tiz iniltiler çıkaran bir köpek gibiydi. Ellerimi ağzıma götürdüm.

Ben de onun kadar şoka uğramıştım. Bunu zihnimde canlandırmıştım. Kendimi yanma gidip parmağımı suratına doğru sallayarak hakkındaki gerçek düşüncelerimi söylerken hayal etmiştim. Ama sonra bedenim kontrolü ele geçirdi ve ilkel bir savunma mekanizması, *Hayır, buna katlanmayacağız*, dedi. Mitch beni omuzlarımdan tutup geri çekti. Öğretmenler olay yerine üşüştü ve tam tersi istikamette sürüklendim.

Bu muhtemelen kötü olacaktı.

YİRMİ ÜÇ

Annem burnundan soluyordu. Ve utançtan yerin dibine girmişti. Ve başka pek çok duygu içindeydi. Ama sayısını tutmayı bırakmıştım.

Parmakları direksiyonu öyle sıkı sarıyordu ki tırnaklarının çıkıp düşüvermemesine şaşırdım. Bay Wilson'ın ofisinden çıktıktan sonra bir yarıştaymış gibi hızla ziyaretçi park yerine yürüdü. Yetişmek için koştum.

Eve sessizlik içinde gittik. Annem garaj yoluna dönüp çitleri birkaç santimle sıyrırken yavaşlamadı bile.

Araba daha park halinde bile değildi ve kapıyı açıp arka bahçeye doğru gidiyordum. Annem birkaç metre arkamda olduğu halde sürgülü cam kapıyı ardımdan çarparak kapadım.

Kendimi kanepeye attım ve saniyeler içinde Asi gelip kucağıma oturdu.

“Cezalısın.”

Annem bana hiç ceza vermemişti. Hiç. Ne tokatlama ne bir şey. Melek değildim ama hiç ceza gerektirecek bir şey yapmamıştım.

Asi'yi alıp yanımdaki kirlentin üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Her ne olacaksa arada kalmasını istemiyordum.

“Ne için?” Sesim evimizden taşıyordu. “Çocuğun teki senin hayatım boyunca benim için kullandığın o rezil lakapla bana hitap ettiği için karşılık verdim diye mi?”

Kollarını beline dolayıp başını salladı. Şakaklarında daha önce hiç görmediğim beyaz saç tutamları olduğunu fark ettim. “Bu konuya fazla hassasiyet gösteriyorsun.”

“Anne, fark etmemiş olabilirsin ama bu aptal bir lakaptan çok daha fazlasıyla ilgili. Asla açıkça söylemeyeceksin ama kızının böyle görünmesine katlanamadığını biliyorsun.” Kollarım şiddetle savruluyordu.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Anlamamış gibi yapma. Ne zaman bir kilo verme programı açsan ya da bana en son çıkan diyetle tonlarca kilo veren arkadaşından bahsetsen ya da her eve geldiğinde içindeki her şeyi yemediğimden emin olmak için kilerdekileri saydığında yüzünde bunu görüyorum.”

Çenesi titredi ve tam o anda ağlaması olasılığı beni öfkeye boğdu. “Mutlu olmanı istiyorum.”

“Mutluyum zaten,” dedim her heceyi kusursuz bir eşitlikle telaffuz ederek. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum ama beş ya da yirmi kilonun Lucy’yi ne kadar özlediğimi, Bo konusunda aklımın ne kadar karışık olduğunu ya da El’le aramızda giderek açılan mesafeyi değiştireceğini sanmıyordum.

“Böyle düşünüyorsun çünkü bir şey bildiğin yok. Çok fazla şey kaçırıyorsun.” Bir adım yaklaştı. “Erkekler ve randevular. Bu tür şeyler.”

Ellerimi yüzüme sürdüm. “Dalga geçiyor olmalısın. Flaş haber, anne: Bir erkek sorunlarımızı çözmeyecek.”

“Ben sadece...” Sustu.

“Anne, biriyle çıkmak istiyorum. Erkek arkadaşlarım olsun istiyorum. Bunu hak ediyorum ben. Sen öyle düşünmesen de.” Bunun kulağa geldiği kadar gerçek hissettirmesini istiyordum.

Ellerini havaya savurdu. “Gençken Luce’un yaptığı şeyi yapıyorsun. Sözlerimi alıp başka bir şeye çeviriyorsun.”

Başım tereddütsüz bir itirazla sallandı. “Hayır, anne. Lucy’nin tek yaptığı, sana ne kadar saçmaladığını göstermekti.”

“Bunun Luce’la hiç ilgisi yok, tamam mı? O gitti ve yaşam biçiminin de bunda payı var. Keşke onu bu kadar ilahlaştırmasan.” Gözleri akmayan yaşlarla doldu.

Hain bedenimdi. Annem öyle görüyordu. Daha iyi, daha zayıf versiyonumu içine hapseden bir hapishaneydi. Ama yanılıyordu. Lucy’nin bedeni hiçbir zaman mutluluğunun önünde bir engel olmamıştı. Her ne kadar Lucy’yi her zaman sevecek olsam da bu eve kapanıp kalmak onun kararıydı.

“Ben de iri bir kızdım. Biliyorsun. Luce da ben de iriydik.”

“Bunu daha önce duydum, tamam mı? Liseden önce nasıl inceldiğine dair bütün hikâyeleri duydum. Aferin sana. Bir küçük kasaba güzellik yarışmasına katıldın ve kazandın. En büyük başarın. Üniversiteyi ya da yaşlı insanların kışlarını silmeni gerektirmeyen bir iş bulmayı unut. Boş ver gitsin. Çünkü sahte bir taç kazanacak kadar incelebildin! Çok gururlu olmalısın.”

Bir damla yaş yanağından süzüldü ve “Eh, kendin için söyleyebileceğinden fazlası diye düşünüyorum,” dedi. Gözyaşını sildi.

“Lucy bana senin hiç edemeyeceğin kadar annelik etti.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “İş yok. Dışarı çıkmak yok. Uzaklaştırma süren bitene kadar. Altıda evde olurum.”

Peşimde Asi'yle yukarı çıktım. Yatağıma kıvrılıp yan döndüm ve mesaj üstüne mesaj gelirken telefonumun masamda titreşmesini dinledim. Hepsinin El'den geldiğini tahmin ediyordum. Sihirli 8 Topu'nu komodininimden alıp sorulmamış bütün sorularıma cevaplarıyla onu göğsüme sımsıkı bastırdım.

YİRMİ DÖRT

Bütün gün odamdan çıkmadım. Eskimiş su borularımız bana annemin işten gelip bulaşıkları yıkamaya başladığını ve döşeme tahtalarımızsa merdivenlerden çıktığını bildirdi. Kendini odasına kapamadan önce gölgesi, kapalı kapı ile zemin arasındaki boşluğu karartarak benimkinin önünde oyalandı.

Asi patileriyle göğsüme bastırarak bacaklarını esnettikten sonra yatağımın kenarından atlayıp odamın kapısına sürtündü. Ben kıpırdamayınca miyavlayarak bana sabrının tükendiğini hatırlattı.

Kapımı aralayıp onu dışarı çıkarırken lambayı açtım.

Aynada solgun ve pis bir versiyonumu gördüm. Şifonyerimden bir kalem alıp kolumun ön kısmına Alejandro'yu arayıp gelecek birkaç gün işe gelmeyeceğimi söylemek üzere bir not yazdım. İlk birkaç vardiyama bakılırsa yokluğumun büyük bir sorun olacağını sanmıyordum.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek karanlıkta aşağı inip büyük bir bardak suyu üç yudumda içtim. Aptalca geliyordu ama annem beni ne zaman ağlasam suya ihtiyaç duymaya şartlamıştı. Onun ilacı her zaman buydu. *Sakin ol ve bir bardak su iç, Ballı*

Lokmam. Suyu tükenmeden gözyaşı kuyumu doldurmam gerekebilirmiş gibi...

Yukarıda Sihirli 8 Topu onu bıraktığım yerde, yatağımın üzerinde duruyordu. Telefonum titreşince alıp baktım.

ELLEN: Tanrım. İyi misin?

ELLEN: Seni sekiz kere falan aradım, üstelik telefonda konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. ARA. MESAJ AT. DUMANLA İŞARET GÖNDER. MORS ALFABESİ KULLAN.

ELLEN: Patrick Thomas olayı doğru mu? Tim'e onu öldürmesini söyledim.

ELLEN: Yemekten sonra yapabileceğini söyledi.

ELLEN: Pekâlâ. Artık telaşlanmaya başladım.

İyiym, yazdım. Sadece...

Durdum ve kahrolası ara tuşuna bastım çünkü o anda tek istediğim en yakın arkadaşımdı. Telefon daha bir kez çalmadan açtı.

"Vay canına. Tanrım. Vay canına."

"Selam," dedim sesim çatlayarak.

"İyi misin? Ne oldu?"

Telefona bir iç çektim ve bu yüzden azarlanmamak çok iyi geldi. Sonra ona anlattım. Annemin bana otoparkta bütün birinci sınıf öğrencileri önünde Ballı Lokmam dediğini ve birinci ders zilini beklerken orada dikilen Patrick Thomas'ı anlattım. Koridordaki hadiseyi ve daha önce bu kadar iri olduğum için hiç bu kadar küçük düşmüş hissetmediğimi anlattım. Küfretti, ofladı, ahladı, benimle tatlı tatlı konuştu ve onu aramayı doğru seçim yapan her şeyi yaptı.

“Pislik dokuzuncu sınıflar ve minik çükleri” ile Patrick’in on sekizine kadar bir daha direksiyon sınavına giremeyecek kadar çok kez sınavdan çıktığına dair bir tirat attı.

Ona annemle tartışmamızdan bahsettim. “Ve haftanın kalanı boyunca okuldan uzaklaştırıldım. Umarım bu, okuldaki herkese bu meseleyi unutmaları için yeterince zaman verir.” Annemin televizyonundan gelen ses aniden kesildi. “Ayrıca cezalıyım.”

“Vay canına. Peki, o zaman bu en kötü günün, değil mi? Ama bugün en kötü günün olduğuna göre iyi haber, yarın ancak daha iyi olabilir. Azıcık bile olsa.”

Bir kahkaha attım. İyi geldi. “Göreceğiz bakalım.” Göğsümden bir esneme yükseldi. “Ağlamak nasıl insanı bu kadar yoruyor, bilmiyorum.”

“Adrenalin ya da öyle bir şey yüzündendir.”

“Akıllıca.”

“Baksana, muhtemelen şu anda bundan bahsetmek istemiyorsundur ama bana randevunla ilgili hiçbir şey söylemedin.”

“Evet, söylenecek pek bir şey yok. İnanılmaz derecede... sıradandı.”

“Ah be. Mitch için büyük umutlar besliyordum.”

“Sabah konuşuruz.”

“Hey,” dedi. “Seni seviyorum. Biraz Dolly dinle. Daha iyi hissettirir.”

YİRMİ BEŞ

Uzaklaştırma aldığım günleri kanepede boş boş oturarak geçirdim. Okuldan sonra Ellen, annem gelmeden önce ev ödevimi getiriyordu. Sessizlik içinde televizyon izliyorduk ve ona okulu ve hakkımda konuşan olup olmadığını sormak istesem de sormuyordum. Onu Tim bırakıp alıyordu ama hiç içeri girmiyordu. Tim'i seviyordum ama davetsiz içeri girmediği ve o birkaç saati El'le geçirmeme izin verdiği için daha da çok seviyordum.

Başta annem ve ben kendi programlarımıza göre yaşıyorduk ve akşamları biri gelip evi kırmızı bantla ikiye bölmüş gibi oluyordu. Odamdan çıktığımda o yerinde kalıyor, o odasından çıktığında da ben odamda kalıyordum. Ama yavaş yavaş yollarımız giderek birbirine yaklaştı, ta ki cumartesi sabahı, “Bugün bütün gün yarışma planlama toplantım var. Kayıtlar için hazırlanıyoruz. Dolapta ton balıklı salata var,” diyene kadar.

Bu ateşkes değildi ama sessizliğe bir son verdi.

Mitch bana birkaç mesaj gönderip sebep olduğu olay ve Patrick'in patavatsızlığı için özür diledi. Ona bunu konuşmama'yı tercih ettiğimi ama özür dilemesi gerekenin ben olduğumu bildiğimi söyledim.

El cumartesi bütün gün çalışıyordu, sonrasında da bir partiye gidecekti, o yüzden evde bir başımaydım. O kadar uzun süredir bu eve hapsolmuştum ki duvar kâğıtlarının hareket ettiğini düşünmeye başlamıştım.

Cumartesi akşamüzerleri televizyonda hiç güzel bir program olmamasından nefret ediyordum. Kanallar bile insanı kıcını kaldırıp hayatını yaşamaya zorluyor gibiydi. Herhalde yayın programlarını her kim hazırlıyorsa hiç cumartesi günü cezalı olmamıştı.

Belki sıkıntıdandı ama Lucy'nin odası bir siren gibi beni çağırıyordu.

Yatağı, ayakucunda katlanmış duran büyükannemin elyapımı yosun yeşili-krem rengi yorganiyla kusursuzca yapılmıştı ve köşede de annemin buhar makinesi duruyordu.

Lucy'nin komodininin içinde daha fazla gazete kupürü buldum ama bunlar çoğunlukla annemle ilgiliydi. Annem sürekli *Clover City Tribune*'de çıkıyordu. Sanırım bir süre editörüyle bile çıkmıştı ama editör, kuru temizlemecisi olan kızla evlenmişti.

Annemin tacı ve elbisesi içindeki grenli fotoğraflarıyla kupür destesi kalındı. Her yıl aynı elbiseyi giyiyor, farklı bir Mavi Çiçek Güzeli pozu veriyordu. Çekmecenin derinliklerini karıştırıp içi belgelerle dolu eskimiş, büyük boy bir poşet çıkardım. Kontratlar, broşürler, faturalar. Tamamen boş bir yarışma kayıt formuyla karşılaşana dek. 1994 tarihliydi; annemin kazandığı 1997'den üç yıl önce. Annem o zaman yarışmaya giremeyecek kadar küçüktü. Ama bu doğru olamazdı. Lucy yarışmanın saçmalık olduğunu düşünüyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Teyzem çekingen bir kadındı ama en zayıf haliyle bile yarışmaya nasıl katılabileceğini aklım almıyordu. Boş form, olabileceği şeylere dair boş vaatler gibiydi. Başvuru kâğıdına bir göz

atıp üzerinde elyazısını hayal ettim. Formda her zamanki şeyler soruluyordu: İsim, doğum tarihi ve adres. Ama boy, kilo, saç ve göz rengi, kariyer hedefleri ve yetenek gibi yüzümü eksiltmeme sebep olan şeyler de vardı.

Zihnimde bu yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalıştım ama faydası yoktu. Bir cevap bulamıyordum.

Çekmecede kalan tek şey, içinde Noel süsü bulunan kırmızı kadifeden bir kutuydu. Üzerinde Dolly'nin altın rengi imzasıyla, büzülü kırmızı dudakların çevrelediği ışıltılı beyaz bir küre vardı. Lucy'yle hep gitmek istediğimiz bir yer olan Dollywood'dan bir hatıra. El'in annesi işyerinde iki uçak bileti kazanmıştı ve derhal ikinci bileti Lucy'ye teklif etmişti. Hep hayalini kurdukları gibi Dollywood'a gideceklerdi.

Planlarını yapmışlardı. Otellere ve kiralık arabalara bakmışlardı. Arabayla en yakın havaalanına kadar üç saat yol gittikten sonra Lucy tek koltuğa sığmayacağı için ikinci koltuğu satın almak gerektiğini öğrenmişlerdi. Havayolları nazik davrandı, demişti ama kati konuşmuşlardı. Sonunda büyük bir utanç duyarak uçakta iki koltuğu kaplamaktansa eve dönmeye karar vermişti. Noel süsünü Lucy için Bayan Dryver getirmişti. Pahalı olduğu belli oluyordu çünkü metal kanca yerine kırmızı kadifeden bir kurdelesı vardı.

Elimde eski yarışma formu ve Noel süsüyle ağır adımlarla odama döndüm. Akşamüzerinin kalanını formu inceleyerek geçirdim ve katılım koşulunun yalnızca on beş ila on sekiz yaşlarında olmak ve ebeveynlerin iznini almak olduğunu öğrenince şaşırdım. Kafamdan uydurduğum onca koşul yüzünden yarışmaya katılmanın ne kadar basit olduğunu ve aslında ne kadar çok kızın katılabileceğini bir türlü aklım almıyordu.

Aklımdan iğrenç bir düşünce geçti ve daha fazlasına dönüşmeden formu şifonyerimin en alt çekmecesine sokuşturdum.

Arka kapıdan girerken annemin sesi evde yankılandı. “Onun ruh halinin bu komitenin aktif bir üyesi olmaya elverişli olduğunu sanmıyorum. Üzgünüm ama bu kasaba Beyoncé eşliğinde bir açılış gösterisine hazır değil.” Elimde değildi. Annem, “Bayonsey” deyince bir kahkaha attım. “Daha usturuplu şarkılarından biri bile olsa –ya da o öyle söylüyor olsa da– bunun yüzünden eleştirilere maruz kalacak değilim.”

Yatağıma çöktüm. Asi aşağıdan koşup geldi ve çenesini kaşıyana dek önümde yayıldı.

“Eh, hazır olsa da olmasa da kayıtlar bu hafta açılıyor,” dedi annem.

Sihirli 8 Topumu aldım ve güzelce salladım.

İşaretler evet diyor.

YİRMİ ALTI

Pazar sabahı üzerimde büyük bir duygusal akşamdan kalmalık vardı. Önceki gece bir karar vermiştim: çok aptalca bir karar. Kendime bu karara uymak zorunda olmadığımı çünkü benden başka kimsenin haberinin bile olmadığını söyledim. Korkup vazgeçersem tek şahidim ben olacaktım.

Okulda birinin öğle yemeği tepsisini düşürdüğünü görmemiş ama başka kimsenin bunu fark etmemesi gibiydi. Onlara yardım etmezseniz kimse bilmeyecekti. Ama siz bilecektiniz.

Bütün gün, bugün annemle birbirimize karşı biraz kibar davrandığımız gerçeğine aldırış bile etmeden volta atıp durdum.

Yemekten sonra okuma ödevlerini yapmak için odama kapandım. Ama kendimi yine başvuru formuna bakarken buldum. 1994'ten beri pek değiştiğini sanmıyordum. Kabarıklık etekli bir elbise içinde podyumda yürüdüğüm düşüncesi aptalca geliyordu.

Lucy'nin hiç yapmadığı bir sürü şey vardı. Yapamadığı için değil, kendine yapamayacağını söylediği ve kimse de onu aksine inandırmadığı için. Lucy'nin son yıllarında turp gibi olduğunu söyleyerek kendime yalan söyleyecek değildim ama

bu kendini en çok istediği şeylerden mahrum bırakması için berbat bir sebepti. Mesele güzellik yarışmasına katılmayı çok istediğini düşünmem bile değildi. İstese bile katılmayacak olmasıydı.

Telefonumu alıp ara tuşuna bastım.

“Hey! Cezan neredeyse bitti,” dedi El.

“Sana bir şey söylemeliyim.”

“Peki.”

Şimdi korkup vazgeçebilir ve ona boş vermesini söyleyebilirdim. Ya da ona Bo’dan ve bazı parçalarımın ondan vazgeçemediğinden bahsedebilirdim. Ama onun yerine, “Clover City Mavi Çiçek Güzellik Yarışması’na katılıyorum,” dedim.

Hatta bir an sessizlik oldu, neredeyse, “Şaka!” demem için yeterince uzun bir an.

“Ah. İşte. Bu.”

“Delirdiğimi düşünmüyor musun?”

“Kesinlikle çatlaksın ama bu harika olacak.”

“Orasını bilemiyorum.”

“Annene söyledin mi?”

Alnımı ovaladım. “Tanrım. Hayır. Detaylarını henüz düşünmedim. Sadece yarışmaya girmek istediğimi biliyorum. Sonsuza dek ondan saklayamam ya.”

“Çılgına dönecek.”

“Evet, her zaman benden utandı. Neden ona iyi bir sebep vermeyeyim ki?”

Ellen yanıldığını düşünüyorsa bile söylemedi. “Bir plan yapmalıyız. Yarın ne yapıyorsun?”

“Çalışıyorum ama restorana gelersen Alejandro’nun buna aldıracağını sanmam.”

“Tamam. Sen. Ben. Yarın akşam.”

Telefonu kapadım ve eski formu kaldırdım. Artık El’e söylediğime göre vazgeçmeme izin vermezdi.

Uyumaya çalıştım ama Dolly bile heyecanımı yatıştıramadı.

YİRMİ YEDİ

Resmen Patrick Thomas'ın bir numaralı düşmanı olduğumdan açık otoparka gitmek zorunda kalmamam için beni okula Ellen ile Tim götürdü.

Ama birkaç fısıltı dışında okul görece sakindi. Herkes geçen haftaki olayı atlatmış ya da anısını bastırmışa benziyordu.

En azından öğle yemeğine kadar öyle düşünüyordum. Hepsi de birbirlerine telefonlarını uzatan insanlar gruplar halinde topluştılar. Çoğu gülüyordu. Bazıları tiksintiyle başlarını sallıyordu. Yemek kuyruğunda bir kızın omzunun üzerinden baktım. Bana döndü, kahkahalar içinde, “Bunu gördün mü?” dedi. Kollarını uzatmış, ekranı burnumun dibinde tutuyordu.

Hannah Perez. Okul fotoğrafı, dev dişleri görünen bir at fotoğrafının yanında duruyordu. Ama Hannah'nın dişleri daha yamuktu. Resmin altında *HaaaaaaaaaaaaAAAAAAAAaaaaaaaaanah* yazıyordu. Bunu kafamda bok kafalı Patrick Thomas'ın sesiyle duydum.

“Komik değil,” diye tersledim.

Kız telefonunu hızla çevirip göğsüne bastırdı, yüzü şaşkınlıkla buruştu. “Ee. Peki.”

Sessiz ve inatçı olması dışında Hannah'yla ilgili çok az şey biliyordum. Üçüncü sınıfta, resim dersinde hepimiz Şükran Günü için ellerimizi hindi şeklinde boyuyorduk. Bütün yıl Hannah'nın konuştuğunu hiç duymamıştım ama sonra önünde duran keçelikalemi aldığım da –o sırada kullandığı bir kalem bile değildi– elime vurup kalemi düşürerek önce iznini istemem gerektiğini haykırmıştı. Onunla ilgili tek diğer anım da beşinci sınıfta ona Afro-Amerikalı deyip duran bir öğretmeni terslemesiydi. Ki bu aslında mantıklıydı çünkü o Dominikliydi.

Sonraki derse giderken, “Çok korkunç,” ya da “Üzgünüm ama kız çok çirkin,” ya da “Neden tel taktırmıyor ki?” gibi şeyler duydum.

Gün boyunca aklıma takılan cümle sonuncusu oldu çünkü Hannah'nın tel taktırmak zorunda olmaması gerekiyordu. Belki parası yoktu ya da tel taktırmaktan korkuyordu. Her şekilde bok kafalılar onu rahat bıraksın diye ağzını metalle doldurmak zorunda kalmamalıydı.

Beşinci derste Bo kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturarak oturdu. Yanağı morarmıştı ve dudacağının köşesinde bir yara kabuğu vardı. Ne olduğunu bilmek istiyordum. Kiminle kavga ettiğini.

Ama bu seni ilgilendirmez, diye hatırlattım kendime.

Beni gördüğünde alını kırıştı ve dudakları derin bir somurtma ifadesiyle bükülerek yara kabuğunu çatlattı. Sweatshirt'ünün kolunu elinin üzerine çekip ağzını sildi.

Okuldan sonra otoparkta Ellen'la buluştum. “Hannah'nın resmini gördün mü?”

Başımla onayladım. “Öğrendiğinde çılgına dönmüş olmalı. Kimin yaptığını bilen var mı?”

“Tim golf takımından birkaç çocuk olduğunu söylüyor ama kimse bir şey kanıtlayamadığı ve okul içinde yapılmadığı için başları belaya girmeyecek.”

“Saçmalığın daniskası.”

Tim ile El beni eve götürüp Chili Bowl üniformamı giymemi bekledi. Ben işe bıraktılar ve Ellen daha sonra annesinin arabasıyla yanıma geleceğine söz verdi.

Kendimi Alejandro’ya hazırladım. Bu kadar uzun süre işi astığım için kızmış olmalıydı ama içeri girdiğimde, “Hâlâ cezalı değilsin, değil mi?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

“İyi çünkü annelere karşı gelmem. Kimsenin annesine. O yüzden yalan söylüyorsan eve gidebilirsin.”

“Yalan söylemiyorum,” dedim. “Tamamen özgürüm.”

Yedi sularında Ellen içeri girdi. “Üzgünüm, annem onlarla birlikte yemek yemezsem arabasını almama izin vermeyecekti.”

“Sorun değil.”

Kendini yukarı kaldırıp tezgâhın öbür ucuna oturdu ve “Burası soğan ve ter kokuyor. Bu boktan yer için neden Harpy’s’ten ayrıldığını hâlâ anlamıyorum,” diye fısıldadı.

Öne eğilip neredeyse bütün gövdeyi tezgâhın üzerine dayayarak, “Parası daha iyi,” diye yalan söyledim. “Sence kaç tuvalet bulabilirim? Bu yarışma işi pahalıya patlayacak.”

Omuz silkti. “Birkaç yüz dolar olabilir. Goodwill’e de bakabilirsin.”

Kapının tepesindeki çan çaldı. Bir müşterinin gelmesi olasılığı karşısında tamamen hazırlıksız yakalanarak doğruldum. Ellen kılını kıpırdatmadı.

Millie Michalchuk içeri girerken ikimize el salladı. Bana gülümsedi ve onun hakkında düşündüğüm bütün naoh şeylerin verdiği suçluluk anında beni bir çapa gibi yere çekti.

“Selam, Millie.” Ellen kısaca el salladı.

“Ne yemek istersin?” dedim.

Anahtarlarını tezgâha bıraktı ve sadece iki anahtarın bulunduğu halkasında en az yirmi altı zincir vardı. “Bir tabak chili.” Duraksadı. “Biraz da kraker.”

“Tamamdır.”

Ödemeyi yaptıktan sonra Millie sos tezgâhından plastik çatal bıçak alırken ben de tencereden kepçeyle ona bir tabak chili koydum.

“Peki,” dedi Ellen, “kayıt ücreti iki yüz dolardan fazla olmaz değil mi?”

“Herhalde. Birikmiş beş yüz altmış sekiz dolarım var, o yüzden bütün yarışma bundan fazlasına mal olacaksa ikinci bir işe girmem gerekecek.” Millie’nin paketinin kapağını kapadım. “Buyurun!”

Bir bana bir El’e baktıktan sonra chili’sini aldı ve çıkıp gitti.

El, Millie’nin otoparktan çıkışını izledi. “Biraz tuhaf oldu sanki.”

“Evet,” dedim. “Eh, kendisi başlı başına biraz tuhaf.”

Bütün gece birlikteydik ve Alejandro ofisinden çıktığında Ellen tezgâhtan inip müşteriymiş gibi yaptı. Alejandro kasamın raporunu aldı ve ofisine dönerken omzunun üzerinden, “Arkadaşına söyle, eleman alıyoruz!” diye seslendi.

YİRMİ SEKİZ

Yağmura karşı sırt çantamı başımın üzerinde tutarak koşa koşa okula girdim. Ayaklarımı paspasa silmek için durdum.

“Will?” Millie üzerinde çiçekli bir tayt pantolon ve tunik takımıyla dolapların yanında duruyordu.

Gelen öğrencilerin yolundan çekilmek için ona doğru ilerledim. “Selam. Ne oldu, Millie?”

Sırt çantasının askılarına asılınca askılar omuzlarına gömüldü. “Dün akşam Ellen’la konuşmanıza kulak misafiri oldum. Güzellik yarışması hakkında.”

Şaşırp kaldım. “Evet, biz...”

Eğilip, “Yarışmaya katılıyorsun, değil mi?” diye fısıldadı.

“Ben... şey, evet. Katılıyorum.”

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılarak yanaklarını yukarı ve dışarı çıkardı. Bir tür numara yapmışım gibi el çırpıtı. “Bu harika.”

Sırtım öğrenci grubuna bakacak şekilde ona döndüm. “Dinle,” dedim. “Bu bir sır değil ama büyük bir mesele haline getirmek de istemiyorum, tamam mı?”

“Evet. Tabii ki.”

Gülümsemesinde beni huzursuz eden bir şey vardı. “Tamam.”

O günün ilerleyen saatlerinde Ellen’la buluştuğumda ona Millie’yle yaptığım tuhaf konuşmayı anlattım.

Omuzlarımdan tutup bana doğru eğildi. “Will, sen onun ilham kaynağı gibi bir şeysin.”

Şiddetle başımı salladım. “Değilim.”

“Tanrım, küçük bir hayran kulübün var.”

“Bok ye.” Küçücük bir parçam gururla doldu.

Yağmur chili arayan birkaç müşteri getirdi. Burada tanık olduğum en büyük kalabalıktı. Birkaç kâse servis ettim ve bir sonraki müşterimin kim olduğuna bakmadan, “Yeni beyaz fasulyeli chili’mizi denemek ister misiniz?” dedim.

“Ee, evet. Ne varsa ondan bir kâse.” O ses.

Başımı kaldırmadım. “Ne istiyorsun, Bo?”

“Chili yemeye geldim. Burası bir chili restoranı, değil mi?”

Sözcükler ağızma kadar geldi ama hiçbirisi doğru değildi. Hiçbiri tam olarak istediğim şeyi söylemiyordu. Çünkü ne istediğimi bilmiyordum. “Başka bir şey ister misin?”

Altdudağını ısırdı. Dudağı dişlerinin altında kayboldu. Dişlerine bayılıyordum. Öndeki ikisi hariç mükemmeldiler. Öndekiler üst üste binmişti. Hafifçe. Evren onun fazla mükemmel olduğuna karar vermişçesine minicik bir kusur vermesi gerekmişti. “Hayır,” dedi.

Paket chili’siyle yolun karşısına geçerken onu izledim. Koşar adım Harpy’s’e girerken arka cebinden siperlikli şapkasını çıkarıp başına geçirdi.

Sonraki iki gün boyunca anneme yarışmaya katılacağımı söylemek üzere neredeyse on iki kez ağızımı açtım. Ama yapamıyordum.

Bu konuyu onunla konuşamıyordum. Kayıt için oraya gittiğimde sevinçten haykıracağına dair son umuduma tutunuyordum sanki. Bana her zaman onun izinden gidip yarışmaya katılmamı hayal ettiğini söyleyecekti. Beni zorlamak istemediğini. Kendi yolumu bulmamı istediğini.

Bu uyanmak istemediğim bir rüyaydı.

YİRMİ DOKUZ

Yarışmanın annemin hayatının büyük bir parçası olduğunu her zaman biliyordum ama benim için hiçbir zaman arka plan gürültüsünden başka bir şey olmamıştı. Küçükken annemin toplantıları ya da provaları olduğunda genellikle Lucy'yle birlikte evde kalır ya da El'lere giderdim. Yarışma ve kapsadığı her şey yalnızca anneme aitti.

Kayıtlar şehir merkezindeki Clover City Halk Merkezi'nde alınıyordu. Şehir merkezi, ortasında bir çardağın bulunduğu, tablo gibi bir meydandı. Bütün lokantaların işini bitiren Frenchy's Fried 'n' Such sayesinde hep kızarmış tavuk kokuyordu.

El ile dışarıda bir bankta otururken iki yüz dolarlık kayıt ücretini saydım.

"Annene formunu imzalatmış olamazsın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Yarışmaya katılmak için ebeveyn izni gerekiyordu. Ve şu noktada en büyük korkum annemin hayır demesiydi. Bütün o insanların önünde.

Meydanın öbür tarafında kısa, iri biri kollarını başının üzerinde deli gibi sallıyordu.

"El." Gözlerimi kısıp baktım. "El, o kim?"

Başını kaldırıp baktı. Ağzı açık kalakaldı.

“Selam! Henüz içeri girmemişsin!” diye haykırdı Millie. “Süper zamanlama!”

“Seni seviyor,” dedi El. “Sana âşık.” Ayağa kalkıp elini güneşe siper etti. “O... yanındaki Amanda Lombard mı?”

Başımla onayladım.

“Biz de kayıt yaptırıyoruz,” dedi Millie.

“Fazla uzun sürecektir mi bu iş?” diye sordu Amanda. “Kardeşimi almaya geç kalırsam annem beni gebertir.”

Ellen’a baktım. Omuz silkti.

Millie ellerini kalçasına koydu. “Yarışmaya katılmayı mesele haline getirmek istememeni anlıyorum, Will. Dürüst olmam gerekirse bunu yapmanın ardındaki kişisel sebepleri bilmiyorum bile. Ama yapıyorsun. Ve bu önemli. Bunun bir parçası olmak istiyorum. İkimiz de istiyoruz.”

“Beni o getirdi,” diye mırıldandı Amanda.

Millie gözlerini devirdi. “Hannah Perez’i de ikna etmeye çalıştım ama olmaz dedi.”

“Aslında,” diye ekledi Amanda, “o koca kıcına bir yarışma kuşağı sokmanı söyledi.”

Millie’ye bu işi kimseye açık etmek istemediğimi söylemiştim ama bu ikisi söz konusu olunca *Clover City Tribune*’da bir ilk sayfa reklamı versem de aynı şey olurdu. Bunu bir tür Şişman Kızların Kurtarıcısı olmak için yapmıyordum. Lucy için yapıyordum. Ve kendim için. Bo’dan önce olduğum kişiye dönmeye hazırdım. Bu yarışmaya giriyordum çünkü girmemem için bir sebep yoktu. Bunu yapıyordum çünkü ben ve dünyanın kalanı arasındaki sınırı geçmek istiyordum. Birilerinin kurtarıcısı olmak değil.

Başımı salladım. “Bu iyi bir fikir değil.”

“En sevdiğim şeyler hep kötü bir fikir olarak başlar,” dedi Millie.

“Millie, insanlar acımasız,” dedim ona. “Bunu biliyorum. Eminim, Amanda da biliyor.”

Amanda başıyla onayladı. “Zoruna gidenin borusuna gitsin.”

“Ama bu yarışmaya katılmak sırtına net bir BENİ TEKMELE yazısı yapıştırarak. Benim iznime ihtiyacın yok ama bundan sorumlu olmak istemiyorum.”

Millie’nin omuzları düştü.

Ellen ayağının ucunu toprağa sapladı. “Katılmalılar. Millie ile Amanda seninle birlikte yarışmaya katılmak istiyorsa bunu yapmalılar. *Viva la* devrim falan.”

“Hayır,” dedim. “Evinize gitmelisiniz.”

Amanda omuz silkip uzaklaşmaya başladı ama Millie sessizce yalvararak bekledi.

Ellen elimi alıp sımsıkı tuttu.

Bir iç çektim. “Devrim için kayıt ücreti iki yüz dolar.”

İçeride halk merkezinden gelen sesler kızlar beden eğitimi dersi sırasında bir spor salonunu andırıyordu. Tiz sesli konuşmalar tavandan yansıyor, yankılanıyor ve yirmi kişinin sesi yüz kişinin çığlıkları haline gelene dek çoğalıyordu.

Kız grupları, annemin dün gece salonumuzda ütülediği beyaz örtülerle kaplı yuvarlak masalar etrafında oturuyordu. Anne ve ablaları taç giymiş kızlar. Üniversite başvurularını şişirmeye çalışan atletler. Bir futbol maçında topun dahil olmadığı her tür şeyi yapan herkesten oluşan amigo kızlar masası. Ve tabii ki tiyatro ve koro üyesi kızlar. Hepsisi de elbise giymişti. Paskalya Bayramı’na özgü rengarenk, fırfırlı elbiseler. Uyumlu hırkalarıyla

küçük zarif çiçekli elbiseler. Bizim üzerimizdeyse kot pantolon ve tişörtten başka şey yoktu.

Amanda ile Millie'ye dönüp "ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yok, kendimi çıplak hissediyorum" demeyen bir gülümsemeyle onlara cesaret vermeye çalıştım.

El elimi sıktı. "Hadi yapalım şunu."

Masaların arasından dolaştık ve ön tarafa vardığımızda odayı bir sessizlik kapladı, ta ki sesler sorulardan oluşan alçak bir uğultuya dönüşene kadar.

Kayıt masasında iki eski kraliçe, Judith Clawson ile Mallory Buckley oturuyordu. Planlama komitesi üyeleri olarak yalnızca eski kazananlar davet ediliyordu. Judith, Mallory'den en az yirmi yaş büyüktü ama ikisinin de gülümsemesi, hırkalarındaki taç broşları kadar ıslıl ısıldı.

"Selam. Kayıt yaptırmak için geldim."

İki kadın da kapalı dudaklarla gülümsedi. Judith, Mallory'nin kulağına fısıldadı ve Mallory, "İzninizle," deyip ayağa kalktı.

Judith başvuru formumu inceledi. "Kasım ayının ilk haftasına kadar yeteneğinizin onaylanmış olması gerek."

"Evet. Tabii."

Kilomu ve boyumu okurken gözleri bir kâğıdıma bir bana yöneldi. "Annenin imzasına ihtiyacım olacak, canım."

"Willowdean." Bunu duymuş gibi, annem beni dirseğimden yakalarken Mallory yanından geçerek tekrar yerine oturdu.

Annem beni kenara çekip çift kanatlı cam kapılardan çıkardı. Amanda ile Millie başvurularını teslim ederken camdan onları izledim. Sanki onları terk etmişim gibi, tekrar içeri girip yanlarında durmak için büyük bir arzu duydum.

Ellen arkalarında durup bana başparmağını kaldırdı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Annemin sesi sert bir fısıltıydı.

Yumruklarımı kalçama bastırıp dimdik durdum. “Yarışmacı olarak kayıt yaptırıyorum.”

“Bu bir şaka değil.”

“Gülüyor muyum sence?”

“Hem o yanındaki genç hanımlar da kim?”

“Arkadaşlarım. Ve onlar da yarışmaya katılmak istiyor.”

“İlgi çekmek için bir tür oyun mu bu? Benden bir şeyin intikamını mı almaya çalışıyorsun?” Her kelimedede sesi yükseldi ve gözlerimi ondan ayırmak istemesem de kayıt odasındaki herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Ah, bütün yarışmacılara sorduğun sorular mı bunlar? Kayıt formunda rastlamamıştım.”

Kusursuz cilalı inci pembesi tırnaklı bir parmağını bana doğrulttu. “Bunu yapayım deme sakın. Sakın o zavallı kızları bizim sorunlarımıza bulaştırma. Bu yarışma beni ibret olsun diye cezalandırabileceğin bir şaka değil.”

“Neden öyle olmak zorunda ki? Neden bu çıkarıma varmak zorundasın, anne? Nasıl oluyor da bir şaka ya da intikam amacı taşımadan yarışmaya katılamıyorum?”

Kollarını kavuşturup dudaklarını büzerek birbirine sımsıkı bastırdı. “Formu imzalamadığım sürece katılamazsın.”

İşin buraya kadar geleceğini biliyordum. “Peki neden imzalamayasın ki?”

Sesi yumuşadı. “Niyetinin masum olduğundan emin olmadığım gerçeği dışında mı?” Başparmaklarını yalayıp tişörtümde göğsümün üzerindeki bir lekeyi sildi. “Kendini rezil etmeni istemiyorum.”

Terslemeye hazır bir şekilde ağzımı açtım.

“Ve dahası, o kızları bu işe bulaştırman haksızlık. Alay konusu olacaklar, Ballı Lokmam.” Lakap daha önce hiç olmadığı şekilde sinirime dokunmuştu.

Söyleyebileceğim bir sürü şey vardı ama doğrudan konuya girdim. “Anne.” Ağzım kuruydu. “O formu imzalamazsan yeterince iyi olmadığımı söylemiş olursun. Şu anda o odada bulunan her kızın benden daha güzel ve buna daha layık olduğunu söylemiş olursun. Bana söylediğin bu.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Annem yarışmaya girmem için beni hiç yüreklendirmemişti. Lise birinci sınıftan önceki yaz El’le mutfakta oturup birbirinin aynı ajandalarımızı süslediğimizi ve daha fazla keçelikalem getirmek için yukarı çıktığımı hatırlıyordum. Tekrar aşağı indiğimde koridordaki gölgelere saklanıp annemin, “Biliyor musun, tatlım, on beşine bastığında yarışmaya girmeyi düşünebilirsin,” dediğini duymuştum. El onu geçiştirmişti ve ben de birkaç saniye bekledikten sonra gidip mutfak masasına oturmuştum. O gün, ebeveyninin mensubu olduğu dinin senin için uygun olmadığını ilk kez anladığın gün gibiydi.

Pes etmesini bekleyerek annemi izledim.

“İyi,” dedi uzun bir süre sonra, “ama özel muamele ya da indirim bekleme.”

Kapıdan girerken El kocaman gözlerle bizi izliyordu. Dudaklarında bekleyen soruyu görebiliyordum.

Başımı bir kez sallayarak evet dedim.

Annem yanımdan geçip masaya gitti ve formuma imzasını attı.

OTUZ

Ellen, Millie ve Amanda'yla masada otururken annem kayıt masasının önünde durup el çırparak odayı sessizliğe davet etti. "Hoş geldiniz, hanımlar." Boğazını temizledi. "Sizden önce pek çok kişinin geçtiği ve sizden sonra daha pek çoklarının geçeceği bir yola çıkmak üzeresiniz. Clover City Mavi Çiçek Güzellik Yarış..."

Odanın arka tarafındaki ağır kapı yüksek sesle gıcırdadı ve anneminki dahil bütün başlar oraya döndü.

"Kayıt için çok mu geç kaldım?" diye sordu Hannah Perez ifadesiz bir ses tonuyla.

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Diğer herkesinki de öyle.

Kayıt masasındaki daha genç kadın elinde klipsli dosyasıyla Hannah'nın yanına koştu. Formunu inceleyip oturmasını işaret etti.

Hannah boş bir masada tek başına oturdu.

Annem tekrar boğazını temizledi. "Hanımlar, ben konuşuyorum." Bir an duraksadı. "Dediğim gibi, Mavi Çiçek Güzellik Yarışması zengin bir tarihe sahip değerli bir gelenektir. Daha önceki kazananlar işyeri sahipleri, doktor ve sevgili anneler ve eşler oldular. Aramızda bir belediye başkanı bile var." Yarışma-

nın kökenlerini ve İkinci Dünya Savaşı ile Kennedy suikastı dönemlerinde ara verildiğini açıklayarak devam etti.

Annemi hiç o anki gibi bir odaya hükmederken görmemiştim. Dimdik duruyor ve kendinden emin bir sesle konuşuyordu. Ama herhalde beni en çok şaşırtan, herkesin ne kadar büyülenmiş olduğuydu. Benim masamdakiler dahil. Burada, kendi ortamında o annem değildi. O burada Rosie Dickson, 1997 Mavi Çiçek Güzeli'ydi. Bir kraliyet mensubuydu. *Kraliçeyi selamlayın.*

“Henüz yeteneğinizi belirtmediyseniz bunu bize bildirmek için kasım ayının ilk haftasına kadar süreniz var. Unutmayın: Kurulun, yeteneğinizin uygun olduğuna karar vermesi gerek. O yüzden seksiliği bir kenara bırakın, anlaşıldı mı? Ayrıca tuvaletiniz, mayonuz ve yetenek şovu kostümünüz de yarışmadan önceki çarşamba gününe kadar onaylanmış olmalı.”

İzleyicilerinden birkaçı başlarını sallayarak onaylarken bekledi. “Harika. Size bu yılki grubumu tanıtmak istiyorum. Bu Bayan Judith Clawson, 1979 Mavi Çiçek Güzeli.” Yaşça daha büyük olan kadın ayağa kalkıp reverans yaptı. “Ve bu da Bayan Mallory Buckley, 2008 Mavi Çiçek Güzeli.” Alçak sesli bir alkış koparken bekledi.

“Bu kadınlardan gelecek evet, benim için de evettir. Onlardan gelecek hayır, benim için de hayırdır.”

İki kadın odada dolaşp, ön tarafına altın harflerle Seksen Birinci Geleneksel Clover City Mavi Çiçek Güzellik Yarışması logosu bulunan cart pembe dosyalar dağıttı.

“Şöyle bir etrafınıza bakının.” Hepimiz gergin bir şekilde birbirimize bakarken konuşmasına ara verdi. “Sıradaki Mavi Çiçek Güzeli bu odada bir yerlerde oturuyor. Kötü haber: Bu yılın tacını yalnızca bir genç hanım giyecek. Ama iyi haber:

O aramızda oturuyor. Hepinizi harika şeyler bekliyor, güzel koreografisiyle bir açılış dans gösterisi dahil...”

“Kimse dans olacağını söylememişti,” diye mırıldandı Amanda.

“... ve *Clover City Tribune*’ün başsayfasına çıkma garantisi.”

Mallory (o kadar gençti ki bir türlü ona Bayan Buckley diyemiyordum) bizim masamıza gelip hepimize birer dosya verdi. El dahil.

“Ah,” diye fısıldadım. “O yarışmaya katılmıyor. Sadece destek olmak için geldi.”

Kumral saçları hareketli bukleler halindeki Mallory bana yabancı dilde konuşuyormuşum gibi gülümsedi ve yine de El’e bir dosya uzattı.

“Ellen,” diye fısıldadım.

Sandalyesinde dönüp dosyayı açarak sayfaları karıştırdı. “Evet?”

Annem hâlâ konuşuyordu, “Tuhaftı, değil mi?” dedim yaklaşıp.

“Ne?”

“Mallory’nin az önce yaptığı.”

Dosyadaki kâğıtları gözden geçirirken, “Nesi tuhaf ki?” diye fısıldayarak cevapladı.

Gözlerimin kocaman açıldığını hissettim. “Yarışmaya katıldın.”

“Buraya bunun için gelmedik mi?”

“Teşekkürler, hanımlar,” dedi annem, sesi çan gibi çınlayarak. “Çekinmeyin, birbirinizle kaynaşın. Unutmayın, dostane bir yarışma ancak sizin dostluğunuzla mümkün. Arka taraftaki masada, elbette benim meşhur buzlu çayım başta olmak üzere içecek ikramlarımız var.”

Alkışlar kulaklarımda yankılandı. “Yarışmaya katılamazsın. Planda bu yoktu.”

Etrafımızdaki herkes odanın arka tarafına ilerliyordu. “Neden bahsediyorsun sen?” Artık fısıldamıyordu. “Günlerdir bundan bahsedip duruyoruz.”

“Ciddi olamazsın.”

“Neden? Bu neden bu kadar sorun oldu ki?”

“Sen... gerçekten kazanabilirsin. Biz buraya kazanmaya gelmedik. Amaç bu değil.” Sözlerimin kulağa ne kadar gülünç geldiğinin farkındaydım.

“Benimle kafa mı buluyorsun?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Diyecek bir şey yoktu.

“Benim de burada kendimi senin kadar abes hissettiğimi düşündün mü hiç?”

“Yarışmadan çekilmen gerek. El, benim için çekilmelisin. Bırak bu benim olsun.”

“Ne? Ne senin olsun? Devrime kimin katılacağını sen seçemezsin.” “Devrim” derken elleriyle havada tırnak işareti yaptı.

Sözlerindeki mantığı duyabiliyordum. Oradaki gerçeği görüyordum. Ama El yarışmaya girerse gerçekten kazanabilirdi. Ve bu yüzden bunu mahvedebilirdi.

İki yıl önce, mutfak masasında oturduğumuz ve benim, annemin ona yarışmaya katılmasını söylediğini duymamışım gibi yaptığım o geceyi hatırladım. Benim için bir önemi olmamalıydı ama vardı. İçimde derinlerde bir yere gömdüğüm bir şeydi ve şimdi gözüm başka bir şey görmüyordu. Dönüp dolaşıp bunu düşünüyordum. O benim annemdi. Koridorun öbür ucunda yaşıyordu ve onca zaman beni hiç davet etmemişti.

Bencil olmayı hak ediyorum diye düşünüyordum. Bir şeyin de merkezine kendimi koymaya hakkım vardı.

“Sen her şeye sahipsin zaten,” dedim. Mükemmel bir anne ile baba. Mükemmel iş. Mükemmel erkek arkadaş... “Bırak bu benim olsun.”

El başını salladı. “Bu haksızlık. Bunu bana yıkamazsın. Belki de Callie haklıydı, Will. Belki de büyüdükçe birbirimizden uzaklaşıyoruz. Birbirimize engel oluyoruz. Senin yüzünden bir sürü şeyi kaçıyorum. Benden yarışmaya girmememi istemeyi aklından geçirdiğine bile inanamıyorum.”

Son birkaç aydır hissettiğim bütün keder ve karamsarlık bir araya toplanıp dev bir öfke patlamasına dönüştü. Birbirimize engel mi oluyorduk? “Callie mi? Gerçekten mi? Onunla bizim hakkımızda konuştuğuna inanamıyorum. Boş boş oturup sana ne kadar kusursuz olduğunu söyleyen sersem bir arkadaş olamadığım için üzgünüm, tamam mı? Hadi durma ve asıl söylemek istediğini söyle. Birbirimize engel olmuyoruz. *Ben* sana engel oluyorum, değil mi?”

Cevap vermedi.

“Ben senin kahrolası yardımcı kahramanın ya da tombul en yakın arkadaşın değilim.” Bir adım yaklaştım. “Bütün bu yarışma benimle ilgili, El. Sadece benimle ilgili.”

Yüzü öfkeyle kızardı. “Sen boktan bir arkadaşsın, Will ve artık vaktimi boşa harcamayacağım. Yarışmadan geri çekilmiyorum.” Ve sonra gitti.

OTUZ BİR

Pazartesi günü Ellen beni görmezden geldi. Ve bunu hak ediyordum. Bekliyordum da. İkimiz de çabuk sinirleniyorduk ama Ellen her zaman affetmeye hazırdı. Bu bel bağladığım bir şeye dönüşmüştü. Ama sonra hafta sonu tek bir mesaj gelmeksizin gelip çattı. Salı günü Tim bile beni görmezden geldi. İşte midedeki düğüm o zaman paniğe dönüştü.

Bugün onunla konuşmam gerekiyordu. Kim haklı kim haksız bilmiyordum ama bunu onsuz atlatmaya hazır değildim. Onu ikinci dersten sonra koridorda yakaladım. *Sorun olmayacak*, dedim kendime. Ne hakkında tartıştıklarını bile hatırlamayan yaşlı bir çift gibiydik.

“Hey, Ellen! Hey.”

Durup bana döndü. Bütün bedeni gergin ve mesafeliydi.

“Yetenek şovum için ne yapacağım ben?” diye sordum, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak.

Ağzını açtı ve bir şey söylemesini beklerken kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. Ama sonra başını salladı ve çekip gitti.

Callie yanımdan geçip bana pis bir bakış atarak en yakın arkadaşımın ardından koştu. “El-bell!”

Yaşlar gün boyu gözlerime doldu; oluk oluk akmayı bekliyorlardı. Okuldan elimden geldiğince hızla çıktım. Annem her sabah onu işe bıraktığım sürece okula arabasıyla gidip gelmeme izin vermişti. Park yerinden çıktığım an gözyaşlarımı serbest bıraktım. Yanaklarımdan aşağı süzülüyorlardı. Kocaman, yoğun ve ağır. Ön cama çarpan şiddetli yağmur damlaları gibi.

Bunu anlaması gerekirdi. Özellikle onun anlaması gerekirdi. Kırmızı ışıktaki durup bir an gözlerimi kapadım ama tek görebildiğim on dört yaşımızdayken geçirdiğimiz o gündü. Bencilce ve yanıltıcı, biliyordum. Ama kusursuz değildim ve o da değildi. Birini yeterince sevdiğinizde kusurlarını kabul ederdiniz. Akıllarını başlarında tutmak için fedakârlıklar yapardınız. Aklımı başımda tutmasına ihtiyacım vardı. Benim için bunu feda etmesine ihtiyacım vardı.

Arkamdan bir korna öterek bana bir buçuk tonluk bir metal yığınının direksiyonunda olduğumu hatırlattı.

Eve vardım ve garaj yoluna girdim. Annemi almaya gidene dek iki saat boş vaktim vardı.

Dikiz aynamı kendime çevirip gözlerimi hafifçe dokunarak kuruladım. *Hafifçe dokunarak kurula*, derdi annem. *Silmek yalnızca gözlerini daha da şişirir*.

Arabadan indim ama elim kapının kolunda, duraksadım. “Burada ne işin var?”

Mitch garaj yolunun caddeyle birleştiği yerde duruyordu. Kot pantolonunun paçaları kısmen botlarının içine sokulmuş ve eskimiş beyzbol şapkası ter lekeleriyle doluydu. “Ağladığını gördüm.”

Kapıyı çarparak kapadım. “Yani beni takip mi ettin?”

Yanakları kıpkırmızı oldu. “İyi olduğundan emin olmak için. Sapıklık amaçlı değil.”

“Tabii.” Sırt çantamı omzuma aldım. “Eh, iyiyim.” Tuhaf havadan sudan konuşmalar dışında koridordaki hadiseden beri hiç konuşmadığımızı fark ettim. Ona bir özür borçluydum. “Senin antrenmanda olman gerekmiyor mu?”

Omuz silkti.

“Hadi gel,” dedim.

Peşimden arka bahçeye geldi ve ona paslı katlanır sandalyelerimizden birine oturmasını söyledim.

“Biraz şeftalili buzlu çay ister misin?”

Şapkasını çıkarıp kafasına yapışmış saçlarını açığa çıkardı ve kolunun ön kısmıyla alnındaki teri sildi. “Olur.”

Mutfakta çantamı masanın üzerine bırakıp ikimize birer bardak çay doldurdum. Yılın, her mevsimi bir günde deneyimlediğimiz dönemdeydik. Herhalde çoğu insan buna sonbahar diyordu ama Güney’de bu kış-ilkbahar-yaz-sonbaharın baş edilemez bir kombinasyonuydu. Yine de buzlu çay yıl boyu ilgi gören bir lezzetti.

Karşısına oturup ona bir bardak uzattım. “Annemin çayı,” dedim. “Büyükanne min tarifi.”

“Teşekkürler.”

Birkaç dakika çaylarımızı yudumladık.

“Koridordaki o gün için üzgünüm,” dedim. “Birinin çıkmamızla ilgili bir şey söylediği gün.”

“Sorun değil.” Parmaklarını ensesinde gezdirdi. Her kızın bir noktası olduğunu düşünüyordum; bir erkekte onu eriyip bitiren bir nokta. El için bu ellerdi. Benim içinse saç çizgisi-

nin enseyle buluştuğu yerdı. Parmak uçlarımı bir erkeğin kısa saçlarında gezdirmeye hissinı seviyordum. Ve bir erkek derken de yakasından çıkan gümüş zinciriyle Bo'yu kastediyordum. Çünkü benim için tek erkek oydu.

Ama belki de olmak zorunda değildi.

“İnsanlar neden randevuya çıkmak zorundalar, anlamıyorum,” dedi Mitch. “Buna birlikte vakit geçirmek gibi bir şey desek çok daha az baskı olurdu. Ama randevu, Tanrım, yüksek bir standarda ulaşmaya çalışmak gibi bir şey.”

“Evet, öyle.” Kötü ilk randevu bir kenara, Mitch’in çok rahatlatıcı bir yanı vardı. Sanki hiç kalmasını istemek zorunda kalmayacağınız çünkü muhtemelen hiç gitmeyecek biri gibi geliyordu. Uzanıp annemin çiçek tarhından bir çiçek kopardım ve elimde pörsüylene dek parmaklarımda döndürdüm. “Mavi Çiçek Güzellik Yarışması’na katıldım.”

“Biliyor musun,” dedi, “gülümsemeyi denersen o yarışmayı kazanabilirsin.”

Omzuna bir şaplak attım. “Bunu ruhaf bulmadın mı?”

“Katılmanı mı?” Yüzüne zahmetsiz bir gülümseme yayıldı. “Neden öyle düşüneyim ki?”

“Bilmem. Sanırım ben pek güzellik kraliçesi sayılmam.”

“Eh, bana o iş pek sana göre değil gibi geliyor ama fikrimi sorarsan bunun için fazla kalifiyesin.”

Yanaklarım al al oldu. “Teşekkürler.”

“Arkadaş olalım istiyorum,” dedi.

Bir arkadaşla ihtiyacım vardı. Hem de çok. “Bunu ben de isterim.” Ayağa kalktım.

Çayının kalanını bir dikişte bitirip ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. “Antrenmana gitmeliyim.”

BALLI LOKMA

“Cumartesi,” dedim, “izinliyim. Bir şeyler yapalım.”

“Seni her ne ağlattıysa, üzgünüm,” dedi.

Ne olduğunu sormasını bekledim ama sormadı ve bu hoşuma gitti.

OTUZ İKİ

Ben, Amanda ve Hannah, Frenchy's'in arka tarafındaki loca tipi koltuklu küçük masada oturuyorduk, Millie de masanın öbür ucunda bir sandalyede oturuyordu. İlk oturduğumuzda Millie masaya tek bir bakış atıp, "Pek sıkışık görünüyor," dedi.

Garson kızın dudakları bükülüp suratı asıldı ama Millie omuz silkerek bunu geçiştirdi ve bir sandalye istedi. Bu Lucy'yi burada yemek yemekten alıkoyacak türden bir şeydi ama Millie hiç de aldırılmış görünmüyordu.

Siparişlerimizi verdikten sonra, "Peki, hepiniz yetenek şovu için bir şeyler düşündünüz mü?" dedim.

"Ben futbolla ilgili bir şey yapmak istiyorum sanırım," dedi Amanda. "Bir tür numara gibi." Bacaklarını öyle sert hoplattı ki bütün masa sallandı. Amanda bir türlü yerinde duramayan insanlardandı.

"Futbol mu oynuyorsun?" diye sordum Millie dirseklerini masaya dayayıp öne eğilirken. Amanda gibi bacakları eşit olmayan birinin sporla ilgileneceği hiç aklıma gelmemişti.

"Şey, takımda değilim. Ama erkek kardeşlerimle top oynuyorum."

Millie ona cesaret verici bir ifadeyle gülümsedi. “Bunu yapamaman için bir sebep göremiyorum. Birkaç yıl önce Lacey Sanders’ın ablasının bir ilkyardım demonstrasyonu yaptığını hatırlıyorum.”

Hannah kollarını kavuşturup öne eğildi. Kâkülleri fazla uzamıştı ve kirpiklerinin üstüne kadar geliyordu, bu yüzden suratı saç ve ağızdan ibaret görünüyordu. Konuşan bir peruk gibi. “Belki at kılığına girip sahnede beş dakika koştururum.”

Millie bana döndü; gülümsemesi dışında her yanından rahatsızlık akıyordu. “Ya sen, Will?”

“Bilmiyorum.” Hiç dans ya da keman derslerine veya takım sporlarına devam etmemiştim. Yeteneklerim televizyon izlemek, Ellen’in en yakın arkadaşı olmak, iç çekmek ve neredeyse her Dolly Parton şarkısının sözlerini ezbere bilmekten ibaretti. “Ama elbiseler ve mülakat öncesi işler gibi şeyleri de çözmemiz gerekecek.”

“Ben bu saçmalığa daha fazla para harcamam,” dedi Hannah. “Gerekirse kot pantolonla çıkarım.”

“Belki sana bir elbise yapabiliriz?” diye sordu Millie, sesi o kadar yüksekti ki az kalsın çatlıyordu.

Hannah cevap vermedi. O gün Bo’yla kızlar tuvaletindeki konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak etmeden ona bakmak benim için zordu. Birbirimize birkaç cümleden fazlasını etmemiştik ve en yakın arkadaşımıza bile söylemediğim kadar büyük bir sırrı biliyordu.

“Peki bilmemiz gerekenler nedir?” diye sordu Amanda saçının bir tutamını çiğnerken. “Mesela geçen sefer herkes giyinip süslenmişti ve biz tam birer gerzek gibi görünüyorduk. Çok amatörceydi.”

“Pekâlâ,” dedim. “Kıyafet meselesi var, yetenek şovu ve mülakat var. Başka bir şey de yok. Bütün amaç oraya çıkıp yüzüstü yere kapaklanmamak ve sahte kirpikler gözlerinize batmıyormuş gibi yapmak. Ah, bir de mayolar var. Onları da çözmemiz gerek.”

Millie başparmağının kenarındaki şeytan tırnağını kemi-riyordu.

Hannah kollarını kavuşturup bütün bedenini esneterek Amanda’nın alanını giderek daha fazla kaplıyordu. “Boku yedik. Bu işi annen yönetiyor ve bildiklerin bu kadar mı?”

“Ben yarışma peşinde koşmuyorum sonuçta, tamam mı? Geçen haftaya kadar hiç iplemiyordum bile. Bunu yapamaya-acağını düşünüyorsan, üzgünüm ama artık çok geç, tatlım.”

Milli gazozunu uzun uzun höpürdeterek bitirdi. “Şey, ee, Will, sakıncası yoksa ekleyecek birkaç şeyim var.” Gazozunu bırakıp daha dik oturdu. “Güzellik yarışmalarında elbiseler ve yeteneklerden fazlası söz konusu. Şovmenlikle de alakalı. Ve gururla. Pek çok kazanan büyük işlere imza atıyor. Bayan Hazel’a baksanıza,” yerel radyodaki sohbet programı sunucumuzdu, “ve Dr. Santos’a. Mesele bütün özelliklerimiz.”

İşte o zaman anladım. Millie bu işe inanıyordu. Bu onun için bir şaka değildi. Gerçekti.

“Hiçbirimiz mükemmel yarışmacılar değiliz,” dedi. “Herhalde hepimiz bunda hemfikir olabiliriz. İşin anahtarı güçlü taraflarımızı ortaya koymak. Böbürlenmek gibi olmasın ama mülakatın benim için çantada keklik olduğunu düşünüyorum. Amanda, düzeltici kramponlarını giydiğinde futbol numaraların büyüleyici.”

Sıranın bana gelmesi ve bir şekilde beni aydınlatması için beklerken neredeyse nefesimi tutuyordum.

“Hannah, yanlış anlama ama seni mayoyla gördüm ve ne diyeyim, yürü be kızım.” Hannah’nın dudağının kenarı titredi ve yemin ederim Millie onu gülümsetebilirse bu resmen mucize olurdu. “Peki, oryantasyonda söyledikleri gibi bu Mavi Çiçek Güzellik Yarışması’nın seksen birinci...”

“Bir dakika. *Benim* güçlü yanımla ne?” diye sordum.

Gülümsedi. “Özgüvenin, tabii ki.”

Dalıp gittim. Benim hissetmediğim bir şeyi nasıl görebiliyordu ki? Ve kendimden emin değilsem öyleymişim gibi yapmamın anlamı neydi? Hiçbir zaman aynada gördüğüm şeyi önemsediyimi düşünmemiştim. Ama Bo bunu mahvetmişti. Başka biri sizden hoşlandığında kendini beğenmenin daha kolay olması gerekirdi.

Ama bu doğru olamazdı. Kendime yağların ve derimdeki çatlakların bir önemi olmadığını ne kadar söylesem de vardı. Bo bir sebepten bende bunların olmasını umursamıyor olsa bile.

Bir de gerçekten hiç umursamadığım ve bu bedenden tamamen memnun olduğum günler vardı. Nasıl aynı anda bu iki insan olabiliyordum?

“Ekleyecek başka bir şeyin var mı, Will?” diye sordu Millie.

Bir kez gözümü kırptım. İki kez. “Hayır. Hayır, yok, sanırım.”

Hannah yana kayarak masadan kalktı. “Kaçtım ben.”

Amanda pipetten tiz bir ses yükselene kadar gazozunu höpürdeterek içti.

Dönüp Hannah’ya seslendim. “Fikrini ne değiştirdi? Millie sana ilk sorduğunda hayır demiştin, değil mi?”

Arkasını döndü. “Her gün bana ucube deniyor zaten. Bunu şova dönüştüreyim bari.”

Hannah yeterince uzaklaştığında, “Yavaş atın çiftesi pek olur derler...” diye mırıldandı Amanda.

Millie onu masanın altından tekmeledi. “Hiç hoş değildi.”
“Eh, kendisi de değil,” dedi Amanda.

OTUZ ÜÇ

Bu kez Mitch'e onun evinde buluşabileceğimizi söyledim. Beni film izlemeye davet etti, ben de annesi ile babasının o akşam evde olmadığını tahmin ettim.

Ön kapı açıldığında Mitch'in, üzerinde bir yumakla yuvarlanan kedi resmi olan sarı bir tişört giymiş dişi versiyonuyla karşılaştım. Ancak Mitch'in annesi olabilecek bu kadın omzuna bir mutfak bezi atıp bana sarıldı. "Aman Tanrım!" dedi. "Mitch güzel olduğunu söylemiş ama göz kamaştırıcı olduğunu söylememişti." Beni bir an bıraktıktan sonra yanaklarımdan tutup ön kapıdan içeri sürükledi.

Mitch'in evinin girişi dar bir geçit gibiydi. Küçük ve kalabalık. Ama annesi kımıldamadı. "Şu yüze bir bakalım." Gözyaşlarımı siler gibi başparmaklarını yanaklarımdan aşağı kaydırды.

"Anne!"

Annesi geri çekilince Mitch'i, yanakları mosmor olmuş bir şekilde dar koridorda dikilirken buldum.

"Selam."

"Selam, Will." Mitch boğazını temizledi. "Ee, anne, biz yukarı çıkıyoruz."

Annesi başıyla onayladı. "Kapıyı açık bırakın."

“Anne, sorun yok!” Mitch eliyle peşinden merdivenlerden çıkmamı işaret etti.

“Kutsal Ruh için,” diye seslendi annesi arkamızdan.

Mitch’in yatağının başlığına hazırlık ve ikinci sınıftaki mezuniyet balolarından kalma krizantem korsajları asılıydı. Krizantem korsajları bu baloların hem sevdiğim hem de nefret ettiğim, fazlasıyla güneşe özgü yanlarıydı. En iyileri karton zemin üzerinde, tepelerinden kocaman kurdele şeritleri sarkan kocaman yapay krizantemlerden el yapımı olanlardı. Mezuniyet için yapıldıklarından okul renklerinde oluyorlardı ve kurdeleler üzerinde genellikle ışıltılı harflerle siz ve erkek arkadaşınızın ya da okul maskotunuzun ismi gibi farklı şeyler yazıyordu. Eskiden kızlar bunları giysilerine ilâştiriyordu ama Teksas’taki çoğu şey gibi onlar da büyümüşü. Artık korsajlar o kadar ağırdı ki boynunuza asmanız gerekiyordu. Ve erkekler –özellikle Mitch gibi futbol oyuncularını– bunların minyatür versiyonlarını kollarına takıyordu. Oldukça saçmaydı ama Dolly tarzı bir saçmalıklı.

Odasının duvarlarında rasgele birkaç bilgisayar oyunu posterı vardı ama özellikle bir tanesi dikkatimi çekti. Posterin çoğunu bir kızın gövdesi kaplıyordu. Arkasında bir zombi güruhuyla elinde bir makineli tüfek tutuyordu. Üzerinde her ne varsa üstüne karton alışveriş torbasından yapılmış diz boyu bir elbise yapıştırılmıştı. Posterı işaret ettim. “Ne olmuş buna?”

“Öff, annem yaptı. Bu benim en sevdiğim oyun –ya da en azından ikincisi çıkana kadar öyleydi– ve annem posterden nefret ediyordu.” Kâğıttan elbiseyi kaldırıp dekoltele bir büstiyer ile iç çamaşırı olabilecek kadar küçük bir yeşil şortu açığa çıkardı. “Odamda yarı çıplak bir kız olması pek hoşuna gitmedi.

İki boyutlu olsa bile. Bu onun bulduğu bir orta yol. Ne zaman çıkarsam yeni bir elbise kesiyor.”

“Neden posterini indirip kurtulmuyorsun?”

Yatağının kenarına oturdu. “Bilmiyorum. Oyunu seviyorum. Çıplak kıızı pek umursamıyorum.”

“Peki?”

Söylediği şeyi silmek istercesine ellerini salladı. “Çıplak kıızlardan hoşlanmıyorum değilim. Yani, etrafta çıplak kızlar da aramıyorum. Ben...” Derin bir nefes aldı. “Yani oyunu kız çok yürekli olduğu için oynuyorum. Poposu görüldüğü için değil.” Bu son cümleyi fısıldayarak söyledi.

“Sorun değil,” diye fısıldayarak cevap verdim. Çalışma sandalyesini çekip oturdum çünkü bir erkeğin yatağında oturmak fazla tuhaftı.

“Peki burada kalıp film falan izlemek ister misin? Dışarı da çıkabiliriz. Sakin takılırız diye düşündüm.”

“Film izleyebiliriz.”

“Peki. Tamam. Burada, dizüstü bilgisayarımda izleyebiliriz. Ya da salonda.”

“Burası iyi. Ya da salon.”

“Yatağında oturabiliriz ya da ben yere oturabilirim ve sen de...”

Yatağında yanına oturdum. “Sakin ol.” Kafayı yiyen taraf olmaya, derin nefesler almaya ihtiyacı olan taraf olmaya çok alışkındım. Her an bir uçurumdan aşağı düşebilirmişim gibi hissetmemek büyük rahatlıktı. “Böyle iyi. Yatağında oturmakla hamile kalacak değilim ya.”

“Onu anneme söyle.”

Güldüm. “Eh, en azından Kutsal Ruh için kapıyı açık bıraktık.”

Işıkları kısıp dizüstü bilgisayarını çıkardı ve önümüzdeki bir yastık yığınının üzerine koydu. “O zaman istersen o bilgisayar oyununun filmini çektiler, onu izleyebiliriz ya da internetten bir film kiralayabiliriz.”

“Aslında bu zombi filmi neymiş, görmek isterim.”

Arkamıza yaslandık; bilgisayarın parıltısı üstümüze düşüyordu. Film tıpkı oyun posterinden anlaşıldığı gibiydi ama başkarakter kese kâğıdından bir elbise giymiyordu. Mitch’in bu filmi yüz kere izlediği belli oluyordu. Aktörler en sevdiği replikleri söylerken onlarla birlikte dudakları kıpırdıyordu. Her espriden birkaç saniye önce gülüyor ve her korkunç sahneden önce yüzünü ekşitiyordu ve hiçbir zaman korku filmlerinden çok hoşlanmadığımdan bu uyarılara minnettardım.

Neredeyse filmin sonunun çoğunu kaçırdım çünkü gözlerim film yerine Mitch’in yavaş yavaş benimkine yaklaşan eline odaklanmıştı.

Elimi çekmeliydim.

Serçeparmağı benimkine dokundu.

Sonra bilgisayar infilak etti.

Aslında filmdeki zombilerle dolu bir hastane infilak etti ama filmle ilgilenmediğimden o kadar çok korktum ki çılgılık attım.

“O kıza ne izletiyorsun sen öyle?” diye bağırdı Mitch’in annesi.

Mitch, “*Son Ölüm 3!*” diye bağırarak karşılık verdi.

Ben de, “Ben iyiyim!” diye seslendim.

Jenerik akmaya başlayınca odası neredeyse zifiri karanlığa gömüldü. “Aç mısın?” diye sordu.

Açlıktan ölüyordum. “Bir şeyler yiyebilirim.”

“Dawson’daki şu taco büfesine gidebiliriz. Yürüyüp sen eve gitmeden biraz vakit geçirebiliriz.”

Mitch'in peşinden mutfağa girdim; annesi, kendi fiş rulosu olan şu eski hesap makinelerinden birinde faturaları hesaplıyordu. "Aç mısınız?"

"Aslında sanırım caddenin ilerisindeki Taki's Tacos'a yürüyeceğiz."

Annesi okuma gözlüğünü çıkardı; gözlük boynundan sarkıyor, tişörtündeki kedi yavruları ile yumağın üzerinde hopluyordu. "Daha bu sabah market alışverişine çıkmışken neden bunu yapasınız ki? Salamlı sandviç hazırlayayım. Ya da tavuklu fırında makarnadan kalanlar da var." Bana döndü. "Övünmek gibi olmasın ama tavuklu fırında makarnam kaçırılmayacak bir lezzettir."

"Evden çıkmak istiyoruz, anne. Bu neden bu kadar sorun oluyor ki?"

"Müsriflik sadece." Tekrar gözlüğünü taktı. "Ama bu da cumartesi akşamı. Gece yarısı olmadan dönmüş olun."

Taco büfesi eski bir otoparktaydı. Kaldırımdaki çatlaklardan biten otlar buradaki odak noktasının manzara değil de taco olduğunu hatırlatıyordu. Büfenin yanında bir şehir parkından koparılıp bu otoparka bırakılmış gibi duran paslı bir oyun parkı seti vardı. Sivrisineklerden mümkün olduğunca uzaklaşmak için büfenin önünü kestiği ışık halkasının kenarında kalan banka oturduk.

Yedikten sonra oyun bahçesine girdik. Ben bir salıncağa oturunca Mitch de oturdu. Zincirler ağırlığı altında inildi.

"Güzel taco'ydu," dedim.

Başıyla onayladı. "Filmi beğendin mi?"

"Film... kanlıydı. Ama hoşuma gitti."

"Gerçekten Mavi Bere Güzellik Yarışması'na katıldın demek."

“Evet. Evet, katıldım. Hapı yuttum. Bir yeteneğe ihtiyacım var ve elimde hiçbir şey yok.”

Salıncakta geri geri gidip bacaklarımı öne uzatarak kendimi bıraktım. “Ben katıldığım için katılan kızlar da cabası. Onlara yol göstermem gerekiyormuş gibi. Ama ne yaptığımı bile bilmiyorum. Ve kendimi onlardan sorumlu hissediyorum, anlıyor musun?”

Mitch arkamda ayağa kalkıp her geri gittiğimde nazıkçe beni itti. “Belki kendi sorunlarını çözmeye odaklanırsan onlarınkine de yardımcı olursun.”

Ben bu fikri değerlendirirken Mitch beni salıncakta birkaç kez itti.

“Baksana, Mitch?”

“Evet?”

“Sen futbolda gerçekten iyisin, değil mi?”

“Öyle söylüyorlar.”

“Eminim bir burs alıp buradan gidersin.”

İlk defa Mitch cevap vermedi.

“Ne?” diye sordum. “Gideceğini düşünmüyor musun?”

“Bilmiyorum. Herhalde giderim.” Beni itmeyi bırakıp yeniden yanımdaki salıncağa oturdu ve yüzünü ters yöne çevirdi. “Hoşlanmam gereken şeyleri yapmaktan hiç hoşlanmıyorum aslında. Futbolda iyiyim. Ama bütün sezon bana atlatmam gereken bir şey gibi geliyor.”

Bu benim için anlaması güç bir şeydi. Bir şeyde o kadar iyi olup keyif almamak.

“Böyle bir kasabada bir erkeksen insanlar senden bir şeyler bekliyor. Futbol oynaman ve avlanman, balık tutman gerekiyor. Küçükken çok arkadaşım yoktu ama Patrick yanımdaydı. Hafta sonları babalarımızla ava çıkardık.”

“Ava mı çıkıyorsun?” diye sordum. Şaşırmamam gerekirdi. Burada bir sürü insan ava çıkıyordu. İğrençti ama ben de ete tövbe etmiş değildim, o yüzden konuşmak bana düşmezdi.

“Sayılır,” dedi. “Çocukluğumdan beri ava çıkıyorum. Babamla giderdik ve hangi hayvanın av sezonuysa onun ortaya çıkmasını beklerken bana birasının yarısını verirdi. Ama ne zaman hayvanı vurma vakti gelse hep ıskaldım. Babam çok kızardı. Hedefi ıskaldım. Ucu ucuna. Sonradan bilerek yaptığımı anlamaya başladı.”

Ona karşı bir yakınlık duydum. Konuşmak istemediğimiz şeyler insanların en çok duymak istediği şeyler olabilir diye düşünüyordum.

“Yedinci sınıftaydık ve babam beni fena halde sıkıştırıyordu. Patrick ile babası da vardı. Geyik sezonuydu. Bir tanesini vurdum.” Sesi alçaldı. “Kazaydı. Büyük, heybetli bir erkek geyikti. Babam sırtıma bir şaplak attı. Kendimi boğuluyormuşum gibi hissettiğimi hatırlıyorum.”

“Üzgünüm.” Sözcükler kulağa çok sıradan geliyordu. İnsanlar Lucy için üzgün olduklarını söylediğinde olduğu gibi.

Ayağa kalkıp salıncağıma zincirlerinden geri çekti. Verdiği derin nefesi ensemde hissettim. “Erkeklerin ağlamaması gerektiğini biliyorum ama o akşam epey ağladım. Ve sanırım bir şeyde iyi olmanın o şeyi yapmak zorunda olduğun anlamına gelmediğini o zaman anladım. Sırf bir şey kolay diye doğru olduğu anlamına gelmiyor.” Zinciri bırakınca fırladım ve ayaklarımı yıldızlara doğru salladım.

O gece rüyamda üzerimde minik bir şort ve yırtık bir tişörtle Mitch’in bilgisayar oyununun içinde olduğumu gördüm. Vücutum Photoshop’lanmış bir versiyonu değildi. Uyluklarım selülit

kaynıyordu ve aşk tutamaklarım da şortumun belinden fıskırıyordu. Sarı dalgalı saçlarım eski moda bir Dolly permasıyla yukarıdan toplanmıştı. Mitch'in oyunundaki kızinki gibi sırtıma ve uyluklarıma silahlar, cephanelik ve bıçaklar bağlanmıştı ve omzumda bir bazuka duruyordu. Yürekli bir kızdım. Şişman ve yürekli bir kız.

Koşarak terk edilmiş bir hükümet binasına girdim. İçeri girerken döner kapı aylardır içeride birikmiş çer çöp yığınlarını itti. Önce yavaş yavaş geldiler ama sonra çoğaldılar. Zombi güzellik kraliçeleri. Her yerdeydiler.

Zombiler neredeyse fazla yakınımaya gelene dek bekledikten sonra bazukayı ateşledim. Oldu bitti. Partiküller uçtu. Başımı eğdim. Zombiler ölmüştü. Bu kez gerçekten ölmüşlerdi.

Ama geriye bir tane kalmıştı. Üzerinde yırtık bir kırmızı tuvaletle hayatının en güzel günü için giyinmiş, soluk tenli bir zombi. Tacı göçmüş ve kırılmış, kuşağı da okunamayacak kadar solmuştu. Bir ayağını mermer zemine sürerek bana yaklaşıyordu.

Bazukamı yeniden doldurdum.

OTUZ DÖRT

Yarışmaya başvurmadan önce üzerine düşünmediğim –mayo bölümü gibi– birkaç şey vardı. Ama kendimi asıl hazırlamadığım şey grup dans gösterisiydi.

Ben, Millie, Amanda ve Hannah, Clover City’deki tek dans stüdyosu olan Dance Locomotive’in arka tarafındaki bir sırada oturuyorduk. Bu işin kolay görünmediğini biliyordum ama bir koreografiye bağlı kalarak daireler çizmekten fazla zor olamazdı.

Annem üzerinde bir dans eteği, biraz fazla zorlama duran bir balerin mayosu, aşırı ışıltılı ten rengi bir tayt ve siyah dans ayakkabılarıyla odanın ön tarafında duruyordu. İki yanında da ne zaman nefes alsa hışırdayan turkuaz naylon eşofman takımıyla Bayan Clawson ile beyaz yoga pantolonu ve toz pembe spor sutyeniyle Mallory Buckley vardı. Annemi birkaç kez hafif bir kınama ifadesiyle Mallory’ye bakarken yakaladım ve bu bana pis bir haz verdi.

Herkes şık, bronzlaşmış, saçlarının rengini açtırmış ve takım egzersiz kıyafetleri giymişti. Benim üzerimdeyse dün yatarken giydiğim pijama altım vardı. Futbol şortuyla Amanda ve eşofman takımıyla Millie biraz daha hazırlıklı gelmişti ama Hannah siyah kot pantolon ve siyah tişörtle hepimizi solladı.

“Hadi biraz esneyelim, hanımlar.” Annem sırtını aynaya verip önümüze oturdu. Herkes istediği pozisyonu aldı. Kollarını iki yana açıp bir sağa bir sola eğilen Bayan Clawson dahil. Her harekette sayarak nefes alıp verirken yüzü şişip kızarıyordu. Mucize eseri perması bir milim bile kıpırdamadı.

Annem ayak tabanlarını birbirine değdirerek bacaklarını kelebek pozisyonuna getirdi. “Bu yılın teması Teksas: Ne Görkemli, Di Mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Hannah, “çünkü dilbilgisi uydurma bir şey.”

Amanda güldü ve Millie, Keds’li minik ayağıyla kavalke-miğine bir tekme attı.

“Provanın sonunda her birinize açılış gösterisindeki kıyafetinizi uydurmanız için bir Teksas kent simgesi verilecek. Herkesten bir kot etek, ekose gömlek ve kovboy botu giymesi isteniyor. Bunun ötesinde kent simgenize övgü olarak ne isterseniz giye-bilirsiniz. Örneğin eyaletimizin çiçeği mavi acıbakla verildiyse, başınıza mavi acıbakla gibi görünecek bir şey takabilirsiniz. Bu jüriye karakterinize dair bir fikir edinme ve verilen bir görevi ne kadar iyi yerine getirdiğinizi görme fırsatı verecek. Bu fırsatı değerlendirin, hanımlar.”

Ellen ön sırada tabii ki yarışmaya katılan Callie’yle birlikte oturuyordu. Kalçalarında Sweet 16 damgası olan birbirinin aynı spor kıyafetleri giymişlerdi. Dolu dolu iki haftadır konuşmuyorduk. Ellen’la en son iki hafta boyunca konuşmadığım zaman annesi ile babası bir karavan kiralayıp onu Batı Kıyısı’nda seyahate çıkarmıştı. O yokken her gün ona mektup yazmıştım ve döndüğünde ikimizin annesi de arka arkaya iki gece bizde kalmasına izin vermişti.

Bu çok daha kötüydü. Çünkü hemen oradaydı. Odanın öbür ucundaydı ve ona seslensem cevap vermezdi. Kaç defa az kalsın özür diliyordum ama artık fazla uzun süre beklemiştim. Ve bir yanımlı hâlâ haklı olduğumu düşünüyordu. Hayır, biliyordu.

Hepimiz dans hareketlerini öğrenmek için ayağa kalktık. Millie parmak uçlarında durup bana doğru eğildi ve “Onunla konuşmalısın,” dedi.

“Neden bahsediyorsun?”

Sweatshirt’ünün kollarını sıvadı. “Ellen.”

“Asma üzüm hareketi!” dedi annem country müziğini bastırarak. “Beş vuruş sağa. Beş vuruş sola. Bekah!” diye seslendi. “Buraya gel de kızlar tekniğini görebilsin.”

Bekah kızardı ama anneme itaat etti. Sadece ona bakmak bile sinirime dokunuyordu ve hiç iyi bir sebebim de yoktu. Bekah her şeyde iyiydi. Güzeldi de. Ve mütevazıydı.

Sonraki saati ayaklarımı birbirine dolaşarak ve bitmek bilmeyen asma üzüm hareketleri ile hepimizin birbirimizin etrafından dolaşarak yaptığı dönüşlere ayak uydurmaya çalışarak geçirdim. Ayağım Amanda’nın platform tabanlı ayakkabısına takılıp kışkırttı parke zemine düştüğümde annemi aynadan bana bakarken yakaladım. Nihayetinde annem Bekah’yı çağırmakta haklıydı çünkü kız işini biliyordu.

Provanın sonunda terleyebileceğini bilmediğim yerlerimden ter boşanıyordu.

Millie’nin yüzünde çılgın bir ifade ve boynunun etrafında kocaman bir ter halkası vardı. “Güzeldi,” dedi. “Sana hangi kent simgesi verildi?”

Kâseden çektiğim kâğıdı kaldırdım. “Cadillac Ranch.” Sadece fotoğraflarını gördüğüm bir yerdi. Teksas’la ilgili bilinmesi gereken bir şey, inanılmaz derecede büyük olduğuydu. Eyaletten

bile çıkmamış bir sürü insan tanıyordum. Nereden başladığınıza bağlı olarak bütün gün arabayla yol alıp hâlâ Teksas'ta olabileceğinizi duymuştum. “Ya sen?”

Sırıttı. “Hayvan Pazarı. Forth Worth'teki.” Yalnızca Millie bir hayvan pazarını bir güzellik yarışmasına yaraşır bir saç aksesuarı haline getirebilirdi. İyimserliği bulaşıcıysa bu yarışmayı kazanacağıma bahse girebilirdim.

OTUZ BEŞ

Daha büyük okullarda okul danslarının artık bir önemi kalmadığını duymuştum. Herhalde çok fazla öğrenci vardı. Ama benim şansına ne yazık ki okul dansları Clover City Lisesi'nde hâlâ canlı bir gelenektir. Ve mezuniyet balosu dışında şehirdeki en rağbet gören şey de Sadie Hawkins Dans Partisi'dir. Bir kız normal bir şekilde bir erkeği dansa davet edemediğinden kızlar Sadie Hawkins tekliflerinin gösterişli olması için her yola başvuruyordu.

Sonra, üç yıl önce Macy Palmer erkek arkadaşı Simon'ı *Twelve Days of Christmas* isimli Noel şarkısını kullanarak dansa davet edip tekerleği yeniden icat etmişti. Şaka değildi. Her sabah okula geldiğinde üç tavuktan on iki trampetçiye kadar şarkıda ne varsa onunla karşılaşmıştı. Üstelik çocuk zaten Macy'nin erkek arkadaşıydı! Macy'nin dansa başkasını davet etmesini bekliyor değildi. (İkisinin de mezun olduğu kayıtlara geçsin. Çocuk bir golf bursu sayesinde kapağı bir üniversiteye atarken Macy dört aylık hamileydi.)

Bundan sonra bir erkeği Sadie Hawkins'e bir tabak kurabiye hediye ederek ya da sırtında çocuğun futbol takımındaki numarası yazan bir tişört giyerek davet etmek kabul edilebilir

bir şey olmaktan çıkmıştı. Artık yalnızca bir erkeğe çıkma teklif etmek için cesaretinizi toplamak zorunda değil, bunu havalı bir şekilde yapmak zorundaydınız.

Birinci sınıftaki parti o kadar kötü geçmemişti çünkü Ellen henüz Tim'le çıkmaya başlamamıştı. Geçen yıl hasta numarası yapmıştım. Ama bu yıl, bütün olup bitenler arasında bilet satışlarını ilan eden tabelaları ve flamaları görmemişim bile.

Doldu dolu beş saat boyunca Sadie Hawkins teklifleriyle dolu bir mayın tarlasında –ögle yemeğinde bir amigo kızlar piramidi dahil– yürüdükten sonra geriye bir saatim kalmıştı. Sırada Amanda'nın yanına oturdum.

Başını telefonundan kaldırdı. "Birine teklif ettin mi?"

"Hayır. Sen?"

Başını hayır anlamında salladı. "Yok. Akışına bırakıp yarın geriye kimlerin kaldığına bir bakarım diye düşündüm. Buna hiç kalkışmazdım ama güzellik yarışmasında bir erkekten bize eşlik etmesini istemek zorunda kalacağız. Bari listemden iki maddenin üstünü çizeyim dedim."

Başımı ellerime gömüp inledim. Kavalie meselesini unutmuştum. Masam biri tekmelemiş gibi sarsıldı. Hızla arkamı dönünce sınıfın arkasındaki sırasına doğru giden Bo'yu gördüm.

İçten içe onu böyle, her sabah dolabından seçtiği kıyafetler içinde görmek çok hoşuma gidiyordu. Acaba özeniyor mu diye merak ettim. Yoksa sabahlar tam bir yaşam hakkı ihlali sayıldığı için karanlıkta giyinen insanlardan mıydı? Ya da belki çok erken kalkıp koşuya çıkıyor ya da yumurta yiyor ya da sabahçı insanların yaptığı başka şeyler yapıyordu.

Ya da belki bu artık seni ilgilendirmiyor, dedim kendime.

“Millie, Malik’e teklif etti. Gazetede ki,” dedi Amanda. “Tek kaşını görmezden gelebilirsen seksi sayılır. Ya da tek kaşları seksi buluyorsan.”

Dikkatimi dağıttığı için minnetle, ama birden nasıl oturduğuma fazlasıyla dikkat kesilerek ona döndüm. Belki biraz daha dik oturursam sırt yağlarım kaybolurdu.

“Nasıl teklif etmiş?”

Güldü. “Ona şarkı söylemiş. Ukuleleyle.”

Onun adına utançla ezilip büzüldüm. Muhtemelen herkes gülmüştü. “Ne olmuş?” diye fısıldadım.

“Kabul etmiş.” Bunu sanki, *Herhalde yani, neden etmesin ki?* der gibi söyledi.

“Bir dakika. Gerçekten mi?”

“Güzellik yarışması için de gelecek. Tatlı bir manzaraydı. Ve Millie’yi yanağından öptü. Ben onu bile bulamıyorum.”

Ders tüm monotonluğuyla devam ederken Millie’nin küçük düşürülmesini beklemekle nasıl bir pislik olduğumu düşündüm. Önceden fikrimi sorsaydı ona bunun çok tatlı bir fikir olduğunu söylerdim ama bunu yapmasına engel olmak için elimden geleni yapardım. Ve mesele dansa gitmeyi ve bir kavalıye sahip olmayı hak etmediğini düşünmem değildi. Sadece kimsenin onu alay konusu etmesini istemiyordum. Bunun kimsenin başına gelmesini istemezdim. Yine de Millie daha önce bunu yaşamıştı. Alay konusu olmuştu.

Ama kalkıp başka kimsenin ne düşündüğünü sallamadan kendi istediğini yapıyordu.

Kendini böyle korkusuzca ortaya koyması neredeyse acı vericiydi. Uzaklaştığınız eski bir arkadaşınıza rastlamak ve eskiden paylaştığınız bütün o deneyimleri hatırlamak gibiydi.

Sınıf dağılırken bir öğrenci akınıyla iteklendim. Bo'nun José Herrera'yla kalkülüs ve sonra da bir parti hakkında konuştuğunu duyabiliyordum.

Koridora çıktığımızda kızlardan oluşan bir duvar tarafından önümüz kesildi. Bir tür çocuk oyunu oynarcasına el ele tutuşmuşlardı.

"Gecikme için üzgünüm," dedi içlerinden biri.

"Sadece bir dakika alacak," diye ekledi bir diğeri.

Bekah Cotter üzerinde minik bir kot şort, lame babet ve belinin arka tarafından bağlanmış bol bir beyaz tişörtle kızların arkasında duruyordu. Tişörtün üzerinde yapıştırma harflerle, *Benimle Sadie Hawkins'e Gel...* yazıyordu. Parmaklarıyla bir baton çevirerek kalabalığın sakinleşmesini bekledi.

Amanda arkamda durmuş parmak uçlarında hopluyordu. "Sırf o şortu görmekle bile iç çamaşırım apış arama kaçıyor."

Bekah derin bir nefes aldı ve kendini tanıtmadan batonu havada çevirdi ve takip etmesi bile zor, hızlı hareketlerle omzunun üzerinden fırlatıp yakaladı. Harikaydı ve yine de futbol maçlarında yaptığını gördüklerimin yarısı kadar bile karmaşık değildi. Güzellik yarışması yetenek şovunda ortalığı kasıp kavuracaktı.

Batonu havaya fırlatıp çılgın bir takla attıktan sonra sırtı bize dönük bir şekilde yere indi ve batonu tam yere düşmek üzereyken yakaladı. Kıcı havadayken dansa kimi davet ettiği açıkça ortadaydı. Kot şortunun iki cebinde ısıtılı boyayla B ve O harfleri yazılıydı.

Dünya Tarihi dersinden çocuklar onu kalabalığın önüne itti. Bo sırtıttı ve Bekah elini tutarken onu güçlkle izledim. Bo gözucuyla yan tarafa baktı ve beni gördüğünü biliyordum. Ama karar vermek ya da düşünmek için bir saniye bile yoktu. Başıyla evet dedi. Ve artık Bekah ile Bo olmuşlardı. Bo ile Bekah.

Amanda'yı itip geçerek akın akın gelen öğrencilerin içinden otoparka doğru gittim. Gözlerimi yerden ayırmadan bir ayak denizini izleyerek bir tuvalet buldum. Dizlerimin üzerine çöküp sırt çantamda bir şeyler aradım. Aradığımı telefonum muydu? Bir el bombası mı?

Çantamın dibinde bir kalıcı keçeli kalem vardı. Kapağını açıp aynaya döndüm ve son derece akıllı başında biri olarak yüzüme yazmaya başladım.

Yüzüme çiziktirirken A noktasından B noktasına nasıl gideceğime dair teknik detayları pek düşünmemiştim. Aynada kendime bakınca artık dönüşü olmadığını fark ettim. İstesem bile. Herhalde buna kalıcı keçeli kalem denmesinin bir sebebi vardı.

Elimden geldiğince hızla otoparka doğru yürürken saçlarımı önüme atıp bir arabanın altında kalmamak için dua edip tutamlar arasından görebildiklerime güvenerek ilerledim.

Ve işte oradaydı. Arabasına ilerliyordu.

"Mitch!" diye bağırdım. "Mitch!"

Bu kötü bir fikirdi. Aslında bütün fikirlerimin kötü olduğunu söylemek yerinde olur diye düşünüyordum.

Mitch arkasını döndü. "Will?" Yüzü endişeyle kırıştı. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Birkaç adım kala saçlarımı geriye atıp ona yüzümü gösterdim.

Endişe ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "miledig e'snikwaH eidaS?"

"Kahretsin," dedim. "Aynada yazdım."

Ayağının ucunu çakılların içinde döndürürken gülümsemesini benden saklamak için aşağı baktı.

"İster misin peki?" diye sordum. "Sadie Hawkins'e gitmek?"

“Bilmiyorum.” Yanakları şişti. O doğum gününü unutmadım diye teselli bulan bir çocuktü. Ben de gülünç biriydim. “Elbise giyecek misin?”

“Sen giyecek misin?”

Ellerini ceplerine soktu. “Evet, seninle gelirim.” Uzanıp başparmağıyla alnımı ovaladı. “Kalıcı, değil mi?”

“Sonsuza kadar,” dedim.

Gözleri ışıl ışıl oldu.

“Arkadaş olarak,” diye eklemeliydim. *Sadie Hawkins’e arkadaş olarak gidelim mi?* Ama artık çok geçti. Onun için bunu mahvetmeyecektim ama kendim için etmiş olabileceğimden endişeleniyordum.

OTUZ ALTI

Cuma gecesiydi ve kanepede yayılmış, telepati kurduklarını iddia eden ikinci kuşaktan kuzenlerle ilgili, daha önce kaydettiğim bir gündüz programını izliyordum.

Annem mutfakta jüri masası için bir masa örtüsü boyuyordu.

Televizyondaki sunucu, kuzenleri, “yeteneklerini” kullanarak cevap vermeleri gereken sorular sorarak bir tür teste tabi tutuyordu. İlki soruların yarısını doğru cevapladı ve suçu zaman farkına ve Louisiana’dan New York’a uçakla geldiği için yaşadığı sersemliğe attı.

Şov reklam arası verdiğinde annem ikili koltuğa oturup önlüğünün bağcığını çözdü ve boynundan çıkardı. “Tamam,” dedi. “Kumaş biraz beklemeli.” Kumandayı alıp televizyonun sesini kısıtı.

“Dur,” dedim. “Programı durdur. Kazara neler olacağını görmek istemiyorum.”

Bir an kumandayı beceriksizce kurcaladıktan sonra durdurmam için bana uzattı. “Hadi biraz konuşalım.”

Konuşma yarışmayla ve onu nasıl ciddiye almadığımla ilgili olacaktı. Ya da bir şekilde kendimi rezil edeceğimi düşündüğüyle.

“Lucy vefat ettiğinden beri engelli ödeneğini almıyoruz.”

Bunu *hiç* beklemiyordum.

“Ve hayat sigortası da fazla değildi ama son birkaç aydır bizi idare ediyordu.”

Doğrudum. Gözlerimin alışması bir dakikamı aldı. “Evi satıyor muyuz?”

“Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Masrafları önümüzdeki birkaç yıla bitecek. O zamana kadar idare edebilirim. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum.”

“Peki...”

“Ama arabanın tamirini karşılayamam.”

Mesele buydu. İçimi bir hüznün kapladı. Yemek ve gereksinimler gibi düşünecek başka şeyler varken araba gibi bir şey için endişelenmenin aptalca olduğunu biliyordum. Özellikle de teknik olarak o arabaya ihtiyacımız yokken. Ama küçük kırmızı şey benim özgürlüğümün vücut bulmuş haliydi. Jolene'im olmadan Clover City daha da küçük ve ıssız geliyordu.

“Üzgünüm, bebeğim.”

“Ne kadara mal olacak?”

“Yaklaşık üç bin dolar.”

Başımı salladım. Bu Chili Bowl'da en az bir yıl çalışmak demekti.

“Belki küçük bir kumbara yapabiliriz? Günlük bozuklukları içine atarız.”

Tekrar arkama yaslanıp kumandanın oynat tuşuna bastım. Daha iyi bir evlat olsaydım ona bunun sorun olmadığını, anladığımı söyledim. Onun beklediği evlat olmayabilirdim ama beni hiçbir şeyden yoksun bırakmazdı.

Kuzenler yeniden ekrandaydı. Soru üstüne soruya yanlış cevaplar verirken seyirciler sessizce gülüyordu.

Annem ayağa kalkıp önlüğü tekrar boynuna geçirdi.

Yatmadan önce odamda kucagımda Asi'yle birlikte masama oturdum. E-postalarım çoğunlukla istenmeyen postalardan oluşuyordu ama aralarında bir yerde Lucy'nin adresinden bir posta gizliydi.

İçim burkuldu. Postayı açtım.

Ama istenmeyen posta çıktı. Faiz oranlarıyla ilgili saçma sapan bir şey.

Sandalyemde arkama yaslanıp nefesini salması için bedenime izin verdim. Ölü teyzemden istenmeyen posta alıyorsam başka insanlar da alıyor olabilir.

Kendi hesabımdan çıkış yaptım. Birkaç deneme gerektirdi ama nihayet teyzemin şifresini tahmin ettim. DUMBBLONDE9. En sevdiği Dolly şarkılarından biri ve en sevdiği rakam. Hesabını kapamak üzereydim ama aylardır birikmiş mesajlar dikkatimi çekti. Açılmamış mesajlarla dolu bu gelen kutusu kalıcı bir dünyada geçici birer aksesuar olduğumuzun en gerçek hatırlatıcısıydı.

Birkaç tanesine tıkladım. Beşinci sayfaya dek dikkatimi çeken bir şey olmadı. Başlığında şöyle yazıyordu: DOLLY PAR-TON GECESİ.

OTUZ YEDİ

Kirişlere kartondan yıldızlar ve krepon kâğıdından şeritler asılıydı ama bu havadaki ter kokusunu yok saymam ve bir spor salonunda olduğumuzu unutmam için yeterli değildi. Müzik içeride yankılanıyor ve herkese buranın akustik için yapıldığını hatırlatıyordu.

“Harika,” diye bağırdı Mitch kulağıma.

“Evet.” Ama değildi. Dans eden belki on beş kişi vardı ve diğer herkes tribünlere yayılmıştı. Havada daha önce hiç fark etmediğim tuhaf, hormonal bir enerji vardı. Sebebi öğrencilerin uluorta, normal okul saatleri içerisinde asla kabul edilmeyecek düzeyde oynamalarına ses çıkarılmamasıydı.

Ellen erkek arkadaşı ve Callie’yle birlikte tribünlerde oturuyordu. Tim bir kolunu El’in omzuna atmış, başını da o kadar geri uzatmıştı ki uyuyor olabileceğini düşündüm. Callie’nin erkek arkadaşı aşırı ilgiliydi ve Callie ile El eminim ki fısıldaşarak birbirlerine sırlar verirlerken elini içimi ürperten bir şekilde Callie’nin uyluğunda gezdiriyordu.

Callie’nin beni işaret ettiğini gördüm ve başımı çevirdim. “Hey, ben bir tualete gidip geliyorum.”

Mitch'in dudaklarında bir soru ifadesi oluştu ama sadece başını sallamakla yetindi.

Tuvalette musluğu sonuna kadar açıp ellerimi kızarana dek sıcak suyla yıkadım. Yanma gidip El'e Mitch'i bu partiye çağırırken kendimi nasıl rezil ettiğimi anlatamamaktan nefret ediyordum. Aramızdaki mesafe aylar önce açılmaya başlamıştı. Bunu biliyordum. Ama belki de o bilmiyordu. Belki de mesafeyi ancak geride bırakılan siz olduğunuzda fark ediyordunuz. Düşük çenemi kapayıp güzellik yarışmasıyla ilgili hiçbir şey söylememeliydim ama Ellen'in yarışmaya katılması nedense diğer takıma sayı kazandırmak gibi gelmişti.

"Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

Düşüncelerim dağılarak doğruldu. "Selam, Callie."

Beni aynadan izliyordu. "El'in sana karşı, nasıl desem, küüklüğünüzden beri aşırı iyi davrandığını biliyorum. Ama ona yarışmaya katılmaması gerektiğini söylemen? Çok boktan bir hareket."

Kendimi ıplak hissettim. Sanki El bütün o öfkesiyle her bir küçük sırrımı ve güven eksikliğimi gözler önüne sermiş gibiydi. "Callie, dinle, seni tanı mıyorum ama senden hoşlanmadığımı anlamam için çok fazla şey bilmeme gerek yok. O yüzden yakkamdan düş ve kendi işine bak."

"Keyfin bilir." Ellerini havaya savurdu. "Biliyor musun, o sensiz daha iyi. En azından artık onu aşağı ekmiyorsun." Arkasını döndü ama sonra tekrar hızla bana dönüp, "Bir de ne var biliyor musun? Birazcık çaba gösterip kendinle ilgilenen bunun ne kadar büyük fark yaratacağına şaşırırsın. Ve kabalık bile etmiyorum. Sadece dürüst davranıyorum," diye ekledi. Elbisesinin ön tarafına uzanıp memelerini sutyenin içinde düzeltti. "Bu arada senin ya da arkadaşlarının düşünüyor olabileceğinin

aksine bu yarışma sırf çaban karşılığında A alabileceğin bir okul sonrası projesi değil.” Sonra çekip gitti. Ki bu iyi oldu çünkü burnunu kırmama ramak kalmıştı.

Kapı arkasından kapandı ve topuklu ayakkabılarının linolyum zeminde çıkardığı sesleri dinledim.

Haklı olabilirdi. Belki de kırk beş kilo versem bütün hayatım rayına oturabilirdi. Gözlerime dolan yaşları tutuyordum. Belki her şey bana ve bu bedene kalıyordu.

Mitch beni DJ’in arkasında bekliyordu; DJ de aslında hoparlör erişimi olan ve bir iPod kuşanmış okul basketbol takımı yöneticisiydi.

Dirseğimle dirseğine çarptım. “Hadi dans edelim.”

Mitch peşimden Millie ile kavalyesi Malik’le karşılaştığım dans pistine geldi. Amanda da yanlarındaydı.

Amanda’yı sevmeye başlıyordum. Kaba, tuhaf ve tanıdığım herkesin tam tersiydi. Müziğe ayağıyla ritim tutarak eşlik etmeye kendini fazlasıyla kaptıran ve her şakanın suyunu çıkaran türden biriydi. O sırada, sallanan başı ve savrulan kollarıyla neredeyse şu tek kişilik ama enstrümansız gruplardan biri gibi görünüyordu.

Hepimiz çok uzun zamandır aynı okula gidiyor olsak da onları Mitch’le tanıştırdım.

Amanda yan tarafıma bir dirsek attı ve “Hiç fena değil. Ama bir şeftalikiç da değil,” diye fısıldadı.

“Ya sen?” diye sordum. “Birini davet ettin mi?”

Eğildi ama başını sallamayı kesmedi. “Seçenekler sınırlıydı, ben de yalnız takılmaya karar verdim.”

“Yalnız değilsin!” diye bağırdı Millie. “Bizimlesin. Değil mi, Malik?”

Malik, Millie’nin elini tuttu. “Evet, tabii ki.”

Olmaz olasıca kalbim eriyiverdi. Çünkü bana göre Malik ve Millie aynı anda Mezuniyet/Kış Balosu/Bahar Partisi'nin kral ve kraliçesiydi.

Sıradaki şarkı başladı ve insanların apış aralarını birbirine sürtmesine sebep olan türden bir şarkıydı. Korkunç insanlar olduklarından Millie, Amanda ve Malik içecek masasına giderek bizi yalnız bıraktılar.

Etrafımızdaki alan azgın ergenlerle doluyordu. Mitch yüzümdeki panik ifadesini görmüş olmalıydı. Kollarımı alıp boynuna doladı. İri elleri belime neredeyse dokunmuyordu bile ama ben elimden geldiğince ona sokuldum. Elimde değildi. Sürtünme ve yarım yamalak oynaşmalar arasında dans etmeye başladık.

"Ağırdan almak hoşuma gidiyor," dedi Mitch. Kıvrık kumaş pantolonu, çıtçıt ekose gömleği ve kahverengi botlarıyla bir güneyle centilmenin somut örneğiydi.

Yavaşça bedenimi onunkine bıraktım.

Hızlı şarkılarda yavaş, yavaş şarkılarda hızlı dans ederek kendi ritmimizi tutturduk.

Patrick yolu üzerinde elinden geldiğince çok kıza resmen sürtünerek bize doğru geldi. "Selam, dostum," dedi Mitch'e. "Yerinde olsam bu kıza dikkat ederdim. Vahşi." Ve sonra bana, "Bebek makinesi hâlâ çalışıyor. Merak ediyorsan," dedi.

Başımı salladım. "Tanrı hepimizi korusun."

Patrick topukları üzerinde öne arkaya sallandı. "Duyduğuma göre arkadaşlarından bazılarını da yarışmaya sokmuşsun. Bunun bir hayvan pazarı şovu değil de bir güzellik yarışması olduğunu bildiklerinden emin olsan iyi olur."

İkimiz de cevap veremedi gitti.

Mitch öne doğru bir adım attı ama kolunu sıkarak onu geri çekti.

“İğrenç biri olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim.

“Haksızsın diyemem.”

Bo ile Bekah’yı yalnızca bir yavaş tempolu şarkı sırasında gördüm; beyaz gömlek ve pantolonlarla fotoğraf çektiren ya da yazları ailecek tatile çıkan bir çift gibiydiler.

Ve bundan nefret ediyordum.

Yanağımı Mitch’in omzuna yasladım. Bo gözucuyla baktı ama bu kez bakışlarımı çevirmedi. İşte orada, spor salonunun pistinde gözlerimiz buluşmuştu. Ve orada dans edenin biz olduğumuzu hayal edebiliyordum; yalnızca ikimiz. Mekân boş olduğundan değil, başka kimsenin bir önemi olmadığından.

“Ortaokulda bir dansa gitmiştim,” dedi Mitch. “Annem zorla gönderdi. Paskalya bayramındaki takım elbisemi giymek zorundaydım. Şık giyinen tek çocuk bendim.”

Gözlerimi Bo’dan almadım ve göğüs kafesimi yalayıp geçen alevin fazlasıyla farkındaydım. “Damın var mıydı?” Sesim dalgındı.

“Kimsenin damı ya da kavalyesi yoktu. Yani, bilirsin, birbirlerine erkek arkadaş, kız arkadaş diyen insanlar vardı ama bundan ibaretti.”

Bekah bir şey söyledi ve veda gibi gelen bir an sonra Bo başını çevirdi. İki insan kalabalığının ardında gözden kayboldu.

Bo’dan kalan boş alana baktım. “Biriyle dans ettin mi?”

Mitch parmağını sırtımda gezdirdi ve bu küçücük dokunuşun onun için büyük bir adım olduğunu biliyordum. “Hayır. Bütün gece eşlikçilerin yanındaki bir katlanır sandalyede oturdum. Spor salonunun öbür ucunda turnike yapan bazı çocuklarla vakit geçirdim. Ama dans etmedim.”

“Anladım.” Başımı kaldırdım. “Şimdi dans ediyorsun işte.”

Sırıttı. “Beklediğime değdi.”

Daha sonra giderek azalan parti sesleri eşliğinde, sivri topuklu ayakkabılarım parmaklarımdan sallanarak otoparka ilerlerken Mitch bana kolunu uzattı. İçerideyken kurallar geçersizdi. Başımı göğsüne yaslayıp kollarının beni sarmasına izin verebilirdim çünkü bir dans partisindeydik ve dans partilerinin böyle yapılırdı. Ama orada, o baloncuğun dışında durum farklıydı. Ona umut verip bu işi olmadığı bir şeye dönüştüren kişi olmak istemiyordum.

Gülümsedi. Koluna girdim çünkü son zamanlarda o kadar çok şeyi berbat etmiştim ki bu geceyi de listeye eklemeye hazır değildim.

“Hâlâ Ellen’la konuşmuyor musun?”

“Hayır.” Ona durumu tam olarak anlatmamış ama kavga ettiğimizi söylemiştim; çok kötü bir kavga. Daha fazlasını paylaşmak istememiştim ve o da sormamıştı.

“Siz ezelden beridir ayrılmaz ikilisiniz. Altıncı sınıftayken *Kırmızı Eğrelti Otunun Büyüdüğü Yer*’i işlediğimizi ve sınıfın önünde kitap raporlarımızı okuduğumuzu hatırlıyorum.”

Başımla onayladım. “El köpekli kısma geldiğinde hep ağlardı.” O kitaptan nefret ediyordu. El onu ağlatan bir şey okuyup onu etkilediği için bunun iyi bir şey olduğunu düşünecek türden biri değildi. Hayır, onu ağlatan kitaplar ve filmler onu çok öfkeliendiriyordu; bir tür ihanetmiş gibi.

“O yüzden raporu onun için sen bitirmiştin.”

“Onlarca kez ayna karşısında prova etmişti. Ağlamaya başladığında çok sinirleniyordu.” Bu sırada başımı koluna yasladığımı fark ederek başımı kaldırdım.

Benim için arabanın kapısını açtı. “Bunun daha ne kadar böyle gitmesine izin vereceksin?”

Kısacık bir an ikimizden bahsettiğini sandım. “Yeni arkadaşları var nasıl olsa,” dedim Mitch direksiyona geçerken. “Herhalde ben Callie’nin dengi değilim.”

“Dinle,” dedi, “bütün meseleyi bilmediğim ortada ama iyi arkadaşlıklar dayanıklıdır. Mesafeleri ve büyüme sancılarını atlatmaları gerekir.”

OTUZ SEKİZ

Amanda Lombard berbat bir sürücüydü ama Millie bu akşam annesinin minivanını almadığından aramızda hem çalışan hem de dördümüzün rahatlıkla sığabileceği bir arabaya sahip tek kişi oydu.

“Annenin bize minivanını ödünç vermesi büyük incelik,” dedi Millie.

Amanda gaza yüklenerek omuz silkti. “Aslında arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum diye heyecanlandı. Salı akşamı olduğu halde.”

Başımınla onayladım. Onları bir grup mesajıyla davet ederken bütün detayları vermemiştim.

BEN: Hey, hepimiz bu yarışmadan önce yapmamız gereken şeyler olduğunda hemfikiriz diye düşünüyorum. Yarın akşam Odessa’da yarışmamı bir şey var ve bence biraz fikir edinebiliriz.

HANNAH: Programım dolu.

BEN: Ayrıca araca da ihtiyacımız olacak. Benim arabam bozuk.

MILLIE: Amanda’yla birlikteyiz. Biz geliriz. O bizi götürebilir. Sabırsızlanıyorum!

HANNAH: İyi. Gelirim.

Yarı gerçek şuydu ki kendimi üçünden sorumlu hissediyordum ve yarışma için biraz fikir edinebiliriz diye düşünüyordum. Çete lideri falan olmaya çalışmıyordum ama bu işi ben başlatmasaydım bununla uğraşıyor olmazdık.

Gerçeğin tamamıysa, beni götürecek birine ihtiyacım olduğuydu. Biraz korkunç bir davranıştı, biliyordum. Ama Amanda'nın benzin parasını ödedim ve annesinin minivanının deposunu doldurmak ucuz değildi. O yüzden aklanmış sayılırdım.

Şehirden hızla uzaklaşırken ben elimde buruşuk bir kâğıtla Hannah'yla arkada otururken Millie ile Amanda'nın okudukları bir kitap serisi hakkında tartışmalarını dinledim.

DOLLY PARTON GECESİ!

Gelin, en iyi Dolly Parton taklitçilerinin Teksas'ın en iyi sürtüğünün ihtişamına yaraşır bir taklit için giriştikleri rekabeti izleyin! Kazanan övünme hakkı ile Kivi Lavanta'mızın lütfu üzerine bir yıllık Avon ruj stoku kazanıyor! Mekân: Teksas, Odessa, Palmer ve Fourth Caddesi'nin kesişimindeki The Hideaway. Kapılar 8'de açılıyor! Şov 9'da başlıyor!

Otoparka girerken Millie bana döndü. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

Sokağın karşısına bakıp ışıkları yanıp sönen cart pembe THE HIDEAWAY tabelasını işaret ettim. Burayı Lucy'nin Bryan Dryver'ın bana verdiği fotoğrafından tanımıştım. "Burası."

"Ne tür bir güzellik yarışması barda yapılır ki? Burası bir bar, değil mi?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. "Sanırım açık fikirli olmamız en iyisi. Ve bunun ille de bir güzellik yarışması olduğunu söylemedim."

Hannah bir kahkaha attı. “Bu harika olacak.”

Arabadan indik.

Amanda tabelanın altındaki yanıp sönen ışığın altında duruyordu. “Annemin minivanı burada güvende, değil mi?”

Hiçbirimiz cevap vermedik.

Kapıda önümüzde bir grup eşcinsel erkekten oluşan kısa bir kuyruk vardı. Ya da benim eşcinsel olduğumu tahmin ettiğim erkekler. Kulağa tam bir hödükmüşüm gibi gelecek olsa da hayatımda hiç eşcinsel biriyle tanışmamıştım. Clover City’de eşcinseller olduğuna emindim ama hakkında bir şeyler duyduklarım ya şehir efsanesi ya da ibret hikâyesi muamelesi görüyordu. Lucy’nin internette bir sürü eşcinsel arkadaşı vardı çünkü onun deyimiyle Dolly Parton eşcinsel erkeklerin koruyucu azizesiydi.

Hayatımda her şeyi biliyormuşum ve altına bakılmadık taş bırakmamışım gibi hissettiğim anlar olmuştu. Ama bu tür şeyler bana dünyanın ne kadar küçük olduğunu hatırlatıyordu.

“Millet, sanırım onlar eşcinseldi,” diye fısıldadı Amanda, adamlar kapıdan girdikten sonra.

Hannah gözlerini devirdi. “Gerçek bir Einstein’sın.”

Amanda istifini bozmadı. “Kaşlarını nasıl o kadar mükemmel alıyorlar?”

Kapıda duran adam iriyarı, göbekli bir tipti ama üzerinde sadece bir kot pantolon ile deri bir yelek vardı.

Lucy’yi burada hayal etmek zordu ama o fotoğraftaki parlak mavi göz farını düşününce o kadar da imkânsız görünmüyordu.

Kapıdaki adam, “Kimlikler,” diye gürledi.

“Ee, ne için?” diye sordu Millie.

“On sekiz yaş üstü girebilir,” dedi adam.

Yüreğim ağzıma geldi. “E-postada öyle söylemiyordu,” dedim.

“Eh, ben söylüyorum ama,” dedi.

Hannah, Millie ile Amanda'yı itip öne geçti. "Bakın, Clover City'den buraya onca yol geldik. Oranın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Adam homurdandı.

"Evet," dedi Hannah. "Tabii ki bilmiyorsunuz çünkü orası kimsenin adını duymadığı acınası küçük bir kasaba. O bok yuvasından kurtulmak için iki saat araba yolculuğu yaptık ve bize bunu boşuna yaptığımızı söylüyor olamazsınız."

Adam dudaklarını yaladı. Neredeyse onu ikna ettiğini düşünecektim. Sonuçta halimiz ortadaydı. Millie'nin üzerinde polyester bir takım vardı ve Amanda da futbol şortu giymişti; hatta dün giydiği şort bile olabilirdi. Mekândaki bütün içkileri içecek kızlara benzemiyorduk. Yani, Hannah benziyor olabilirdi.

"Hayır," dedi adam. "Üzgünüm, çocuklar. Olmaz."

"Ama şu e-postaya bir bakın," dedim bu bir fark yaratacakmışçasına.

Kâğıdı elimden aldı ve bakışları kısa bir süre sayfanın başında oyalandıktan sonra, "Bu senin adresin değil," dedi.

Yutkundum. "Teyzemin adresi. Lucy."

Adam özenle kâğıdı katlayıp bana geri uzattı. Yeleğinin cebinden dört fosforlu turuncu bileklik çıkardı ve bileklerimize taktı.

Ağzım açık bakakaldım.

"Biriniz bile bara bakacak olursa atılırsınız." Diğerleri içeri girerken dirseğimi tuttu. "Lucy iyi insandı."

Başımla onayladım ve içimden bu akşamki bu küçük sihir için ona teşekkür ettim.

İçeride, sahnenin yan tarafında ve bardan çok çok uzakta küçük bir masa bulduk. Garson yanıımızdan geçerken bilekliklerimize baktı ve dört bardak suyla geri geldi.

Millie sandalyesini yaklaştırıp saçlarını düzelitti. “Burada ne çok erkek var, değil mi?”

Hannah bir an etrafa bakındı ve yüzündeki ifade değişti. “Ver şu e-postayı bana.”

Ondan uzaklaştım. “Ne? Neden? Hayır.”

Cebime uzandı ve ellerini itmeme rağmen kâğıdı elimden çekip aldı. Millie ile Amanda kendi dünyalarında, etraflarını gözlemliyordu. Hannah ikinci kez e-postaya göz attı. “Hadi canım,” dedi.

Işıklar kısılmaya başladı. “Ne?”

Başını salladı. “Tanrım. Haberin bile yok, değil mi?” Kahkahayı basıp elini masaya yapıştırdı. “Millie,” dedi. “Anneciğin bu akşam eve döndüğünde gözlerini sabunla yıkayacak.”

Millie’nin ağzı bir O şekli aldı ama kulüp, barın yanındaki birkaç spot ışığı dışında tamamen kararmadan önce bütün görebildiğim buydu.

Hoparlörlerden alçak, şehvetli bir ses duyuldu. “Serseriler, berduşlar, leydiler ve lordlar, The Hideaway Dolly Parton Gecesi’ne hoş geldiniz!”

Kalabalık tezahürat etti.

“Bu akşam sahnemizi ilk şereflelendirecek kişi Bayan Candee Disch! Hadi ona hoş geldin diyelim!”

Bir sahne ışığı sahnenin ortasındaki kocaman sarı peruklu ,uzun boylu bir kadına yöneldi. Upuzun, limon yeşili bir kadife elbise giymişti. Makyajı abartılıydı ve dudakları şişkin ve boyalıydı. Müzik başladı ve daha ilk birkaç notasında şarkıyı tanıdım. *Higher and Higher*.

“Aşkın çıkardı beni,” diye şarkıyı söyledi. “Daha yükseğe, yükseğe, yükseğe.” Sonra tempo hızlandı ve kadın dimdik ve sıırım gibi olsa da kalçası sanki sihir gibi ortaya çıkıverdi; kalçasını

sallıyor, şovuna her şeyini katıyordu. Tamamen büyülenmiştim. O kadar büyülenmiştim ki arkadaşlarımla tepkilerine bakmak aklıma bile gelmedi. Şarkıya eşlik ettim ve ancak kadın sahnedeki inmek üzereyken fark ettim ki Hannah tam bir gülme krizine tutulmuştu.

Gözlerim karanlığa alışmıştı. Ağzı hâlâ ışıklar ilk söndüğündeki aynı O şeklini koruyan Millie bana döndü. “Willow-dean,” dedi. “Yanılıyorsam söyle ama o bir erkekti. Oldukça tatlı bir erkek.”

Etrafıma bir göz attım. El ele tutuşan erkekler. Kol kola girmiş kızlar.

“Bu realite programlarından daha iyi,” dedi Amanda.

Kalabalık alkış tuttu ve Candee Disch selam verdi. “Britney Swears için elleri görelim!”

Kulisten bir başka kadın çıkageldi ve o zaman anladım. Kare çenesinin keskinliğini. Geniş omuzlarını. Sinek kaydı tıraşına rağmen makyajının altından görünen kirli sakalını.

Bu bir drag şovuydu.

Sandalyemde doğruldum.

Heyecandan midemde kelekler uçuşuyordu. Bo’nun kamyonetinin arkasında oturup meteor yağmurunu izlediğim zamandan beri ilk kez hayatım gerçekleşiyor gibi hissettim.

“Neredeyse etkileneceğim,” dedi Hannah.

İçlerini Batı Teksas’ın ortasındaki bu köhne barın sahnesine döküp orada bırakan her biçim, ebat ve renkte drag kraliçesini izledik. Işıltılı, özenle hazırlanmış kostümler ile inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, çılgın peruklar takmışlardı. Her biri kendi başına bir güzellik simgesiydi.

Kenny Rogers olarak erkek kılığına girmiş bir kadınla birlikte bir *Islands in the Stream* düeti bile vardı.

Ama en beğendiğim, Lee Wei adında kısa boylu bir Asyalıydı. Her hareket ettiğinde hareketli bir bulanıklık gibi görünmesine sebep olacak kadar uzun püsküllü bebek mavisi bir mini elbise giymişti. Spot ışığı üzerine geldiğinde ve şarkı başladığında barın çılgına dönmesi için tek bir nota yetti. *Jolene*.

Klişeydi, biliyordum ama hayatımın kalanı boyunca tek bir şarkı dinlemek zorunda kalacaksam bu *Jolene* olurdu. Herkes bu şarkıya bayılıyordu ama bana kalırsa ona tam anlamıyla kendi şarkın diyebilmek özel bir kalp kırıklığı gerektiriyordu. Ne de olsa Dolly Parton –Meşhur Dolly Parton– kimliği bilinmeyen, kendisinden daha güzel ve kıymetli olduğunu düşündüğü bir Jolene’e erkeğini elinden almaması için yalvarıyordu. Akılda kalıcıydı ve herkes sözlerini biliyordu ama benim için, kim olursan ol, her zaman senden daha güzel ya da daha zeki ya da zayıf birilerinin olacağına dair bir hatırlatıcı niteliği taşıyordu. Mükemmellik hepimizin peşinden koştuğu bir gölgeden başka bir şey değildi. Birazcık şarkı söyleyebilseydim yarışmada bu şarkıyı söylerdim.

Şarkının sonunda, akıttığımın farkında bile olmadığım yaşları siliyordum.

Dördümüz gecenin sonunda oradan son birkaç saati TV’ye fazla yakın oturarak geçirmişiz gibi sersemlemiş bir şekilde ayrıldık.

Minivana giderken biri arka kapıdan bize seslendi. “Hey! Çocuklar!”

Döndüm. Daha önceki kapı görevlisiydi. “Siz gidin,” dedim Millie, Hannah ve Amanda’ya. “Hemen geliyorum.”

İriyari adam bir taburede oturmuş, sırtıyla arka kapıyı açık tutuyordu. “Adım Dale,” dedi. “Bu akşam keyif aldınız mı?”

Başımla onayladım. “Geliştirici bir deneyim olduğunu söylemek yerinde olur.”

“Çoğu drag şovu için söylenebilecek bir şey.”

Başımla minivanı işaret ettim. “Arkadaşlarım da eğlendi.”

Sigarasını botunun tabanında söndürürken arkasına doğru, “Lee!” diye seslendi. “Tatlım!”

Lee Wei, *Jolene*’i söyleyen kraliçe salına salına arka kapıdan çıkageldi. Topuklu ayakkabıları olmadan daha da kısa ve nasılsa daha balık etli görünüyordu. Bir bana bir Dale’e baktı ve kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığı açıkça ortada olduğu halde gülümsedi.

“Lucy’yi hatırlıyor musun?” diye sordu Dale. “Suze Dryver’la birlikte gelirdi.”

El’in annesi. Ah Tanrım. İçimden keşke El bu gece burada olsaydı diye geçirdim. Bütün bu deneyimi daha da mükemmel hale getirebilecek tek şey buydu.

Lee elini göğsüne koydu. “Ah, tatlı Lucy! Tabii ki hatırlıyorum.” Sesi beklediğimden kalındı.

“Bu onun yeğeni,” dedi Dale.

Başımla selam verdim. “Willowdean.”

Lee hiç tereddüt etmeden elime uzandı. “Çok üzgünüm,” dedi. “Lucy tam bir cevherdi. Nazik, cömert. Gittiğini görmek bizi çok üzdü.”

“T-teşekkürler,” dedim ve nedenini tam olarak bilmiyordum ama devam ettim: “Onsuz gerçekten yolumu kaybettim. Sanki sahip olduğumun farkında bile olmadığım bir pusula gibiydi.”

Lee başını salladı ve Dale dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir şeye ihtiyacın olursa kulübün adresine e-posta gönder,” dedi.

Lee bir adım öne gelip alnıma bir öpücük kondurdu. “Birini kaybetmenin hiç iyi bir yanı yoktur,” dedi. “Ama belki de Lucy sonsuza dek pusulan olmayacaktı. Belki de kendi pusulan

olmayı öğrenebilmene ve kendi yolunu bulmana yetecek kadar bir süre oradaydı.” Bana göz kırptı. “Evren tuhaf şey.”

Dale ile Lee’yi kapıda bırakıp minivanın arka koltuğuna bindim.

“Ne istiyorlarmış?” diye sordu Amanda.

“On sekizimize basana dek geri gelmememizi söylediler sadece.”

“Alnında ruj lekesi var,” dedi Hannah.

“Biliyorum.” Onu bir lütuf olarak sonsuza dek orada bırakmak istiyordum. Kendi rol modelim olmak için ihtiyacım olan son izin.

OTUZ DOKUZ

Bir hafta iki hafta oldu ve Mitch’le öğle yemeklerini ve neredeyse yarışmaya ya da işe ayırmadığım her anı birlikte geçirdiğimizi fark ettim. Az kalsın ona Hideaway’deki drag şovundan bile bahsediyordum ama bu bir filmin en sevdiğin kısmını o filmi hiç izlememiş birine anlatmak gibi olacaktı; asla hakkını veremezsiniz.

Evine gidip bilgisayar oyunu oynarken onu izlediğim, hatta birkaç kez konsolları elime aldığım zahmetsiz bir rutin yakaladık. Bir akşam yemeğe kaldım ama bu biraz fazla alan ihlaline giriyor gibi geldi.

Anladığım kadarıyla Mitch ile annesi her akşam birlikte yemek yerken babası yemeğini bir tepsiye koyup TV önündeki koltukta yiyordu. Onu işten gelip bir bira kapıp salonda yemeğinin getirilmesini beklerken izledim.

Üçümüz yemek masasında çatal bıçaklarımız tabaklara sürerken tam bir sessizlik içinde oturduk. Bunu Mitch’e sormak istedim ama bilmemem gereken bir sırmış gibi geldi.

Birkaç gün sonra öğle yemeğine oturmuş, mezuniyetten sonra yapmak istediklerimizden bahsediyorduk ki konuyu kendisi açtı.

“Annemi bırakabilir miyim, bilmiyorum,” dedi. “Yani, nasıl desem, babamın ona vurduğu falan yok. Ama konuşmuyorlar. Hem de hiç. Ve sorunun ben olduğumu düşünüyorum, ben gidersem durumun düzeleceğini.”

“Neden boşanmıyorlar?” Benim tek bildiğim evde bekar bir ebeveynin olduğu bir yaşamdı ve Lucy de işe yaramaz bir babadan çok daha fazlasını telafi ediyordu. Babam bu şehirden geçip giden bir adamdı. Kısa bir süre burada kalmıştı ama rasgele bir erkekten fazlası olacak kadar uzun süreliğine değil. Ohio ya da Idaho’da yaşıyordu. Patatesler her nerede yetişiyorsa.

Mitch’in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Annem boşanmaya inanmıyor. Ne zaman bundan bahsetsem çok üzülüyor.”

Tam cevap verecektim ki Tim yanımdan geçti. “Bir dakika,” dedim peşinden gitmeye hazırlanırken. “Tim!” Peşinden yemek kuyruğuna doğru giderken Ellen oralarda mı diye etrafa bir göz attım.

Tim’in arkasına geçmek için üç birinci sınıf öğrencisinin önüne geçtim. “Tim, hadi ama. Konuş benimle.”

Tepsiye uzanınca ben de bir tepsiye uzandım.

“Biz de arkadaşız, biliyorsun,” diye hatırlattım.

Isı lambalarının altındaki peynirli makarna kâselerinden birini aldı. “Bunu biliyorum, Will.”

İkinci derste onu görmediğim halde omzumun üzerinden bakarak bir kez daha Ellen’ı aradım.

“Bugün hasta,” dedi Tim.

Öğle yemeği servisindeki kadın bana bir tabak tavuk-biftek ikram etmeye çalıştı ama elimle onu geçiştirdim.

“Benimle konuşmasını sağlaman gerek.”

Başını salladı. “Ellen’a bir şey yaptırabilen var mı ki?”

Hakkı vardı. “Hadi, Tim. Bir şey yap. Bir gün sizinle otoparkta buluşabilirim ya da ona spor salonunda buluşmak istediğini söyleyebilirsin ve senin yerine ben giderim.”

“Seninle konuşması için onu kandırarak değilim. Bu işe karışmak istemiyorum.”

Tim yemeğinin parasını öderken yemekhane görevlisi kadın boş tepsimi süzdü. Bir kâse yeşil jöle alıp ona birkaç dolar uzattım ve para üstümü beklemedim. “Bensiz perişan olmadığını söyleyemezsin.”

“Dinle, denerim ama bunu ayarlayabileceğimi sanmıyorum.”

Deli gibi başımı salladım ve ikinci yarısını söylememiş gibi yaptım. “Teşekkürler. Çok teşekkürler.”

“Callie denen o kızdan gerçekten nefret ediyorum,” dedi.

İçimi bir ferahlık sardı. Ortak bir düşmandan daha iyi bir bağ olamazdı.

Mitch’i bıraktığım masaya hızlıca döndüm. “Çok affedersin,” dedim.

Hiç istifini bozmadı. “İnsanın canı jöle çektiyse yapılacak bir şey yoktur.”

Ağzıma bir kaşık jöle attım. Hiç değilse kırmızı olanından alabilirdim.

“Baksana,” dedi Mitch. “Seni zor durumda bırakmak istemem ama annem sana mezuniyet balosu için bir krizantem korsajı yapmaktan bahsediyordu ve bunun tuhaf kaçmayacağından emin olmak istedim.”

Gülümsedim. “Hayır, tuhaf kaçmaz.”

Chili Bowl’un kapı çanı çok nadiren çalıyordu ki bu da ne zaman çalsa irkildiğim anlamına geliyordu.

İçeri eski patronum Ron girdi. İçerinin ahşap kulübe dekoru ve bordo lambaları ile üzerindeki kırmızı-beyaz çizgili gömleği ve beyaz pantolonuyla kereste deposunda bir şeker kamışı gibi görünüyordu.

“Ron,” diye fısıldadım tezgâhın etrafından dolaşarak. “Burada ne işin var?”

“Belki chili istiyordum,” dedi biraz fazla yüksek sesle.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona elimden gelen en iyi kes-zırvalamayı bakışımı attım.

“Peki.” Sesi birkaç desibel düştü. “Dinle, perişanız ve fena halde eleman eksigimiz var. İşe aldığımız herkes daha iyi bir şey bulunca çekip gittiği için senin eski vardiyanı Lydia’ya verdim, haftada altmış saat çalışıyor. Beni işi bırakmakla tehdit ediyor ve onu kaybetmeyi kaldıramam.”

Daha cümlesini bitiremeden başımla itiraz etmeye başlamıştım.

“Bir dinle beni.” Bir elini havaya kaldırdı. “İşten çok çabuk ayrıldın. Yaşlı olabiliyim ama aptal değilim. Ne olduğunu bilmiyorum ama her neyse, söz veriyorum çocuklar çok uslu duracak. İkisini de –Bo ile Marcus’u– sıkıştırdım ve hiçbir şey öğrenemedim.” Başını salladı ve ağzı ile gözleri etrafında toplanan bitkinlik çizgilerini fark ettim. “Bize ikinci bir şans ver. Sana yalvarıyorum, Will.”

Hayır demek üzere ağızımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Ron bana karşı her zaman çok nazik davranmıştı ve en azından bunu değerlendirecekmişim gibi yapmayı ona borçlu olduğumu düşünüyordum. “Haftanın sonuna kadar sana haber veririm. Bir düşünmem gerek.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Öyle olsun. Öyle olsun.” Arka cebinden cüzdanını çıkardı. “Bir kâse chili alayım.”

Gecenin kalanı boyunca yalnızca birkaç müşteri daha geldi ki bu da bana düşünmek için çok fazla zaman verdi. Başta mantıklıydım. *Harpy's'te kazandığından çok daha az kazanıyorsun ve arabayı tamircide kaldı. En azından Harpy's zamanının daha hızlı geçmesi için yeterince işle.*

Sonra bu son birkaç haftanın ne kadar yalnız hissettirdiğini hatırladım. Millie, Hannah, Amanda ve Mitch iyiydi; hatta harikaydılar. Ama bir Ellen değildiler. Harpy's'e dönme düşüncesi bana insana iyi gelen bir yemek gibi geliyordu. Ve sırf Bo yüzünden de değil. Ron ile Marcus'u da özlemiştim.

Bo işten ayrılma sebebimdi. Artık orada çalışmaya katlanamama sebebim. Ama artık kendimi hissetmek üzere eğittiğim öfke sahte geliyordu. Ne olması gerektiğini düşündüğüme dair bir aldatmaca gibi. Ve onun beni unuttuğu da oldukça açıktı. Kesin olarak bilmiyordum ama Bekah'yla aralarında bir şeyler olduğuna dair söylentiler duymuştum. Ve Bo'yu öpmenin nasıl hissettirdiğini düşünmezsem kendime şirin bir çift olduklarını söyleyebilirdim. Birbirlerine yakıştıklarını. Ve belki içimdeki o ancak kıskançlık olabilecek alev sönüp giderdi.

İşten çıkmadan önce her şeyi ovalayıp temizledim ve halihazırda dolu olan sos tezgâhını da doldurdum. *Hâlâ düşünüyorum*, dedim kendime. *Henüz kadar vermedim.* Alejandro'ya iyi geceler diledim ve annemin arabasına bindim.

Chili Bowl'dan sola dönmek yerine ayağım gaz pedalına yüklendi ve neredeyse sokağın karşısına, Harpy's'in otoparkına uçarak gittim. Sınırı geçmiştim.

Restoranın kapıları kilitliydi ama yine de kapıyı çaldım.

Marcus kilidi açıp beni içeri aldı. “Vay canına. Hey! Neler oluyor, Will? Soğan kokuyorsun.”

Bo gözleri kocaman, çenesi seğirerek tezgâhın ardından beni izliyordu.

Bakışlarımı çeviremiyordum. “Ron ofisinde mi?” diye sordum Marcus’a.

Marcus kocaman anahtar halkasıyla uğraşmak yerine başını kilitten kaldırıp baksaydı Bo’yla aramda olan biten her şeyi görecekti çünkü o anda bariz bir şekilde ortadaydı. Çok açık. Uluorta. Hepsi oracıkta, bir açık kalp ameliyatı gibi ortadaydı.

“Evet, sanırım.” Nihayet kapıyı arkamdan kilitledi. “Ama hâlâ burada ne işin olduğunu söylemedin.”

Cevap vermedim. Midemdeki kelebekler beni dinlenme odasından Ron’un ofisine kadar götürdü. Açık kapıyı tıklattım.

Lydia, Ron’un masasının önünde, bir kasa üzerinde oturuyordu. Sesimi duyunca döndü. “Ah, şükürler olsun. Kasiyer geri döndü.” Ayağa kalkıp masadan sigara paketini aldı. “Sizi baş başa bırakayım.” Sırtını Ron’a döndüğünde, kapıyı kaparken bana hafifçe gülümsedi.

Oturmaya gerek görmeden Ron’a döndüm. “Zam istiyorum. Ve birkaç gün izne ihtiyacım olacak... bir işim için.”

Ron tereddüt etmeden, “Yetmiş beş sentlik bir zam yapabilirim. Ve programına göre de hareket edebilirim. Bir çözüm buluruz,” dedi.

“Tamam.” Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. “Peki o zaman, anlaştık.”

“Dönüyor musun?”

Başımla onayladım. “Dönüyorum.”

“O chili çok kötüydü. Yemeye çalıştım ama Lydia ne zaman ofisimin önünden geçse öğürdü. Sanırım şaka yapıyordu ama olsun.”

“Oldukça kötü.”

Kıkırdadı. “Geri dönmene sevindim.” Ayağa kalkıp beni mutfaktan ön tarafa kadar geçirdi. Bo’nun yanından geçtik ve gözleri bizi kapıya kadar takip etti. “Pazartesi başlayabilir misin?”

“Geleceğim.”

Sıkmam için elini uzattı, ben de sıktım.

Bo’nun bakışları beni takip ederken arabama yürüdüm; bunun verdiği his göğsümde bir sıcaklık yarattı ve gündoğumu gibi içime yayıldı.

KIRK

Alejandro'ya işten ayrılacağımı bildirdim ve sanki bana, *Neden bu kadar uzun sürdü?* dercesine baktı. Bana her zaman Chili Bowl'da bir yerim olacağına dair söz verdi ve benden numarasını Ellen'a vermemi istedi. Katlanmış kâğıdı cebime koydum ve bunu unutmaya yemin ettim. Mitch'e Harpy's'e döneceğimi söylediğimde çok gergindim ama o sadece omuz silkerek geçiştirip bilgisayar oyununa geri döndü. O zaman kızması için hiçbir sebebi olmadığını fark ettim. İlk kez ona Bo'yla geçmişimden bahsetmemek bir yalan gibi geldi.

Harpy's'teki ilk gecem sakindi. Marcus beni Chili Bowl'la ilgili, "Chili'yi kim yapıyor?" ya da "Kazanları yıkamadığınız doğru mu?" gibi sorulardan oluşan sonu gelmez bir soru yağmuruna tuttu.

Bo kendini mutfağa kapamıştı ama ısı lambalarının olduğu köşeden gözlerimizle bir yakalamaca oyunu oynuyorduk. Bo molaya çıktığında Marcus bana doğru eğilip, "Sen gittikten birkaç hafta sonra az kalsın kovuluyordu," dedi.

"Ne?" Ron'un anlatışına bakılırsa kimseyi kovmayı göze alamazdı, o yüzden Bo'nun kovulacak kadar kötü ne yapmış olabileceğini hayal edemiyordum.

“Ron mutfakta çalışırken Bo’yu kasaya koydu ki bu daha başından kötü bir fikirdi, sonra eski okulundan çocuklar geldi ve Bo onlara servis yapmayı reddetti. Açıkça onlara burada istenmediklerini söyledi. Herifler bunu büyük mesele haline getirdi. Ebeveynleri bile bunu mesele haline getirdi ve resmen Bo’nun işini korumasının tek yolu Ron’un onu mutfakta tutmasıydı.”

“Vay canına.”

“Delinin teki. Bana ya herkesi öldürecekmiş ya da bir film yıldızı falan olacakmış gibi geliyor. Bu çocukta ortası yok.”

Bo’nun bu yanı hoşuma gidiyordu. Ya onu destekliyordun ya da ona karşı oluyordun.

Marcus konudan konuya atlayarak kız arkadaşı Tiffanie’nin araştırdığı farklı okullar ve hangisini seçerse ona yakın bir devlet üniversitesine gideceğinden bahsetmeye başladı. Durup bana bir soru sormadı ya da bu konudaki fikrimi öğrenmeye çalışmadı ama biri ona neden hayatını bir kıza göre planlamaması gerektiğine dair nutuk çekmeksizin konuşabilmekte rahatlık buluyor gibiydi. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Belki Tiffanie’yle birlikte okula gidip mezun olur, evlenir ve sonsuza dek mutlu yaşardı. Ama bir fastfood restoranında birlikte çalıştığı, aklına şüphe düşüren pislik olmak istemiyordum.

Temizlikten sonra çantamı dolabımdan aldım ve orada bir kırmızı lolipop buldum. Şekeri çantama atarken gülümsemeye çalıştım.

Bo hiçbir şey söylemedi. Benimle göz göze bile gelmedi. Ama hepimiz restorandan çıkarken lolipopun ambalajını çıkarıp ağzıma attım.

Vişne aromalı bir zeytin dalıydı bu.

İşten eve geldiğimde üzerinde resmi tuvaletle bir basamaklı tabureye çıkmış Lace Sanders ve kanepemde telefonuna bir şeyler yazan Bekah Cotter’la birlikte annemi dizlerinin üzerine çökmüş bir halde buldum.

“Selam, Ballı Lokmam,” dedi dişlerinin arasında iğnelerle. “Lacey, bu etek boyu nasıl, tatlım? O topuklularla daha fazla kısaltamayız, duydun mu?”

Lacey sakızını şapırdatıp şişirdi. “Anlaşıldı.”

Yarışma sezonunda bir sürü şey oluyordu ama annemin salonumuzun ortasında kıyafet ölçülerini ayarlaması bunlardan biri değildi. Bir de Bekah’nın evimde oturduğu gerçeği vardı ve beynim Mitch’in bilgisayar oyunlarından birindeymişim gibi kırmızı alarm moduna geçmişti. Bekah’nın başının üzerinde kırmızı harfler yanıp sönüyordu. HEDEF. HEDEF.

Hepsi aşağıdayken yukarı çıkmak tuhaf geldi, böylece kanepeye oturup Asi saklandığı yerden çıkıp gelene dek hafifçe dilimi şaklattım.

Bekah telefonundan başını kaldırıp bana döndü. “Ah, selam. Sen Harpy’ste çalışıyorsun. Bo’yu tanıyor olmalısın.” Beni tehdit olarak görmesi gerektiğini bile bilmiyordu çünkü neden görsündü ki?

Lacey kendi etrafında dönünce annemin yüzündeki dehşet ifadesini gördüm. “Lacey, Lacey, tatlım, sabit durman gerek.”

“Affedersiniz, Bayan D.” Bir kere daha sakızını şişirdi.

Üniformama bir göz attım. “Eh, yazın çalışıyordum ve bugün yeniden başladım. Neden sordun?” Sesim sertti ama Bekah fark etmişe benzemiyordu.

“Tuhaf çocuk,” dedi Lacey.

“O benim kavalylem,” dedi Bekah. “Yarışma için. Aslında henüz ona teklif etmedim. Ama olacak. Sanırım.”

“Hey,” dedi Lacey, “o çocuk sessiz biri olabilir ama bir smokin üzerinde güzel durur. Belki batonunu çevirmene izin verir?”

Kusabilirdim. Ayakkabılarına.

“Kızlar!” diye ciyakladı annem.

Bekah sırtıttı. “Birlikte Sadie Hawkins’e gittik,” dedi açıklama olarak.

İtirazlarına rağmen Asi’yi koltuğumun altına alıp yukarı çıkmak üzere kalktım. “Güzel elbise, Lacey.”

Üzerimde hâlâ üniformamla yatağıma oturup Ellen’a asla göndermeyeceğim mesajlar yazdım. Tim’den yanlıslıkla kaçırdığım bir mesaj var mı diye baktım. Onu ne zaman okulda görsem bir tür imalı bakışma bekliyordum ama bana en fazla başıyla kısaca selam veriyordu.

Bir süre sonra annem kapımı çalıp iznimi beklemeden içeri girdi.

“Bu yıl biraz ekstra para kazanmak için kıyafet ölçülerini ayarlıyorum.” Saç lastiğini çıkarıp parmaklarıyla saçlarını taradı.

“Bana söyleyebilirdin.” Bekah Cotter. Kanepemde. Kendi evimde bile güvende değildim. Ama sonra annemin gözlerinin altındaki mor halkaları fark ettim. “Üzgünüm,” dedim.

Başını salladı. “Ellen’ı kaçırdın. Annesiyle buradaydı.”

“Burada mıydı?” Gözlerim hemen dökülmeyi bekleyen yaşlarla doldu.

“Sadece etek boyunu yaptırıyordu. Onu bilirsin. Doğruca askıdan bir tuvalet alır ve üzerine tam olur.”

“Evet.” Yarışmada ne giyeceğini bile bilmiyordum. Ya da yetenek şovunda ne sergileyeceğini. Ya da açılış şovundaki kıyafetini hazırlamaya başlayıp başlamadığını.

“İkinizin arasında neler oluyor?”

“Ben ve El’in mi?” Omuz silktim. “Herhalde sadece bir fikir ayrılığı içindeyiz.”

“Sorunlarınızı çözersiniz. Ben ve Luce her zaman çözdük.” Biraz daha yaklaşıp yatağımın ucuna oturdu. Onu en son orada otururken gördüğüm zamanı hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi; sanki kendine gerçek olduğunu söylediğin ama aslında olmayan o anılardan biri gibiydi. Sadece sen öyle olmasını istiyordun. “Yarışma için giyeceklerini düşündün mü?”

“Ee, hayır. Pek sayılmaz.” Başparmağımın etrafındaki deriyi kemirdim. “Anne, onu özlüyor musun?”

“Kimi özlüyor muyum?”

Bunu içgüdüsel olarak bilmemesi beni kahretti. “Lucy.”

“Luce,” dedi ve ismi ağzından nefes gibi çıktı. “Evet. Tabii ki. Her zaman.”

Bir an ikimiz de sessiz kaldık.

“Mavi Çiçek’i kazandığım yıl bütün gece ayakta kalıp elbiseme pullar dikmişti. Elbiseyi bir toptancıdan almıştım. Ona eksik birkaç pulu kimsenin fark etmeyeceğini söyledim ama bunu kabul etmedi. ‘Kazanmak ve kaybetmek arasındaki fark detaylarda gizlidir,’ demişti.”

Hafızamın o kadar büyük bir kısmı tartışmalarıyla doluydu ki bazen her şeyden çok, birbirlerine sevgi duyduklarını unutuyordum.

Ayağa kalktı. “Cindy’deki elbiseler oldukça pahalı ve senin için dışarıdan sipariş etmesi gerekir ama belki kendimiz bir şeyler yapabiliriz.”

Buna minnet duymak istiyordum; Mavi Çiçek Güzeli şapkasını çıkarıp annem olabilmesine. Ama yeterli gelmiyordu.

“Bazen,” dedim, “Lucy’yi halihazırda özlediğimden daha fazla özleyemeyeceğimi düşünüyorum ama sonra elbise alışve-

rişi gibi bir şey çıkıyor ve burada olup göremeyeceği onca şeyi hatırlıyorum.”

Uzun zamandır ilk kez annem bir şey söylemiyordu. Lucy boşlukları doldurmak için burada olmayıncaya dek annemle ilişkimde ne kadar çok eksiklik olduğunu hiç fark etmemiştim. Artık sadece ikimiz vardık ve karanlıkta beceriksizce hareket ediyorduk.

KIRK BİR

Mezuniyet balosu vaktiydi ki bu da okulun tam bir curcuna olduğu anlamına geliyordu. Günüñ programı moral toplantıları, yarışmalar ve mezunlar turlarıyla doluydu. İkinci derste Mitch'in yanına oturdüğümde sıramın üzerine yayılmış mavi, sarı ve beyaz renklerden oluşan kocaman bir krizantem korsajı vardı. Bir demet sahte krizantemden uzun, ışıltılı kurdeleler sarkıyordu ve üzerine tutkalla iki küçük oyuncak ayı yapıştırılmıştı. Ayılardan birinin üzerinde futbol üniforması, diğzerinin üzerindeyse pembe bir elbise, başında bir taç vardı. Krizantem korsajları güzel birer yemek gibiydi. En iyileri ev yapımı oluyordu.

"Ah." Derin bir nefes aldım.

"Beğenmedin mi?" diye sordu Mitch. Koluna krizantem korsajının küçük bir versiyonunu takmıştı. Saçlarını taramış, üniformasını kot pantolonunun içine sokmuştu. "Annem ölçüyü kaçırabiliyor ve ben de, nasıl desem, pek..."

Sırama gömüldüm. "Hayır, mesele o değil," dedim ona. "Çok beğendim. Daha önce kimse bana bir krizantem korsajı vermemişti. Teşekkürler. Gerçekten."

"Ama?"

Bir iç çektim. "Bu akşam çalışmalıyım."

Gülümsedi ama yüzünün kalanı hayal kırıklığıyla doluydu. “Bundan kaçışın yok, sanırım, ha?”

“Olsun isterdim.” Gerçekten istiyordum. “Ama işe daha yeni döndüm ve yarışma için de izin almam gerekecek.”

Elimi sıktı. “Sorun değil. En azından yarın Cadılar Bayramı.”

Ellen ile Callie yarın akşam için planladıkları kostümler hakkında konuşup gülüşerek sınıfa girince bir an dikkatim dağıldı. Cadılar Bayramı’nda onunla giyinip süslenmekten nefret ediyordum. Her zaman ikimize de uyan çift kostümleri hazırlamaya çalışıyordu ama ne kadar çaba gösterse de hiçbir zaman gerektiği gibi olmuyordu. Benden yana bakmadı bile.

Hatırlayamadığım bir sürü şey vardı. Mesela periyodik cetvel. Annemin doğum günü. Ya da okul dolabımın kilit şifresi.

Ama unutamadığım bir şey varsa o da birbirimize haykırdığımız o sözlerdi.

Belki de büyüdükçe uzaklaşıyoruz. Birbirimize engel oluyoruz. Senin yüzünden bir sürü şeyi kaçıyorum.

Bundan nefret ediyordum. Bensiz daha iyi olduğunu düşünmesinden nefret ediyordum. Ona ayakbağı olan, acınası, şişman kızmışım gibi.

Özür dilemem gerektiğini biliyordum.

Ama belki o da dilemeliydi.

Bütün gün korsajımı taktım. O kadar kocamandı ki boynuma asmam gerekti. Hannah ile Amanda benimle dalga geçti. Millie bunu şirin buldu. Ama günün sonunda korsajın ağırlığından boynum ağırıyordu ve kamburum çıkmıştı.

Cadılar Bayramı için Ron bizden kostüm giymemizi istedi çünkü ortaokulun okul aile birliği, otoparkımızda bir Cadılar

Bayramı partisi düzenliyordu. Çıktığımız o Dünyanın En Tuhaf Randevusunda Mitch'e söylediğim gibi Cadılar Bayramı bana göre bir şey değildi. Okul partileri dışında annem beni Cadılar Bayramı için hiçbir yere götürmemişti. Yani, kilisenin "hasat partileri" dışında ki bunlar da Cadılar Bayramı için bir tür kılıftı. Ayrıca yalnızca İncil'de yer alan kişilerin kılığına girebiliyorduk. Bir erkekseniz bu çok büyük bir sorun olmuyordu ama bir kız olarak elinizde yalnızca Havva (yapraktan bikinisi olan?), Esther ve Bakire Meryem ya da bir fahişe vardı. Dahası, kostüm stokumda birkaç yıl önce El'le giydiğimiz Çakmaktaşlar kostümlerimiz Betty ile Wilma'nın Betty'sinden başka bir şey yoktu.

Ron beline bağlı plastik bir kılıçla tepeden tırnağa siyahlar içinde bir Zorro olmuştu. "Hiçbiriniz kostümlü gelmezsiniz diye düşündüm." Tezgâhın üzerine bir koli bıraktı. "Kilisenin tiyatro bölümünden birkaç şapka falan ödünç aldım."

Marcus en üstten bir şeytan boynuzlu saç bandı alıp incelemek için havaya kaldırdı. "Ne bu, geçen yılki Cehennem Evi'nden kalma bir şey mi?"

Ron şeytan boynuzlarını elinden alıp tekrar koliye attı. "Daha az tartışmaya yol açacak şeylere sadık kalsak daha iyi olabilir. Ve şeker de yalnızca çocuklar için. Gençlere yok." Dışarıya çıkıp ikram olarak patlamış mısır paketleri dağıtacağı, patlamış mısır makinesinin yanına gitti.

Bo mavi-beyaz çizgili kondüktör şapkasını aldı ve omzumun üzerinden uzanıp şeker kâsesinden bir lolipop aldı. Marcus, Ron'un ricasına rağmen şeytan boynuzlarını taktı ve ben de kocaman beyaz bir tüyü olan saç bandı taktım.

Nadir gelen çocuk menüsü siparişleri dışında restoran oldukça sakindi. Personel buzdolabını temizlemeye girişecek kadar

sıkıldım. İsim bittiğinde Callie ile erkek arkadaşı Bryce’i tezgâhın önünde buldum. Bryce bir kot pantolon ile Peter Pan tuniği gibi görünecek şekilde kesilmiş bir tişört giymişti ve Callie de üzerinde seksi bir mavi gecelikle bir tür sapkın Wendy Darling kılığına girmiş olmalıydı.

“Burada ne işin var?” Her sözcük ağzımdan asit gibi sızıyordu.

“Vay canına,” dedi Callie. “Birilerinin tavrı büyük ilerleme göstermiş.”

Kapının üzerindeki çan çaldı ve vaziyet kötüden daha kötüye döndü. Ellen, Tinker Bell kılığına girmiş ve tanıdığım en uzun boylu kız olmasının dışında mükemmel bir peri olmuştu. Tim de Kaptan Kanca kılığına girmişti. Bryce’in aksine kostümünün hakkını vermişti.

Bundan nefret ediyordum. O aptal uyumlu kostümlerinden nefret ediyordum. Ve El’in sanki onunla aynı havayı soluyarak onu taciz ediyormuşum gibi bakmasından nefret ediyordum.

El zemini incelerken Tim’in gözleri bir an kocaman açıldı. Nefesimin kesildiğini belli etmemeye çalıştım. Bunu o yapmıştı. O gerçekleştirmişti. Callie ile Bryce’i getirmemesini tercih ederdim ama fırsatım buydu. Bunu kullanmalıyordum.

Ellen başını kaldırıp baktı. “Artık burada çalışmıyorsun sanıyordum.” Söylediği tek şey buydu. Haftalar süren sessizlikten sonra bütün söylediği buydu.

“Geri döndüm.” Seyircilerimize rağmen o an tamamen mahrem geldi. “Selam, Tim.”

Bana doğru başını salladı ve varlığını tanıdığına dair hiçbir şey yapmadı. Ona hain demek istiyordum ama kimin tarafında olduğu açıkça ortadaydı.

“Hadi gidelim,” dedi El.

“Bu kadar mı? Seninle haftalardır konuşmadım ve hepsi bu mu?” Marcus ile Bo’nun da izlediğini hissedebiliyordum.

Callie, Ellen’a döndü. “Ona hiçbir şey borçlu değilsin.”

El’in gözleri kıpırdamadı. “Kendi başıma oldukça iyiyim, o yüzden, evet, herhalde hepsi bu.”

Dördü de gitti ve çıkarlarken Tim bana doğru omuz silkti.

Marcus ile Bo bana neler olduğunu sormamaları gerektiğini biliyordu.

Marcus molasını otoparkta, elinde kese kâğıdından bir Harpy’s torbasıyla bagajdan bagaja dolaşarak kullandı.

“Tüüyü beğendim,” dedi Bo mutfaktan saçımı işaret ederek.

Onu kafama taktığımı unutmuştum. Tek düşünebildiğim Ellen’dı. Böyle olduğuna inanamıyordum. Bir yanımda bir şekilde sessizliği bozacağımıza ve durumun düzeleceğine dair bir umut besliyordu. Ama düzelmemişti. Elimi tüye götürdüm ve kenarları parmak uçlarımı gıdıkladı. “Evet. Teşekkürler.”

“Geri döndüğüne sevindim.”

Başımla onayladım. Ben de döndüğüme memnundum. Bu küçük yağ barakası bana küçük bir normallik köşesi gibi geliyordu. Bo da öyle. Bunun doğru olmamasını dilerdim ama doğruydı.

Kondüktör şapkasını kaldırıp düzelterek yeniden taktı. “Ve gitme ihtiyacı hissettiğin için de üzgünüm.”

“Sorun değil.” Aynı paket servis torbalarını tekrar tekrar yerlerine dizdikten sonra, “Holy Cross’u özlüyor musun?” diye sordum.

Sırıttı. “Üniformamı özlüyorum aslında.”

“Ne? Neden?”

“Bilmem. Sabahları kıyafet düşünmemek güzel bir şey.” Başparmağını altıdudağına sürttü. “Pek sabahçı olmadığım söylenebilir.” İki aylık sessizlikten sonra bu kadar konuştuğunu duymak kuraklıktan sonra gelen sağanak gibiydi.

“Ayrıca kardeşim bu okuldan nefret ediyor.” Bir an tırnağını kemirdikten sonra, “Ama HC’den ayrılmamız benim suçumdu,” diye ekledi.

Sebebini soracaktım ki Marcus tekrar içeri girdi. “Gençler, şeker konusunda o annelerin hiç şakası yok.”

Yanaklarımı ateş bastı; oynasırken yakalanmışız gibi.

Gecenin sonunda üçümüz birlikte çıktık; ikisi Ron’un Zorro kostümü hakkında gülüşüyordu. Kondüktör şapkası hâlâ Bo’nun başındaydı ve tam bir şapşal gibi gülümsemeden ona bakamıyordum.

Dışarıda Mitch arabama yaslanmış duruyordu.

Korkunç bir davranıştı ama orada olmasına bozulmuştum. Yiyeceklerinin birbirine değmesinden hoşlanmayan insanlardan biri gibiydim. Mitch’in tabağın kendine ait kısmında kalmasına ihtiyacım vardı.

“Hey,” dedim Marcus ile Bo’ya. “Sonra görüşürüz.” Mitch’e döndüm. Fiziksel olarak imkânsız olabilirdi ama Bo’nun bakışlarını sırtımda bir ağırlık gibi hissettim. “Ee, selam? Güzel kostüm.”

Mitch kumaş pantolon, kısa ceket ve geniş kenarlı bir şap-kayla Indiana Jones kılığına girmişti. “Cumartesi gecesi bu,” dedi. “Cadılar Bayramı.”

Güldüm. “Ki bu eve gitmek istediğim anlamına geliyor.”

Başıyla itiraz etti. “Hayır. Öyle bir şey olmayacak. Sana Cadılar Bayramı’nın neden harika olduğunu göstereceğim. Hadi gidelim. Bin.”

“Kostümüm yok.”

Omuz silkti. “Bir fastfood çalışanı kılığındasın. Ya da bir gönüllü hastane alışanı.”

Ona karşı hislerim sürekli değişiyordu. Burada olmasını istemiyordum. Burada olmasını istiyordum. Beni boğuyordu. Yeterince yakınımnda değildi. Dudaklarıma bir gülümseme yayıldığını hissettim. “Tamam. Yanıldığımı göster.”

KIRK İKİ

Arabada eve biraz geç geleceğimi bildirmek üzere anneme mesaj gönderdim ama beni bekleyen başka bir mesaj vardı.

BO: döndüğüne sevindim.

Dudaklarımı ısırarak ortadan kaldırdım ve telefonumu arabanın bardaklığına bıraktım.

Mitch bizi Clover City'nin en zengin mahallesi Stonebridge'e götürdü. Normal standartlara göre zengin olmayabilirdi ama son on yılda inşa edilmişti ve güvenlik kapıları vardı. Kapılar her zaman açıktı ama olsun.

Rasgele bir sokağa park ettikten sonra bana bir yastık kılıfı fırlattı.

"Bir dakika. Bu kadar geç saatte şeker mi şaka mı turuna çıkamayız."

"O kadar geç değil."

"Gece yarısını geçti."

"Ne yapalım, çıkıyoruz ama." Mitch yolda geri döndü. "Bir şey unuttum." Arabasına koştu ve yumruğuna doladığı kahverengi bir kırbaçla geri döndü.

"Yok artık, daha neler."

"Ne? Kostümü daha orijinal kılıyor."

Bir süre caddenin ortasından yürüyerek ışıkları açık bir ev aradık. Kaldırımlar pürüzsüz ve soluktu, büyüdüğüm yama dolu caddeye hiç benzemiyordu. Her ev kocaman ve hantaldı ama aralarındaki incecik gür çimen şeritleriyle bir araya sıkıştırılmıştı.

Burası ilk inşa edildiğinde annem ve Lucy, arka koltukta benimle birlikte birkaç haftada bir arabayla buradan geçerci. Evler inşa edilip her bir sokak mahalleye eklenirken izlemiştik. Yeni sokak tabelalarına hayranlıkla baktığımı hatırlıyordum; el değmemiş bir bölge keşfedilmiş ve biz de ilk ziyaretçilerindenmişiz gibi. Clover City'nin ne kadar küçük olduğunu hiç bilmiyordum ama bana göre burası bütün büyüleyici insanların yaşadığı yerci. Film yıldızları, müzisyenler, modeller. Ve o zamanlar annem de benim için hâlâ büyüleyiciydi. Üçümüzün bir gün kendi şık evimize kavuşacağımızı sanıyordum.

Önünde durduğumuz ilk ev, kocaman bir cumbası ve sokaktan görünebilen ılı ılı avizesiyle kırmızı tuğladan bir evdi. Mitch zili çaldı, ben de arkasına saklandım. Saat geçti ve kapıyı açan kişi evlerinin önünde iki genç bulmaktan pek hoşlanmayacaktı.

Kimse açmadı. Mitch tekrar zili çaldı.

Tekrar kaldırımdan ilerlemeye başladım. "Açan yok. Hadi gidelim."

"Bekle!"

Kapı gıcırdayarak açılınca ortaya bornozlu, havluya sarılı saçlarından ensesine sular damlayan bir kadın çıktı. Annem olmak için fazla yaşlı ama büyükannem olamayacak kadar gençti. "Yardımcı olabilir miyim?"

Mitch tereddüt etmeden yastık kılıfını uzattı. "Şaka mı şeker mi?"

Kadın farklı bir zaman diliminde uyanmış gibi baktı. “Ah.” Herhalde saate bakmak için bileğini kaldırdı ama saat yoktu. “Doğru ya.”

Kapıyı neredeyse tamamen kapadı ve birkaç dakika sonra bir kâse şekerle geri döndü. Hiç tereddüt etmeden kâsenin yarısını Mitch’in torbasına boşalttı.

Mitch beni öne itti ve ne kadar aptal gibi hissetsem de yastık kılıfımı açtım.

Kadın kalan şekerini boşalttı. Herhalde iki lise öğrencisinin şehrin en iyi mahallesinde bu kadar geç saatte şaka mı şeker mi turuna çıkacak cesareti varsa biraz şekerini hak ettiklerini düşünmüştü.

Bornozlu Kadın hafifçe karnına vurdu. “Bunları evde tutmamalıyım zaten.”

Mitch şapkasını eğerek selam verdi. “*Gracias, señorita.*”

Patikadan ilerlerken omzuyla omzumu itti. “Gördün mü?” dedi. “Eğlenceliydi.”

Ziyaret ettiğimiz evlerin çoğunda insanlar Bornozlu Kadın gibi tepki verdi, cevap vermedi ya da bizi dışarıda görünce ışıklarını söndürdü.

Bir evde kapıya boksör şortlu yaşlı bir adam çıktı. Asık yüzü öyle derin kırışıklıklarla doluydu ki adam eriyip gidecekti sanki. “Gidin buradan, kahrolası holiganlar!” diye bağırdı.

“Şaka mı şeker mi?” dedi Mitch, adamın arkasında inilleyen küçük bir köpeğin sesini bastırarak.

“Ah, şakayı gösteririm ben size.” Adam kapıyı ardına kadar açıp yanında duran tüfeği açığa çıkardı. “Şimdi sopayı yiyeceksiniz!”

Mitch elimi tuttu. “Kaç, kaç, kaç!”

Garaj yolundan koşarak köşeyi dönerken yaşlı adamın çılgın kahkahaları arkamızda yankılanıyordu.

Güvenli bir mesafeye geldiğimizde durup ellerimi dizlerime dayadım. İkimiz de nefes nefeseydik. “Herif. Kafayı. Yemiş.” Temiz havayı derin derin içime çektim. “Bizi öldürebilirdi,” dedim.

“Yok ya,” dedi Mitch, “bizi korkutmak istedi.”

Doğrulup sırt kaslarımı esnettim. “Görev tamamlandı.”

Beklediğimden çok daha ağır olan şeker torbamı kaldırdım. “Bence paydos etme vakti geldi.”

Mitch bir parmağını kaldırdı ve hafifçe yüzünü ekşitti. “Bir ev daha,” dedi. “Lütfen?”

Ay ışığı altında farklı görünüyordu. Neredeyse gizemli. Belki çekici. Küçük bir kahkaha attım. “Bir ev,” dedim. “İyi seç.”

Bir çıkmaz sokağın sonundaki, uzun garaj yolu olan kocaman beyaz evde karar kıldı.

Zili çaldı ve birkaç seferden sonra kapıyı cadı şapkası ile eşofman takımı giymiş, bitkin görünümlü bir kadın açtı. “Ah, hay aksi,” dedi daha Mitch şaka mı şeker mi deme fırsatı bile bulamadan. “Biraz önce şekerimiz bitti.”

Birkaç metre arkasından korsan kostümlü bir erkek çocuğu, “Indiana Jones!” diye haykırdı. Kostümü el yapımıydı. Detaylarına büyük bir özen gösterilerek bir araya getirilmiş türden bir kostümdü. “Süper!”

Mitch’in gözlerinin içi gülüyordu.

“Sorun değil,” dedim kadına. “Sadece maskaralık ediyorduk. Eve gitsek iyi olacak.”

Bize iyi geceler diledi.

Garaj yolunu yarılamaştık ki çocuğun, “Hey! Hey! Bekleyin!” diye bağırdığını duyduk. Korsan Çocuk elinde plastik

bir balkabağıyla bize doğru hızla koşuyordu. Önümüze gelince aniden durdu ve ikimize de birer şeker ikram etti. “Kostümünü beğendim,” dedi Mitch’e.

“Teşekkürler, küçük adam. Senin korsan kostümün de çok havalı.” Mitch onunla küçük bir çocukmuş gibi konuşmadı. Çünkü Mitch’e göre o küçük bir çocuk değildi. Mitch’e göre herkes birisiydi.

Çocuk koşarak annesinin kapısında beklediği evine döndü.

Ayaklarımızın dibinde şekerlerimizle kaldırıma oturduk. Bu yıl sonbahar gerçekten yoldaymış gibi hissettiren ilk geceydi ve her esinti güneyli kemiklerime işliyordu.

“Cadılar Bayramı’nın harika olduğunu söylemiştim,” dedi Mitch.

Yol ile kaldırım arasındaki bir parça zengin çimeninin (gerçek Teksas çimeni çıtır çıtır ve kahverengiydi) üzerine uzandım. “İdare eder.”

“O çocuk beni gördüğünde Indiana Jones’u gördü. Dün geceki maçta oyun üstüne oyunu berbat eden çocuğun tekini değil. Ya da bütün gün bilgisayar oyunları oynayan birini. Ona göre o başka biriydi.” Yanımda yere uzandı.

“Ama kendinden saklanıyormuşsun gibi gelmiyor mu?” Ona döndüm, çimen yanaklarımı gıdıkladı. “Kendin olmak istememeyi anlıyorum. Ama aksi gibi davranmak neredeyse daha üzücü değil mi?”

“Bilemiyorum. Bence her kim olmaya çalışıyorsan o olduğunu hissedene kadar o kişi gibi olman gerek. Bazen bir şeyi yapmanın yarısı yapabiliyormuş gibi yapmaktır.” Yan dönüp dirseğinden destek aldı. “Mesela seninle ilk konuştuğumda beni çok korkutuyordun. Hâlâ biraz öyle. Ama ne kadar çok öyle

değilmiş gibi yaparsam o kadar az öyle oluyor.” Duraksadı. “Beni korkutmanı kastediyorum.”

Ne demek istediğini anlıyordum çünkü hayatım boyunca taklit oyunu oynamıştım. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama uzun zaman önce kim olmak istediğime karar vermiştim. O zamandan beri oymuşum –o her kimse– gibi yapıyordum. Ama rolün giderek zayıfladığını düşünüyordum ve bütün bunların altında olduğum kişiden hoşlandığımdan emin değildim. Olduğum kişi ile olmak istediğim kişi arasındaki mesafeyi kapayabilecek sihirli sözcükler olmasını dilerdim. Çünkü bütün o başarıya kadar taklit et işi bende işe yaramıyordu.

“Ne?” diye sordu.

Başımı salladım ve ellerimle ağzımı kapayıp parmakları-
mın arasından gülümsedim. “Seni korkutuyor muyum?” Bu düşünce mahcup hissetmeme sebep oldu ama aynı zamanda hoş bir şeydi de. Sürekli aklı başından gitmek üzereymiş gibi hissedenden taraf olmamak.

Mitch ellerimi aşağı çekip yüzümden uzaklaştırdı. Avuçları terliydi ve ne kadar yakınımda olduğunu fark etmeye başladım. Burnundaki gözenekleri görebiliyordum. “Sanırım iyi şeylerin hep biraz ürkütücü olması gerekiyor,” dedi.

Dudakları benimkilere değdi. Kolunu belime dolarken tamamen hareketsiz kaldım. Dillerimizle değil, sadece açık ağızlarımızla öpüştük. Titreyen dokunuşunda korkuyu ve neşeyi hissedebiliyordum.

Ama ben korkmuyordum. Hem de hiç. Ve o anın bir yalan olduğunu o zaman anladım. Ne hissetmem gerektiğini biliyordum ve o his orada değildi.

KIRK ÜÇ

Ertesi gün biri evimize atom bombası atmış gibiydi. Her şey annem kiliseden eve gelip yarışma elbisesini denemeye karar verdiğinde başladı.

“Ballı lokmam?” diye seslendi yatak odasından. “Bebeğim, fermuarım takıldı.”

Yorgun argın yukarı çıktım. Annem taç giydiğinden beri her sene elbisesi üzerine olmuştu. Beni doğurduğu yıl dahil. Lucy’nin anlattığına göre ev bir zumba salonuna dönmüştü ve elbisenin içine ucu ucuna girebilmişti ama nihayetinde girebilmişti.

Elbiseyi –şifon etekli, büstiyeri pullu, deniz yeşili bir elbise– o kadar çok görmüştüm ki artık güzel bile gelmiyordu.

Ev çok eski olduğundan yukarıda gerçek bir ebeveyn yatak odası yoktu. Yalnızca koridorun sonunda ortak bir banyo vardı. Annem ve Lucy’nin odalarının hayatları boyunca yaşadıkları odalar olduğunu düşününce tuhaf geliyordu. Onları birbirlerinin suratlarına kapı çarpan ya da gizlice odadan odaya giden genç kızlar olarak hayal ettim. Benden önceki hayatlarına dair çok şey duymuştum ama bazen bana neleri anlatmamayı seçtiklerini merak ediyordum ve doldurmak istediklerim de o boşluklardı.

Koridorda ilerleyip cam tokmağa uzandım ve yatak odasının kapısını açtım.

Kahretsin.

Kapı eşiğinden problemin fermuar olmadığını görebiliyordum. Annemin sırtını kaplayan kumaşın iki yakası arasında rahat bir iki buçuk santimlik boşluk vardı.

Eliyle yanına gelmemi işaret ederken alnı terle nemliydi.

Bir iki dakika boyunca fermuara asılıyormuşum gibi yaptıktan sonra, “Ee, anne? Sorunun fermuar olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Hızla arkasını dönüp aynada kendini görebilmek için omzunun üzerinden baktı. “Lanet olasıca şey,” dedi.

Pekâlâ, annem hayatında belki iki kez lanet okumuştı. Ve sadece bir seferini hatırlayabiliyordum.

“Fermuarı aç.”

Fermuar rahat bir nefes gibi aşağı indi.

Yatağın kenarına oturup elbisenin ön tarafını göğsüne tuttu. “Pekâlâ, demek ki perhize girip programıma biraz da bisiklet ve Pilates dersi eklemem gerekecek.” Gerginlik yüzünden sesi iyice genizden gelerek Pilatesi “Pii-lates” şeklinde söylemişti. “Sanırım Marylou’nun yarın akşam katılabileceğim bir dersi var.”

“Ama işe gitmem gerek,” dedim. “Araba bana lazım.”

Bana bu bir krizmiş ve durumun ciddiyetini anlamıyormuşum gibi kaşlarını kaldırarak baktı. “Ne yapalım, tatlım, bir yolunu bulmamız gerekecek. Sen arabayla okula gitmeye devam et, akşamları da ben alayım. Senin yaşındaki çoğu kızın arabası olmuyor bile. Elimizdekiyle yetineceğiz. Söylenmeyeceğiz.”

Bu konuda onunla tartışmaya kalkışmadım bile.

Dinlenme odasında oturmuş, annemin beni bırakırken verdiği elmayı kemiriyordum. Otoparka girdiğinde, bu kadar çok trans yağın yakınındayken fazla derin nefes alırsa birkaç kalori kapabilirmiş gibi nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim.

Dün Mitch'ten haber almayı bekliyordum. Cadılar Bayramı'ndan sonra aramızın iyi olduğundan emin olmak için bir tür yoklama telefonu. Ya da belki memnuniyetimi değerlendirmek üzere bir müşteri hizmetleri telefonu. Ama hiç ses yoktu.

Dün sabah uyandığımda kendimi beni gerçekten öptüğüne ikna etmek zorunda kalmıştım. Kötü bir öpücük değildi. Sadece Bo'ylayken hissettiğim yürek hoplatan o his yoktu.

Ama bugün Mitch her zaman olduğu gibiydi. "Öpücük"ten hiç bahsetmedi. Belki de o gece gerçekten başka biri olduğunu ve öpücüğün Cadılar Bayramı sihriyle gerçekleştiğini düşünmeye başlamıştım. Ama hissettiğim suçluluk ve pişmanlık fazlasıyla gerçektir.

Sonra, günün sonunda, otoparka yürüdüğümüzde elimi avucuna alıp sımsıkı tuttu. Bir yerlerde bir basamak atlamamışsınız gibi hissetmek zordu. Hiçbir tanıma olmayan ve sadece eylemden ibaret bir ilişkiye daha atılacak değildim. Gitmeden önce bana sert kapaklı, *Gençler ve Genç Hissedenler İçin Sihir* adında bir kitap verdi. "Yetenek şovu için bir şeye ihtiyacın olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Yarışma için."

Kitabı çantama atıp teşekkür ettim.

"İçinde bir not var," dedi, "ama sonra oku."

Dinlenme odasının kapısı çalındı, açık olduğu halde.

"Hey," dedi Bo.

İstem dışı gülümsedim. "Selam."

“Geçen akşam eve rahat gittiğinden emin olmak istedim.” Parmaklarıyla oynadı, sonra da ellerini arka ceplerine soktu. “Seni o çocukla bırakınca biraz tuhaf hissettim ama onu dans-tan tanıdım.” Boğazını temizledi. “Çok yakınsınız herhalde?”

Yanaklarım alev aldı. “Ah, doğru. Evet, o Mitch’ti.”

Dirseğine öksürdü. “İyi.”

Hafif bir kahkaha koyuverdim. “İyi.”

Arkasını dönüp tekrar mutfağa yöneldi.

Büzülü dudaklarımdan yavaş bir nefes verdim. Bu tüm zamanların en yavan konuşmasıydı muhtemelen. Ve alev almışım gibi hissediyordum.

Restoranı kapadıktan sonra dışarıda dikkatimi ilk çeken şey annemin arabasının yokluğuuydu. Daha arka kapılar kapanmadan numarasını çevirmiştım bile.

“Alo?” Sesinden uyku akıyordu.

Kahretsin. “Anne?”

“Ah, Ballı Lokmam!” Anahtarlarını alıp cam kapıyı çarparak kapadığını duyabiliyordum. “Yoldayım, bebeğim!”

Hat kesildi.

Marcus ile Bo beni izliyordu.

“Siz gidin,” dedim.

Marcus başıyla Tiffanie’nin arabasında onu beklediği yeri işaret etti. “Seni bırakmamızı ister misin?”

“Teşekkürler ama annem yolda.”

Marcus ile Bo bakıştı. “Ben seninle beklerim,” dedi Bo.

Marcus, Bo’ya “teşekkürler” anlamında başını sallayıp gitti.

“İçeride bekleyebilirim,” dedim. “Ron daha bir süre burarlarda olur.”

“Sorun değil.” Cebinden anahtarını çıkardı. “Kamyonetimde bekleyelim.” Yüzümden tereddüt ettiğimi anlamış olmalıydı. “Sadece oturacağız,” dedi. “Kolağı bile indiririm.”

Arabaya yerleştiğimizde Bo gerçekten de sözünü tutup aramızdaki kolağı indirdi.

Bir süre arkamızdaki yolun uğultusunu dinleyerek sessizce oturduk. Yapay vişne ve tıraş losyonu kokusu beni çarptı. Herhalde yazın bu kokuyu fark etmeyi bırakmıştım ama kamyonetine binmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir şeyin aynı anda nasıl bu kadar rahat ve yabancı gelebildiğini pek anlayamıyordum. Dejavu gibi.

Uzanıp birkaç kanalı gezdim. Bo radyosuna el koymama hiçbir şey demedi.

“Artık Dolly Parton’ı duyduğumda seni düşünmeden edemiyorum.”

Gergin bir kahkaha atarken yüreğim hopladı. “Eh, şansına artık radyoda fazla çıkıyor.” Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. Ama aslında hafızasında yer etmek hoşuma gitmişti. Ama ben de El ya da Lucy’yi düşünmeden Dolly’yi düşünemiyordum. Ve bu pek adil gelmiyordu.

“Neden Dolly?” diye sordu. “Pek anlamıyorum. O çok... sahte.”

“Memeleri öyle, evet. Tabii ki.” Parmaklarımla kolaktaki izleri takip ederek doğru kelimeleri aradım. “O sanki hiç kötü bir gün geçirmemiş gibi görünen insanlardan. Sanırım benim için bir nevi guru. Yani, müziği iyi diyebilirim. Ama bunu iyi yapan o. Kocaman saçları ve sahte memeleriyle. Yaşamaya kalkıştığı hayatı onun gibi yaşayan birini hiç görmedim.”

Beni inceledi ama bir şey söylemedi. “Sanki onun için her gün Cadılar Bayramı.” Kostümüyle Mitch’in görüntüsü gözleri-

min önünde canlandı. “Ama Dolly için bu kılık değiştirmek ya da rol yapmak değil. Onun hayatı bu. Ve tam olarak olmasını seçtiği gibi bir hayat.” Fazla banalleşmeden kendimi tuttum.

“Hah.” Kollarını kavuşturup iyice koltuğuna gömüldü. “Onu hep bir tür çizgi film karakteri gibi düşündüm. Ama belki de değildir.”

Tepemizde Harpy’s’in ışığı kesildi ve konuşmayı radyoya bıraktık.

“Araban yok?” diye sordu bir süre sonra. “Ne oldu?”

Başımı koltuğun başlığına yasladım. “Çalışmadı. Yaklaşık iki ay önce.” Bu kadar mıydı? Olan biten her şeyin ve yarışmaya kaydolmamın üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Ve Ellen’ı kaybetmemin. “O zamandan beri tamircide. Tamirini karşılayamıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi. “Paranın bir şeyleri kolaylaştırması gerekiyor ama hep tersini yapıyor. Takas sistemiyle çalışmamızı diliyorum denebilir.”

Bo’nun sözleri sinirime dokundu. Son birkaç yıldır özel okula gidiyordu ve okul hiç de bedava değildi.

“Ne?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Hayır. Hadi. Çıkar baklayı.”

Uzun bir an sonra konuştum. “Şey, yani sen Holy Cross’a gidiyordun. Nazik olmaya çalıştığını biliyorum ama parasızlığın nasıl olduğunu gerçekten biliyormuşsun gibi konuşmanın adil olduğunu sanmıyorum.”

“Vay canına,” dedi. “Oldukça büyük bir varsayım.”

Arkamızdan kamyonetin içine far ışığı doldu.

“Neyse ne,” dedim. “Soran sendin. İyi geceler. Bekah’ya selam söyle.”

Kamyonetinden inip kapıyı ardımdan çarptım.

Penceresini indirdi. “Bilesin diye söylüyorum,” diye seslendi. “Özel okula giden herkes zengin değil. Özellikle de basketbol oynayabilen fakir çocuklar.”

Pencere tekrar kapanarak ben başka bir şey söyleyemeden onu benden ayırdı.

Yanaklarım utançtan alev aldı. Ama her şeyden çok, aklım karışmıştı. Neden burslu okuduğundan bana bahsetmemişti ki?

Annem arabadan inip Bo’nun penceresine koştu. Bir parmak eklemiyle camı tıklatırken kamyonetin öbür tarafından onu izledim. Yalnızca “erkek kısmıyla” konuşurken kullandığı tiz sesiyle konuşuyordu. Bo bir şeyler söyledi ve annemin bütün yüzü aydınlandı. Bo’nun kolunun ön kısmına dokundu ve diğer elini göğsüne koydu. “Çok teşekkürler, Bo!” dediğini duydum.

Arabaya doğru ilerledi, ben de peşinden gittim. “Ee? Anne?”

Arabaya binince, “Çok üzgünüm, Will. Pii-lates dersi canıma okudu ve eve geldiğim an uyuyakalmışım,” dedi.

Direksiyonu caddeye doğru kırarken, “Sorun değil,” diye homurdandım. “Onunla sonra ne konuştunuz?”

“İş arkadaşın tatlıymış. Adı Bo mu demişti?” Kahkaha attı ve ağzının kenarıyla, “O çocuğun çenesi camı kesebilir,” dedi.

“Anne.”

“Bir yerlere tek arabayla gidip geldiğimizi ve beni beklediği için minnettar olduğumu söyledim.” Bir dönüş yaptı ama sinyal lambasının tık tık sesi kesilecek kadar sert bir dönüş değildi. “Sonra aynı vardiyada çalıştığınızı ve her akşam seni bırakabileceğini söyledi.”

“Anne! Olmaz dedin, değil mi?” Panik duygusu içimi delip geçti. Tık. Tık. Tık. Sinyal lambası hâlâ ötüyordu.

“Neden öyle bir şey yapayım ki? Teklif etmesi büyük bir incelikti. Bir iyiliğe engel olacak değilim.”

İç çektim. Dramatik bir şekilde.

“Willowdean,” dedi, “iç çekmeyi bırak. Elindekine şükret.”
Garaj yolumuza girdi. “Özellikle de çekici olanlara.”

“Senden nefret ediyorum,” dedim arabadan inerken.

“Vah vah, yazık sana,” diye seslendi arkamdan. “Ayrıca bir sonraki vardiyandan önce saçını yapsan iyi olabilir! Saçları güzelce yapılı bir baş diğerlerinden üstündür.”

KIRK DÖRT

Dünya Tarihi dersinin zili çaldı ve Bayan Rubio kapıyı ardımdan kapamadan önce zar zor içeri girdim.

Durdum. Orada, her zaman yanımda oturan Amanda'nın yerinde Bo vardı. Beynim kulaklarımdan damlıyor sandım. Oda'nın arkasından Amanda omuz silkip ağzını oynatarak, *Şeftalikiş çekilmedi*, dedi. Sorun olmadığını söylemek üzere elimi kaldırdım. Ama aslında sorundu çünkü bu da neydi şimdi?

Dünya Tarihi'nin oturma düzeni yerleşik değildi ama ilk günden beri kimse yerinden kıpırdamamıştı, o yüzden belirtmeye gerek yoktu. Amanda'yı tanıdığım için Bo'yu sandalyesinde otururken gördüğünde bir çekişme yaşandığını biliyordum ama birinin kaybetmesi gerekiyordu. Ve bu kişi Bo değildi.

Oturduğumda yarım gülümsedi ve "Willowdean," dedi. Fakat hepsi buydu. Bütün ders boyunca söylediği tek kelime bu oldu.

Zil çaldığında elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıdan çıktım.

Otoparkta Mitch'le buluştum ve beni görünce yüzü aydınlandı çünkü suratımdaki aptal gülümsemenin onun için olduğunu sanıyordu. *Hayır*, demek istedim. *Bana öyle tatlı tatlı gülümseme. Bunu hak etmiyorum.*

Ertesi gün Bo yine Amanda'nın yerindeydi. Parmak eklemelerini çenesine sürterken gözücuyla onu izledim. Ona dokunmak istiyordum. Bu kaçınılmaz geliyordu. O bir negatifti ve ben bir pozitifim ve aramızda duran tek şey zamandı.

Dünkü gibi dersin başında ismimi söyledi ama bu kez, "Bu akşam görüşürüz," diye ekledi.

Bo'nun mutfakta ıslık çalışını dinlerken midemde bir arı korosu vızıldıyordu. Bo kimsenin dinlemediğini sandığında hep ıslık çalardı. Ama normalde belli bir şarkı değil, yalnızca bir melodi potpurisinden ibaret olurdu. Ama bu akşam dudakları birleşip ıslıkla Dolly Parton'dan *Jolene*'i çalıyordu. Ve bu dizlerimin bağını çözdü.

Ron ofisinden çıktı ve fiş rulosunu yenilerken mırıldanarak eşlik etti. Kapanışa birkaç dakika kala, Marcus, "Başka şarkı bilmiyor musun sen?" diye gürledi.

Bo bir burgeri çevirirken ıslık bir an durdu. Burger tekrar ızgaraya düşüp cızırdamaya başladı ve Bo yeniden ıslık çalmaya başladı.

Gecenin sonunda ikimiz de Bo'nun kamyonetine doğru yürürken Marcus merakla bizi izliyordu.

Tam kamyonete binmişim ki telefonu çaldı. Bo telefonu açtı ve bir an karşı tarafı dinlerken onu izledim. Boynundaki damar şişti, başı sallanıyordu. Dişlerini sıkarak bir şey söyledi ve telefonu kapadıktan sonra direksiyona geçti.

"Kimmiş?"

Bir an altdudağının içini kemirdi. "Kardeşim."

"Ah."

"Seni bıraktıktan sonra onu almam gerekiyormuş." Doğruca Harpy's'in arkasındaki alana bakıyordu. "Pek iyi geçinemiyoruz."

Kardeşim yoktu ama her sabah ve her gece gördüğün biriyle takışmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

“Bazen ona imreniyorum,” dedi. “Annemiz öldüğünde durum onun için aynı değildi. Bu ne kadar doğru, bilmiyorum ama bazen darbenin çoğunu benim göğüslediğimi düşünüyorum.”

Başımı salladım. Lucy’yi annemin hiç tanımadığı bir şekilde taşıyordum ve bu yüzden daha ağır bir yük taşıyormuşum gibi hissetmemek zordu. “Üzgünüm,” dedim, kemerlerimizi bağlarken. Günlerdir üzerimde hissettiğim bir ağırlıktı bu. “Özel okula gitmenle ilgili söylediğim şey için.”

Direksiyonu tutup geri çıkarken boynunu arkaya uzattı. “Sorun değil.”

Kırmızı ışık yeşile dönene dek sessizlik içinde oturduk. “Ne oldu peki? Bursluydun sanırım.”

“Evet.” Bir elini direksiyonun altında sabit tutup dönüş yaparken direksiyonu çevirmek için avucunu kullanmasına bayılıyordum; TIR kullanıyormuş gibi.

“Rowlett’ten sola,” dedim.

“Holy Cross’taki babalardan biri beni basketbol oynarken gördüğünde on sekiz yaşındaydım. Çok iyi olduğumu söylemek istemiyorum ama sanırım iyiydim. Sadece bunu bilmiyordum çünkü bu şehirde kimse basketbolu sallamıyor.”

“Holy Cross hariç,” dedim. Holy Cross futbol takımı için fazla küçüktü ama basketbol takımları her bölge maçında, bazen de eyalet maçlarında galip geliyordu.

“Evet, o yüzden sanırım birkaç baba bir araya gelip oraya gitmem için babamla konuştu. Ama buna gücümüz yetmiyordu. Annemle olanlardan sonra. Liseli çocuklara spor bursu verilemiyor. En azından yarıştıkları spor federasyonuna göre. Benim

için akademik burs oluşturdular. Ve kardeşim için. Babam o da gitmezse gidemeyeceğimi söyledi.”

“Ama oradan ayrılmanızın senin suçun olduğunu söylemiştin?” Birkaç ev ilerideki garaj yolumuzu işaret ettim. “Şu soldaki bizim ev.”

“Geçen yıl sezonun sonunda dizimi sakatladım. O zamanlar sigortamız yoktu, o yüzden her şeyin nasıl ödendiğini tam bilmiyorum. Herhalde yine o zengin babaların işiydi. Ama yakın zamanda maça çıkamayacaktım.”

Araba evimin önünde boşta çalışıyordu. Eve yolun üç kat daha uzun olmasını diliyordum. “Ama akademik bursun varmış? Bunu elinden almazlar.”

Kollarını kavuşturdu. “Sakatlandıktan sonra takımımdaki bir çocukla kavga ettim. Collin, yazın Harpy’s’e gelen çocuk.”

“Ne için?”

Başını salladı. “Her erkek neden kavga ediyorsa. Bir kız için.”

Kamyonetin havası yoğundu ve kemiklerime kadar hissedebiliyordum. “Yanındaki kız mı?”

“Amber. İki yıl çıktık. Ama zaten onun için boktan bir erkek arkadaş oldum.”

Sebebini sormak istedim ama cevabı bilmeye henüz hazır olup olmadığımdan emin değildim.

“Collin’in köprücük kemiğini kırdım. O da benim burnumu kırdı. Gelecek yıl için kayıt yaptırmaya gittiğimizde kaynakların suyunu çektiğini söylediler. Bağış yapan kişi desteğini geri çekmek durumunda kalmış. Ve şimdi kardeşim benden nefret ediyor.”

“Orayı mı özlüyor?”

Sırıttı. “Evet, orada kral gibiydi. Yedinci sınıftan beri aynı kızla çıkıyordu. Kim yapar ki bunu?” Hâlâ gülümseyerek başını salladı. Söylemediği şeyi görebiliyordum: Kardeşine aşırı büyük

bir sevgi duyuyordu ve muhtemelen onu mutlu etmek için sakat dizisiyle oynamaya devam ederdi. “Şimdi lise bire gidiyor. Bu mesele onu benden daha çok üzdü. Ve on beş yaşında olduğu ve on beş yaşındayken her şey boktan olduğu için kız arkadaşı ondan ayrıldı. Uzak mesafe ilişkisi sürdüremeyeceğini söyledi.”

“Uzak mesafe?”

“Evet, okul evimizden on dakikalık yürüme mesafesinde.”

“Vay canına.” Elim kapı kolunun üzerinde oyalanıyordu.

“Seni ön kapıya kadar geçireyim,” dedi.

“Hayır, gerek yok.”

Israr etti. “Gerçekten.”

“Aslında arka kapıyı kullanıyoruz.”

“Neden?”

“Kilidi bozuldu. Uzun zamandır öyle.”

“Neden tamir etmiyorsunuz peki?” diye sordu.

“Bilmem. Bir türlü yapmadığımız şeylerden biri sadece. Ve artık buna o kadar alıştık ki bir önemi kalmadı.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları seğirdi ama sessiz kaldı.

Kamyonetten indim ve aklımda bir düşünce belirirken bir saniyelğine kapıyı açık tuttum. “Neden iki gündür yanımda oturuyorsun? Derste. Benimle işyerinde konuşabilirsin.”

Parmak eklemlerini çenesine sürüttüğü o hareketi yaptı. “Seninle her yerde konuşmak istiyorum galiba.”

Çitlerin arkasında, arka bahçemde gülümsedim.

Uyumadan önce en azından biraz ödev yaparım umuduyla sırt çantamdakileri yatağıma boşalttım. Ders kitaplarımın arasında Mitch’in bana verdiği, kapağı yamulmuş sihir kitabı vardı. Kitabı göğsüme bastırıp yere çöktüm. Birkaç gündür yetenek şovum –hatta yarışma– tamamen aklımdan çıkmıştı. Bo’nun dünyama

dönmesi, azıcık bile olsa beynimi başka hiçbir şeyin var olmadığı bir hava boşluğuna dönüştürüyordu, öyle tükenmiştim.

Ama bunu istemiyordum. Bunu isteyemezdim.

Sayfaları karıştırdınca birkaç farklı numara buldum ama hiçbiri beni cezbetmedi. Sayfaların arasından bir not düşünce açıp baktım.

*Will, çocukken her yere pelerinler ve şapkalarla gittiğim
bir dönemden geçtim. Biraz sihir senin de işine yarayabilir
diye düşündüm. —Mitch*

Notu tekrar sayfaların arasına yerleştirip iç çektim. Çok saçmaydı. Aptal sihir numaraları yapan ben. Ama yapacak başka neyim vardı ki? Bekah gibi beni tanımlayan bir yeteneğim ya da yeniden elime alabileceğim kadar uzun süre devam ettiğim bir şeyim bile yoktu.

Kucağımda kitapla yatakta arkama yaslandım ve gizli bozuk para illüzyonunun hareketlerini çalışmaya başladım. Bu bana razı gelmek gibi geliyordu. Kaçırılmış bir fırsat gibi. Ama bunu yanlış kıldığını düşünmüyordum.

Başta yarışmaya girmeme sebep olan o enerji kıvılcımını hatırlamaya çalıştım. Ama o küçük sihir parçası ortalarda yoktu.

KIRK BEŞ

Ertesi gün annemi işyerinden aldığımda koluna bir elbise kılıfı asılıydı. Arabaya binerken elini kaldırdı. “Bir şey demeden önce beni dinle.”

“Tamam?” Ama sesimdeki korkuyu saklayamadım.

“Debbie’yle öğle aramızda birkaç hayır kurumu mağazası gezdik ve henüz bir elbise almadığını biliyordum. Ve birkaç hafta içinde elbiseni onaylatman gerekiyor, o yüzden fazla vaktin yok. Farkında olmayabilirsin ama öylece askıdan bir elbise alıp geçemezsin. Bu işler öyle yürümüyor.”

Bir elbiseye ihtiyacım olduğunu biliyordum ve oyalandığımın da farkındaydım. Ama annemin benim için kıyafet alması kadar felaket garantili bir şey yoktu. Bunu daha önce yaşamıştık. İzlerini hâlâ taşıyorduk.

“Biraz basit bir şey ama bu, kendi eklemelerimizi yapabiliriz demek oluyor. Kişiye özel dikilmiş gibi.”

En azından elbiseyi deneyeceğime dair kendime söz verdim. Olumlu düşünecektim.

Annem büyük aynayı kullanabilmem için odasında giyin-meme izin verdi. Kapı ardından tık diye kapandı ve yanımda kalmamasının ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. O her zaman

bir çorabın kayıp tekini ararken ya da üniformasını ütülerken evde çeşitli çıplaklıklarda dolaşıyordu. Bana iffet aşılamışlığı yoktu. Ama on bir on iki yaşlarımda annemin benimle birlikte soyunma odalarında oturmayı ya da ben duştayken dişlerini fırçalamayı bıraktığı bir noktaya gelmiştik. İhtiyaç duyabileceğimi düşündüğü mahremiyete karşı hassasiyet gösteriyor olabilirdi. Ama zihnimi kurcalayan düşünce bana giydiğim bu bedeni hatırlamaktan hoşlanmadığını söylüyordu.

Doğru olsun olmasın, canımı yakıyordu bu.

Hakkını vermem gerekirdi: Elbise korkunç değildi. Kırmızı-kırmızının ojeler ve hızlı arabalara ayrılmış mükemmel bir tonu-, degaje yakalı ve askıları kasten omuzlarımdan düşen bir elbiseydi. Omuzlarım aktrisler ve modellerde gördüğüm keskin hatlar oluşturmuyordu. Onun yerine kenarlarından yuvarlanıyorlardı ama yine de elbiseyi beğendim.

Fermuarını çekene kadar.

Fermuar kapandı.

Ama bu, elbisenin üzerime olduğu anlamına gelmiyordu.

Tanrım. Fermuarı kalçalarımın üzerine çekebilmiş olmam adeta eylemsizliğe ya da irade gücüne dair bir dersti. Dikişlerinden gerilen kumaş bir sandalyeye yan gözle bakacak olsam bile yırtılma tehlikesi taşıyordu. Ve üst kısmı da çok boldu. Kollarımı içine sokabilirdim. (Üşüyecek olursam, mesela.)

“Pekâlâ,” diye seslendim anneme, “içeri gel!”

Annem arkamda durdu ve ikimizin de aynadaki yansımısını görebiliyordum. Gözleri beni süzerken onu izledim ve kumaşın kalçalarımın gerilişini gördüğünde dudağı büküldü.

Göz göze geldik ve ne yaptığını fark etti. Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kesinlikle birkaç santim açabiliriz,” dedi. “Ve üst tarafını da daraltırız.” Sesi fazla yüksek ve gülümsemesi

fazla kocamandı ama umurumda değildi. Bunları görmezden gelebilirdim. Çünkü benimle bulunduğum yerde buluşmak için çaba gösteriyordu. “Nasıl buldun?” Elbisenin üst kısmını geriye çekip fazla kumaşı avuçlarında topladı.

Neredeyse nasıl görünebileceğini hayal edebiliyordum ve... gördüğümü beğendim. “Güzel. Sadece yirmi dakikalığına giyeceğim, değil mi? Bir çözüm buluruz.”

Oditoryumun üçüncü sırasında oturdum. Millie yanımda oturuyor, karton kapaklı bir romans okuyordu ve yanında Amanda ayaklarını sallarken parmaklarıyla uyluklarında ritim tutuyordu.

Bugün hepimizin yarışma için yeteneklerimizi onaylayacağımız gündü. Elimde yalnızca Mitch’in bana verdiği kitaptan öğrendiğim tek bir sihir numarası vardı. Kurallar yarışmacının bir örnek hazırlaması gerektirdiğini belirtiyordu, o yüzden bunun yeterli geleceğini umuyordum.

Hannah sıramıza girip Amanda ile Millie’nin önünden geçti. “Onay verdikleri anda buradan gidiyorum.”

“Diğer herkesin gösterisi için de kalmak ince bir davranış olmaz mı sence?”

Hannah yanımdaki koltuğa çöktü ama cevap verme zahmetine katlanmadı.

Millie’nin Hannah’ya gösterdiği sabır yavaş yavaş tükeniyordu ve bundan pis bir haz alıyordum. Neşeli küçük Millie’nin huysuz Hannah’ya patladığını görmeyi çok isterdim.

Seyirciler yerleştğinde annem konuşmasını yaptı ve yetenek şovundaki kostümlerin diğer kıyafetlerimizle aynı zamanda onaylanması gerekeceğini bildirdi. “Sürprizler,” dedi annem, “seyirciler için.”

İlk çıkan Bekah'ydı –ta-da!– ve insanüstü güçleri varmış gibi baton çevirdi. Ama bu kez Bo'nun adı poposuna dam-galanmış değildi. Ona bu kadar katlanamıyor olmam aslında hiç adil değildi. Bana belki yirmi kelime etmişti ama Bo'nun üzerinde smokinle ona yarışmada eşlik ettiğini düşününce çileden çıkıyordum.

Sonra beş kız arka arkaya ya *Sefiller* ya da *Chicago* müzikallerinden şarkılar söyledi. Karen Alvarez'in *Chicago* performansı fazla seksi bulundu ve yeni bir şarkı bulması için kendisine bir hafta verildi. Alvarez şarkı kitabını göğsüne bastırarak sahneden indi. Çok utandığını görebiliyordum ama havada yarışma skandalı kokusu vardı ve bu hoşuma gitti.

"Amanda Lumbard?" diye seslendi Mallory Buckley.

Amanda koltuğunun altındaki bir silindir spor çantasına uzanırken Millie onun sırtını sıvazladı. Amanda sahneye çıktığında Frankenstein ortopedik ayakkabılarını giymediğini fark ettim. Ayağındakilerin de bir tarafında daha kalın taban vardı ama daha sportif görünüyorlardı.

"Sanırım bu pek geleneksel değil ama iyi yaptığım şey bu." Sesi biraz titriyordu. Çömelip spor çantasını açtı ve bir futbol topu çıkardı. Başka açıklama yapmadan topu dizleri arasında sektirmeye başladı. Aslında harikaydı. Birkaç kere topa kafa attı, hatta başının üzerinde havaya fırlattı ama top hiç yere düşmedi.

Kendi eşit uzunluktaki bacaklarımla yapmayı asla hayal edemeyeceğim bir şey yapıyordu. Birkaç hareket daha yaptıktan sonra topu koltuğunun altına aldı, çantasını kapı ve sahneden indi.

Millie'yle deliler gibi alkışladık; jüri kararını verirken oditoryumun kalanı sessizdi.

Herkesinkinden iki kat uzun sürdü ama nihayet annem pek de etkilenmemiş bir ses tonuyla, “Pekâlâ, alışık olduğumuz türden bir şov değildi ama yeterli,” dedi.

“Onaylandım mı öyleyse?” diye sordu Amanda.

Annem başıyla onayladı.

Amanda rahatlamış bir şekilde yüzünde şapşal bir gülümsemeyle tekrar yerine oturdu.

Sıradaki yarışmacı *Kuru Gürültü*’den bir monolog sergiledi ki oldukça iyiydi ama jüriyi pek etkilemeyecekti.

“Willowdean Dickson?”

Malzemelerim için sırt çantama uzandım ve sıradan sahneye doğru yürüdüm.

Çocukken okul prodüksiyonlarında sahnede durduğumu hatırlıyordum. Yoğun ışık seyircileri görmeyi imkânsız hale getiriyordu ve bu her zaman benim için bütün işi daha katlanılır kılmıştı. Ama bugün tiyatro aydınlık ve sahne ışıkları sönüktü.

“Şimdi başlayabilir miyim?” diye sordum.

Seyirciler arasında oturan bütün kızları saymamaya çalıştım çünkü bir başlarsam duramayabilirdim.

Annemin yanında oturan Bayan Clawson başıyla onayladı.

Boş bir su şişesini havaya kaldırıp cebimden bir bozuk para çıkardım. “Bir sihir numarası yapacağım.” Annemin yüzü hareketsizdi. “Başka numaralar da yapmayı planlıyorum ama bu sadece bir örnek.” Birilerinin sorun olmadığını, endişelenmememi söylemesini bekledim ama yalnızca sessizlikle karşılandım.

Bu numaranın nasıl yapıldığına dair kısa ve rezil bir açıklama: Önceden küçük bir delik açtığım boş bir su şişesini alıyorum. Şişeyi seyircilerin kesik kısmı göremeyeceği şekilde tutmam gerekiyor. Şişeye vurup ne kadar normal olduğunu kanıtladıktan

sonra bir çeyrekliği kaldırıp su şişesindeki küçük delikten içeri atıyorum. Hokus pokus.

“Bu elimdeki son derece normal bir su şişesi. Bu sabah vitaminlerimi almak için suyunu içtiğim şişe.” Sesimin bir sihirbazınki gibi çıkmasını sağlayabilirsem belki kimse nasıl bir düzenbaz olduğumu fark etmezdi. Su şişesinin her yerine vurduğum. “Tamamen sıradan bir su şişesi.”

Çeyrekliğimi kaldırdım. Ön sıradan annem gözlerini kısarak bakıyordu. Parayı ağzından sığdıramayacağımı göstermek için kapağı açtım. Mekân çok sessizdi. Sihirbazlar hep bu yüzden mi espriler yapıyordu? Ya da kulağa lazer sesi gibi gelen gergin müzikler çalıyorlardı? Çeyrekliği bir kez daha gösterdikten sonra kitapta belirtildiği gibi parmaklarımın arasında sıkıca tutup şişenin yan tarafına yapıştırıp açtığım delikten içeri attım.

“*Voilà!*” dedim ki bu şirin olabilirdi ama fazla erken konuşmuştum. Su şişesini salladım ama bu sabahtan kalma birkaç su damlası dışında boştu. Su şişesinin doğru tarafını hedef alıp almadığımı kontrol etmemiştim.

“Yerde,” diye seslendi Callie üçüncü sırada, Ellen’in yanındaki yerinden.

Ellen. Altdudağını ısıırıyordu.

Seyirciler arasında olması. Benim boktan yeteneğim. Bu tamamen aydınlık oditoryum. Bu yarışmayla vaktimi boşa harcıyordum. O eski kayıt formunu odasına sakladığında Lucy’nin hayal ettiği şeyin bu olduğunu sanmıyordum. Ve bu benden başka kimsenin suçu değildi. Gözlerimin kenarlarında biriken yaşlar akmak üzereydi ama onları tutmak için kendimi zorladım.

Aşağı baktım ve ayağımın dibinde çeyrekliğim duruyordu. Çabucak parayı alıp şişenin diğer tarafından içeri attım.

Gelmiş geçmiş en kötü sihir numarasıydı.

Tek alkış Millie'den geldi. Tabii ki.

"Hâlâ öğreniyorum," dedim.

Komite üyeleri –annem dahil– konuşurken sahnenin kenarında durdum. Nihayet annem, "Onaylandı," dedi. Ama yüzü her şeyi söylüyordu. Hayal kırıklığına uğramış. Etkilenmemiş.

Hannah ile Millie'nin yanından geçip yerime oturdum. "Zayıf numara," diye fısıldadı Hannah.

"Ah, senin daha iyi bir planın var sanki," diye tersledim.

"Hannah Perez," diye seslendi annem.

Hannah asker botlarıyla paldır küldür sahneye çıktı.

Sonra –ses sistemi kulübesindeki çocuk sayesinde– Hannah'nın müziği çalmaya başladı. Lucy'nin plakçalarında duyduğumu hatırladığım bir şarkıydı: *Send in the Clowns*. İnsanın içine işleyen ve tam olarak anlayamadığınız bir sebepten üzen bir şarkıydı.

Hannah'nın sesi o kadar güzel bile değildi ama şarkıyı gerçekten iyi söyledi; kendisi yazmış gibi. Müzikle beraber sesi de yükseldi. Hannah'yı her zamanki asık suratı, kocaman dişleri ve soluk siyah kıyafetleriyle görmeyi bıraktım. Ve tek gördüğüm, diğerlerimiz anlamasak bile o anladığı için bu hüznü söyleyen kızdı.

Müzik alçalarak bittiği kısmın ortasında kesildi ve kısa bir sessizlikten sonra oditoryumdaki herkes alkış tuttu.

Alkışlar dindiğinde annem, "Hannah, çok güzeldi," dedi. Ve bunu, *İşte bu iş böyle yapılır, Ballı Lokmam*, der gibi söylemişti.

Hannah başını sallayıp basamaklardan ikişer ikişer indi. Teşekkür etmedi. Sadece çantasını ayakucundan alıp çekip gitti.

Her bir yeteneği izledim. Callie *Titanic* şarkısının sözlerini işaret diliyle söyledi; kabul etmem gerekirdi ki bu biraz sürpriz olmuştu. Millie ksilofonla *Somewhere Over the Rainbow* çaldı;

inanılmaz derecede etkileyici olmasa da ona yakışmıştı. Ellen bir Alman halk müziği eşliğinde klog dansı yaptı. Yedinci sınıfa kadar bir klog dansı ekibindeydi ve şimdi de o zamanki kadar kötü dans ediyordu.

Bu beni gülümsetti ve Ellen beni gördü ama görmezden geldi. Bitirdiğinde fazla yüksek sesle alkışladım ve annem bile dönüp baktı.

Arabayla eve ilerlerken annem evimizden önceki dur işaretinde durup radyonun sesini kısıtı ve “O yetenek şovu onayı benden göreceğin tek iyilik,” dedi. Dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. “Bu yarışmayı ciddiye almadığını anlıyorum ama en azından alıyormuşsun gibi yapabilirsin.”

Haklıydı. Amanda, Millie ya da Hannah’ya haksızlıktı bu. Eve girdiğimde ilk yaptığım şey, kucağımda Asi’yle birlikte bilgisayarımın başına oturup bir e-posta yazmaktı. Konu başlığında şöyle yazıyordu: SOS.

KIRK ALTI

Gün ışığı altında The Hideaway, dökülen sıvalar ve yapış yapış zeminlerden ibaretti.

Yanımda Hannah beş santim topuklu ayakkabılarla ileri geri sallanıyordu. “Yarışmada bunları giymeyeceğim.”

Kapı görevlisi/mekân sahibi Dale barda oturmuş uzun bir kutu birayı yudumluyordu.

Lee Wei hepimizi topuklu ayakkabılarla sahneye dizmişti. Ona gönderdiğim e-posta uzun zamandır olmadığım kadar açıktı. Ona Lucy’nin çekmecesinde bulduğum eski kayıt formu ile Millie, Amanda ve Hannah’dan bahsettim. *Boyumdan büyük bir işe bulaştım, dedim. Ve sadece kendimi rezil etmekle kalmayacağım, bu kızları da benimle birlikte mahvedeceğim. Yardıma ihtiyacımız var. Clover City’de bulunmayan türden bir yardıma.*

Çünkü gerçek şuydu ki ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Nasıl yürüyeceğimizi ya da duracağımızı ya da kendimizi nasıl sunacağımızı bilmiyorduk. Oraya çıkıp kışkırtıcı düşen ve birtakım beceriksiz sihir numaralarıyla idare eden şişman kız olmak istemiyordum. Naif değildim. Kazanmayacağımı biliyordum. Bunu istemiyordum bile. Ama oraya çıkıp bunu yapamamam için hiçbir sebep olmadığını kanıtlamak istiyordum.

Diğer tarafımda Millie dizlerini kenetlemiş, şaşırtıcı şekilde sessiz duruyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

Bakışlarını tepesindeki karanlık bir noktaya sabitledi. “Düşmemeye konsantre olmaya çalışıyorum.”

“Dizlerinizi kırın!” diye seslendi Lee.

Hannah başparmağıyla Amanda’yı işaret etti. “Onun neden topuklu işkence aletleri giymek zorunda olmadığını anlamıyorum.”

Amanda masum masum sırıttı.

“Hannah,” dedi Millie. “Biliyorsun ki...”

Lee mantıklı bir ses tonuyla araya girdi. “Çünkü hayat bir nehir değil ve hepimiz aynı yöne gitmiyoruz.”

Hannah gözlerini devirdi.

“Ayrıca, tatlım,” diye ekledi Lee, “o tavrına da biraz çeki düzen vermek gerek.”

Lee ile Dale’den cuma akşamüzzerlerini feda etmelerini istemiştik ve biz kalkmış söyleniyorduk. “Hadi, millet.”

“Hadi bitirelim şu işi,” dedi Hannah.

Lee boğazını temizledi. “İlk halletmeniz gereken şey yürüyüşünüz. Sizi birer kraliçe yapan yürüyüşünüzdür. Çünkü, hanımlar, ilk izleniminiz sayılan şey ağzınızdan çıkan şeyler değildir. Bütün mesele,” kalçasını bir sağa bir sola salladı, “harekettedir.”

Göz ucuyla Millie’nin durmadan tırnaklarını kemirdiğini gördüm.

Lee bize tam olarak ne demek istediğini gösterirken oturmamızı işaret etti ve hepimiz kıçlarımız sandalyelere değer değmez iç çektik. Sahnede topukları her adımında belirgin bir şakıdık sesi çıkararak salına salına yürüdü. “Bir ayağımı diğerinin önüne

atarak yürüdüğümü görüyorsunuz. Bir alkol testinden geçiyormuşsunuz gibi yapın...”

“Liseye gidiyorlar,” diye homurdandı Dale.

“O zaman neden bahsettiğimi çok iyi biliyorlardır, değil mi kızlar?” Aramızda başını sallayan tek kişi Hannah’ydı. “Sarı bir çizgi üzerinde yürüyormuşsunuz gibi yapın. Öyle küçük adımlar atmak da yok. Adımlarınız arasındaki mesafe en az kolunuzun ön kısmı kadar olmalı.” Bir tur daha attı. İpek sabahlığı içinde hareket etme şekli ve upuzun topuklu ayakkabıları onu kadın kılığına girmiş kısa boylu tombul bir adamdan göz kamaştırıcı bir kraliçeye dönüştürüyordu. Görmek istediğim şeyi görüyordum ama onun bundan azı olduğunu düşünmek zordu.

“Bütün ağırlığınızı topuğunuza veremezsiniz. O zavallı minik sivri topukları sizi tek başına taşımak zorunda bırakmak adil olmaz. Yükle ayağınızın kalanına yayın. Şimdi, biriniz denesin.”

Elimi kaldırdım. Bunu yapabiliyordum. Kesinlikle yapabiliyordum bunu.

Dale ısıklı çaldı.

Dikkatle basamakları tırmandım.

Lee kolunu savurup bana uzatarak beni sahneye çıkardı. “Kıza biraz müzik ver, Dale!”

Derin bir nefes aldım. Şarkıyı bilmiyordum ama ayak parmaklarımdan sıkıştığını ve topuklarımdan alev almış gibi hissettirdiğini yok saymam için yeterliydi. İlk adımlarım Lee’nin dediği gibi uzun, yavaş ve yumuşaktı. Önce topuğa, ardından parmaklara ağırlık verip bir ayağını öbürünün önüne atarak yürüme konusunda haklıydı. Kalçanın sallanmasına sebep oluyordu ki bu da bütün vücuda hareket katıyordu; yokuş aşağı inen bir bisiklet gibi. Bir kez yola çıkınca duramıyordunuz. Sahnenin

diğer ucundan döndüğümde Dale tekrar ısıık çaldı. Bu oda dolu olsa bütün gözlerin üzerimde olacağını bilerek yürüyordum.

Lee beni alkışladı ve kollarını belime doladı. Başı göğüslerime yaslandı ve kısacık bir an onun bir erkek olduğunu hatırladım. Hayatımın her gününün bu kadar absürt olabildiğini dilerdim. Lucy'nin bunu görmesini istiyordum. Onun parçalara ayrılmış hayatındaki noktaları birleştirdiğimi görmesini.

Hannah'yı sahnede ayağı takılıp bir değil iki kez düşerken izledim. Sahnenin karşısından geri dönerken yarı yolda topuklu ayakkabılarını çıkarıp boş seyirci alanına fırlattı. Ve başından sonuna kadar gülüyordu ki bunun pek sık gördüğüm bir şey olduğu söylenemezdi.

Millie'nin yürüyüşü ölçülü ve dikkatliydi. Lee ona ayaklarına değil, tam karşıya bakmasını tekrar tekrar hatırlattı. Millie birkaç kere dengesini bulmak için ellerini kaldırdı ve başardı. Amanda'ya gelince, kendi ayakkabılarıyla o kadar rahattı ki yönlendirilmeye neredeyse hiç ihtiyaç duymadı.

Evlerimize dönmeden önce, Dale bize alkolsüz, Lee'ye de alkollü kokteyl hazırlarken dördümüz barda oturduk.

Lee bize sahne makyajı ile ne tür kıyafetlerin çarpıcı olduğundan bahsetti, ta ki çok fazla kokteyl içip başını bara yaslayana kadar. "Keşke lisedeyken sizin gibi kızlar tanısaydım."

"Neden?" diye sordu Hannah, "alay edilmek hoşuna mı gidiyor?"

Lee başıyla itiraz etti. "Hayır. Hayır, sahip olmamaları beklenen şeylerin peşinden giden arkadaşlarım olsun isterdim. O yaşlarda kendimden çok korkuyordum. İstedğim bütün büyük şeylerin asla birer istekten öteye geçemeyeceğinden çok korkuyordum."

Dale barın öbür tarafından yanımıza geldi. "Bu akşam barı açmadan önce seni eve götürsem iyi olacak."

Lee doğruldu. “Sonradan durum daha iyi bir hal aldı,” dedi. “Bana baksanıza. Hayalimi yaşıyorum. Aşığım. Mutluyum. Ama bunun gerçekleşmesi için bekledim. Ve siz bunu şimdi gerçekleştiriyorsunuz. Peşinden gidiyorsunuz.”

Bir süre içkilerimizi yudumladık. Bir şey söylemedim ama Lee’nin sözleri içimde bir şeyleri canlandırdı. Sahip olduğumu unuttuğum bir kası kullanıyormuşum gibi.

“Bugün bize yardım ettiğin için teşekkürler,” dedi Amanda, “topuklu ayakkabı giyemiyor olsam da.”

Dale’in yardımıyla Lee bar taburesinden indi. “Çocuk, senin topuklu ayakkabıya ihtiyacın yok. Sen kendi başına yeterince ateşlisin zaten.”

Sırayla hepimizi yanaklarımızdan öptü. Millie ona sarıldı ve Lee geri çekilmedi. Dale onu arabaya bindirirken biz de eşyalarımızı toplayıp Amanda’nın annesinin minivanına yerleştirdik.

Eve dönüş yolculuğu sessiz geçti. Hannah’nın bile söyleyecek alaycı bir şeyi yoktu. Millie bir teşekkür kartpostalı almak için bizi bir markette durdurdu. Hepimiz kartı imzaladık ve Millie onu postalayacağına söz verdi.

Hepimizde bir değişiklik vardı. Bunu hissedebiliyordum. Bir yürüyüş şeklinden ibaret değildi. Ya da makyaj ipuçlarından. Sınıflandırılabilir ya da fotoğrafı çekilebilecek bir şey değildi ama bunu insan bir doğum gününü nasıl hissediyorsa öyle hissettim; görülebilen bir şey değil, içgüdüsel olarak hissedilebilen bir şeydi.

KIRK YEDİ

“Ballı Lokmam! Misafirin var!”

Hızla aşağı indim. Bo beni almayı teklif etmiş ama ona geldiğinde bana mesaj göndermesini söylemişim. Herhalde talimatlara uymak ona göre değildi.

Dün gece yatmak üzereyken telefonum ötmüştü. Ellen’dan olmayacağını tahmin etmeliydim ama bir an öyle olabileceğini düşünmüştüm.

BO: bu hafta sonu Dünya Tarihi sınavına çalışmak ister misin?

Bunu yapmalı mıyım diye bile düşünmeden evet demiştim.

Şimdi Bo mutfakta hâlâ kahvesini yudumlayan annemin yanında duruyordu. Abartılı bir şekilde ona sırtını dönüp bana kaşlarını oynattı.

“Ben Bo’lara ders çalışmaya gidiyorum, anne.”

Yanakları o kadar kızarmıştı ki sarhoş olabilirdi. “Uslu durun.”

Bo kapıyı açtı ve önce benim çıkmamı bekledi.

“Babandan fiyat almayı unutma, tatlım!” diye seslendi Bo’ya melodik bir tonla.

Köşeyi dönüp garaj yoluna çıktık. “Ne konuştunuz?” diye sordum.

“Ee, şey.” Evimi işaret etti. “Ön kapıdan bahsediyorduk. Babam çilingir. Ama sıklıkla kapı tamiri de yapar.”

Bir süre sessizlik içinde yol aldıktan sonra, “Annem tam bir çatlak. Özür dilerim,” dedim.

“Birbirinize benziyorsunuz.”

Yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu. Daha önce kimse ikimiz hakkında bunu söylememişti. Ben hep Lucy’ydim. *Tıpkı teyzene benziyorsun.* Bundan utanmıyordum ama annemin kızı gibi görüldüğüm düşüncesi hoşuma gitti.

“İyi anlamda,” dedi.

Bo’nun bana bursuyla ilgili söylediklerinden yeni bir mahallede yaşamadığını tahmin etmiştim ama bunu da beklemiyordum. Evi –çimenleri bakımlı bahçesiyle– sarkık çatılar, dökülen sıvalar ve ot бүрүмүş bahçelerle dolu bir sokaktaydı.

Bo çatlak garaj yoluna girdi. “Bizim ev bu.”

Peşinden ön kapıya yürüdüm; kapıda, *Kurabiye satıcıları haricinde satıcılar giremez*, yazan elyazılı bir tabela vardı.

Bo’nun evi sıcaktı ama rahatsız edici derecede değil. Tek katlıydı ve benimkinden hatırı sayılır ölçüde küçüktü. Mobilyalar en az yirmi yıllıktı ama uyumluydular. Üvey annesi için annesinin döşediği evde oturmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Evde belirgin bir tütsü kokusu vardı ki bu diğer hiçbir şeyle örtüşmüyordu. Acaba benim evimin de Bo için bir kokusu var mıydı, diye düşündüm.

Bo’nun nasıl bir yerde yaşamasını beklediğimi bilmiyordum ama burası değildi.

“Seni üvey annemle tanıştırayım.”

Peşinden ön kapıdan tütsünün yandığı mutfığa kadarki kısa mesafeyi yürüdüm. Bo’nun üvey annesi buzdolabının buz

makinesine küfrediyordu. Ayağının dibinde eriyen buzlardan oluşan küçük bir su birikintisi vardı. Onu alışveriş merkezinde gördüğüm zamanki kadar bakımlı değildi ama hâlâ annemde olmayan bir güzelliğe sahipti. Doğal bir güzelliğe. Manikür, makyaj ya da saç spreyi olmadan.

“Loraine,” dedi Bo, “bu Willowdean.”

Loraine elinde büyük bir bifttek bıçağıyla hızla arkasını döndü. “Ah!” Güldü ve kolunu aşağı bıraktı. “İki isimli kız. Seni hatırladım.”

Bo başıyla onayladı.

Loraine gülümseyip tek koluyla bana sarıldı. Bıçak tuttuğu koluyla değil.

Bo öksürdü. “Buz makinesinde bir sorun mu var?”

Loraine bir şeyi bıçaklamak üzereymiş gibi bıçağı yeniden kaldırdı. “Ah, içi tamamen donmuş. Baban uğraşmasın diye bir kısmını kırmaya çalışıyordum. Kahvaltı ederken işe çağırıldı.”

“Biz odamda ders çalışacağız,” dedi Bo.

Loraine’in gözleri aramızda gidip geldi. *Belki burada çalışsanız daha iyi olur ya da Kapıyı açık bırakın* gibi bir şey söylemesini bekliyordum. Ama onun yerine, “Bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin,” dedi.

Bo’nun odası pis değildi ama yaşanmışlığı olan bir odaydı. Her yaşından izler taşıyordu. Adını duyduğuna bile şaşırdığım grupların posterleri, masasında üzerinde birkaç imza olan bir basketbol topu, her çeşitten kırmızı lolipopla dolu bir kâse, içi oyuncak hayvanlarla dolu, tavana asılı bir köşe hamağı ve çerçeveli bir San Antonio Spurs üniforması.

Kapıyı ardımızdan kapadı ve dünyada kalan tüm hava bu odaya kapatılmış gibi hissettim. Hava bittiğinde hayat bitecekti. Bo Larson’ın yatak odasında sonum gelecekti.

Kitap ve defterlerimizi yayıp yerde minderler üzerine oturduk. Kısa bir süre sınavda neler çıkabileceğinden bahsettik ama tek düşünebildiğim şeydu: BO-BO-BO-BO'NUN ODASI-BURADA-UYUYOR-BO-BO-BO-BO-KIYAFETLERİNİ-BURADA-ÇIKARIYOR.

Bo'nun başının üzerinde, kapısının tokmağına asılı, anahtarlarla dolu aşırı büyük bir halka vardı.

"O hademe anahtarlığı ne öyle?" diye sordum.

Omzunun üzerinden baktı. "Ah. Babamın." Kayarak yatağına yaslandı. Ben de aynısını yaptım.

"Çocukken biriktirmeye başladım. Babam minivanını temizlemesine yardım etmem için bulduğum bütün anahtarların benim olabileceğini söylerdi. Çoğunlukla yanlış yapılmış ya da insanların artık kullanamayacağı eski anahtarlardı."

Ellerimiz halının üzerinde duruyordu; parmaklarımız arasında üç santim bile yoktu. "Ona hâlâ yardım ediyor musun?"

Başını hayır anlamında salladı. "Ben Holy Cross'a başlayınca işler değişti. Basketbolla meşguldüm. Ve arkadaşlarla, sanırım. Bilemiyorum. Hayat bu aptal anahtarlar için fazla önemli gelmeye başlamıştı. Hani hayatın için büyük planlar yapmaya başlarsın ve birden ebeveyninin yaptığı iş anlamsız gelir ya? Ve sanırım ondan utanıyordum. Holy Cross'ta polo yaka tişörtleri ve kumaş pantolonlarıyla bütün o babaları görmeye çok alıştım ve babama beni minivanıyla almaması için yalvarmaya başladım." Başını salladı. "Tam bir pislik gibi davranıyordum. Bazen hâlâ davranıyorum."

"Bence ebeveyninden utanmak da boyunun uzaması gibi büyümenin bir parçası."

Dudakları kapalı bir şekilde gülümsedi. "Eskiden onu kitleri açarken izlemeye bayılırdım. Orada öylece durup sanki

en sevdiği şarkıymış gibi kilitlerin sesini dinlemesini. Ve sonra kapı tık diye açılırdı.”

“Önemi var mı, bilmiyorum ama pisliğin teki olduğunu düşünmüyorum. Çoğunlukla.”

“Mesele babam değildi,” dedi. “Eski kız arkadaşım. Amber. Ona çok kötü davrandım. Bana destek olmayı çok istiyordu. Her maçıma geldi. Hatta imkânı varsa uzaktaki maçlara bile geldi. Ve benim de karşılığında tek yaptığım oynamak için onu karanlık sinemalara götürmek ya da babasının TV odasında basketbol maçları izlemektir. Beni bir tür statü sembolü olarak kullandığını, o yüzden bir önemi olmadığını düşünüyordum. Ama benden başka herhangi bir yerde elde edemeyeceği bir şey aldığı yoktu.”

Ağzım ekşidi. Senaryo fazla tanıdık geliyordu. Ve hatırlamak istediğim bir şey değildi. “Lorraine ne yapıyor?”

Bütün vücudu kızardı ve onu zar zor görebileceğim şekilde elleriyle yüzünü kapadı. “Romans partileri düzenliyor.”

“Bir dakika.” Gülmemek için büyük çaba sarf ettim. “Affedersin. Ne dedin sen?”

Başını yatağın üzerine attı. “Romans partileri.”

“Şey gibi mi, ee, seks oyuncaklarıyla?”

Daha da kızardı.

Kızarması gelmiş geçmiş en şirin şey olsa da onu utancından kurtarmak için, “Benim annem bir bakımevinde çalışıyor,” dedim.

Kızarıklığı geçerek bana döndü. “Onun güzellik yarışmasını düzenleyen kadın olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Gündüzleri büyükanne ve büyükbabalarınızın kış-larını silen, güzellik yarışmasını düzenleyen kadın.”

“Vay canına,” dedi. “Hiç aklıma gelmezdi.”

İç çektim. “İhtişamlı bir yaşam.”

“Demek yarışmaya gerçekten de girdin?”

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Neden sordun?” Herkesin yarışmaya girmemle ilgili söyleyecek bir şeyi vardı ve Bo’nun da farklı olmadığından emindim.

“Her zaman güzellik yarışmalarını aptalca bulurdum ama Dolly Parton için de aynı şeyi düşünüyordum.”

Gülümsedim. “Doğru cevap.”

“Peki ya teyzen?” diye sordu. “Vefat eden.”

Yutkundum. “Çalışmıyordu. Engelli maaşı vardı.”

“Ah, öyleyse beklenen bir şey miydi? Yani durumu iyileştirmiyor, tabii. Demek istediğim...”

“Hayır.” Sesim alçaktı ama beni duydu. “Beklenmiyordu.”

Konuşmamı bekledi.

“İriydi. Benim gibi değil. İki yüz yirmi beş kilo kadar. Kalp krizi geçirdi. Ama bana bakıyordu. İkinci ebeveynim gibi.”

“Keşke ‘üzgünüm’den başka söylenecek bir şey olsaydı.”

Birkaç dakika öylece oturup plastik jaluzilerinden görünen, esintiyle sallanan ağaç dallarının gölgelerine baktık.

“Sanırım bursu kaybettiğime sevindi.”

“Buna neden sevinisin ki?” diye sordum, kimi kastettiğinden hiç şüphe etmeden. Kollarını kavuşturdu ve bu sırada eli elime değdi. Her küçük şeyle –ellerin birbirine değmesi ve kapıların kapanması– içimi bir sıcaklık kaplıyordu.

“Aslında kastettiğim sevinmesi bile değil. Daha çok rahatlamıştı.” Başını yeniden geriye yaslayıp tavan vantilatörüne asılı küçük basketbol toplarını izledi. Artık yapamadığı bir spor dalına adanmış bu tapmakta yaşamak tuhaf olmalı diye düşündüm. “Sanırım buradan çıkıp gitmek üzere bir yola girmiştin. Basketbolda iyiydim. Bazı küçük üniversiteler tarafından fark edilecek kadar iyi. Ve belki o da bunu fark etmişti. Ama Clo-

ver City'den hiç ayrılmamalıydım. Holy Cross'tan önce burada yaşayıp babamla birlikte çalışıp burada ölecektim.”

Her sözcük bana tanıdık geliyordu. Onun gerçeği benim gerçeğimdi. Zihnimde sonsuza dek burada kalan bir versiyonum vardı. Öldüğü güne kadar annemin çalıştığına şahit olacaktım. Ve sonra o kapısı bozuk, güzellik yarışması malzemeleri ve Dolly Parton plaklarıyla dolu evde tek başıma kalacaktım. İç sıkıcıydı, biliyordum. Ama yine de hayatının nasıl gideceğini bilmekten kaynaklanan bir rahatlık vardı. Benim lehime hiçbir sürprizle karşılaşmamıştım.

“Onu suçlamıyorum,” diye devam etti. “Mesele insanların gitmesinin verdiği his. Ürkütücü bir şey.”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum.” İkimiz de farklı bir tür kayıptan bahsediyor olabiliriz diye düşündüm. Bir uçak biletiyle düzeltilemeyecek türden bir kayıp.

Kapısı çalındı.

“Efendim.”

“Selam, oğlum.” Bo’nun babası onun kısa versiyonuydu. İri yapılı ve kaslı. Beni fark edince başıyla selam verdi.

“Baba, bu Willowdean. Aynı okula gidiyoruz. O da Harpy’s’te çalışıyor.”

Ayağa kalktım. “Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Larson.”

Bana el salladı. “Bana Billy de.” Bo’ya döndü. “Çabucak minivanın tekerleğini değiştirmek için yardımına ihtiyacım var.”

“Tabii.” Bo kalkıp hemen döneceğine söz verdi.

Bir an orada öylece dikildim. Bo Larson’ın yatak odasında. Tek başıma. Masasının üzerinde, imzalı basketbol topunun yanında üç fotoğraf çerçevesi vardı. Birincisi Bo’nun birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğrafıydı. Üzerinde Holy Cross basketbol takım üniforması ile kolunun altında bir basketbol topu vardı. Kısa

kesimli saçları ve sakalsız yüzüyle daha küçük görünüyordu ama kol kaslarının hatları gelecek birkaç yılın habercisiydi. Bugün tanıdığım Bo'ya dair bir vaat. Sonraki fotoğraf eski ve bir cep telefonu ile çekilmiş olabilirmiş gibi biraz grenliydi. Fotoğrafta Bo'nun babası, Bo ve kardeşi Sammy vardı. Bo en fazla dokuz yaşında görünüyordu. Üçü izbe bir sahilde –kesinlikle bir Teksas sahiliydi– sırtlarını denize vermişlerdi. Bo kollarını kavuşturmuş, ayaklarını genişçe açmış, babasının yanında duruyordu. Bay Larson, Sammy'yi bir dambıl gibi başının üzerinde tutuyordu. Son çerçevedeyse annesi ile babasının düğün fotoğrafı vardı. Bayan Larson kocasından en az yedi santim uzundu. Açık sarı, diz altına gelen bir elbise ile dore sandalet giymişti, saçları omuzlarından dökülüyordu. İçten bir fotoğraftı. Bayan Larson gülerek başını geri atarken Bay Larson'ın yüzünde Bo'da pek çok kez gördüğüm bir gülümseme vardı.

“Güzeldi. Hem de bir Akrep'ti.”

Arkamı döndüm. Loraine yüzünde bir gülümsemeyle kapıda duruyordu.

“Özür dilerim,” dedim ama tam olarak sebebini bilemiyordum, “Bo'nun dönmesini bekliyordum.”

“Özür dilenecek bir şey yok.”

Bir an dudağımı ısırıdıktan sonra, “Onu tanıyor muydunuz?” diye sordum.

“Yalnızca konuşmalardan, ama duyduğum kadarıyla tanımaya değer biriymiş.”

Fotoğrafa bir kez daha baktım.

“Gel birlikte buzlu çay içelim,” dedi Loraine.

Güney'de çoğu kadın buzlu çayıyla çok gurur duyar ve tarifini nesilden nesle aktarırdı. Ama Loraine çoğu kadın gibi değildi. O çayını bir kutudaki karışımından hazırlıyordu. Anneme

göre buzlu çay karışımı neredeyse göğre yükseliş sırasında geride bırakılma ihtimali kadar kötüydü.

“Biraz limon ister misin?” diye sordu.

“Evet, harika olur.” İki dilim limon sıktıktan sonra çaydan bir yudum aldım. *Lezzetli*. Dondurulmuş lazanya gibi. Annem her neredeyse az önce bayılmış olmalıydı.

Loraine kendi çay bardağıyla önüme oturdu. Yirmi beş ya da kırk beş yaşında olabilecek ve aradaki farkı anlayamayacağınız insanlardı. “Burcun ne, Willowdean?”

“Affedersiniz?”

“Burç? Astroloji?”

“Ben... şey, bilmiyorum.” Anneme göre astroloji, ruhunu şeytana kaptırmaktan iki adım beridedeydi. “Hiç ilgilenmedim.”

Başını sallayıp dilini şaklattı. “İnsanlar burçlarını bilmeden bütün hayatlarını nasıl geçiriyorlar, asla anlayamayacağım. Doğum tarihin ne?”

“21 Ağustos.”

“Ah,” dedi. “Aslan, ama ucu ucuna.”

Öne eğildim. “Bu ne anlama geliyor?” Yepyeni bir dil öğreniyordum.

“Sen, tatlım, bir aslansın.” Bunu çok abartılı bir şekilde söyledi ama bende bir etki uyandırmadı. Loraine iç çekti. “Sen ormanın kralısın, bebeğim. Özgüvenin vücut bulmuş hali.”

Evet, bu kesinlikle saçmalıktı.

Bana parmağını salladı. “Sözlerimin üstünü bu kadar çabuk çizme. Dahası var. Sen bir ateş grubu burcusun. Derinden seviyorsun ama yaralanınca da derinden yaralanıyorsun. Ama incindiğini her zaman belli etmiyorsun çünkü bu savunmasızlık demek. Sen güneşsin. Her zaman oradasın. Seni göremediğimizde bile.”

Buna o kadar bütünüyle inanıyordu ki inanmamak benim için de zordu. Ve öyle olması gerektiği için olduğum kişi olduğum düşüncesi de hoşuma gitti.

“Ama,” işte kötü kısım geliyordu, “onaya da ihtiyacın var. Ve bu kusur seni durdurmaya yetecek kadar büyük. Fakat hatırlamak gereken şey burçlarımıza rağmen kaderimizi bizim yarattığımızdır.”

Sözlerinin ne kadar doğru geldiğini fark etmemek zordu. “Bütün bunları nasıl biliyorsunuz?”

“Herkesin kendi dini var, değil mi?” Omuz silkti. “Dinleri dinden sayılmasa bile.”

“Sizin burcunuz ne?”

Sırıttı. “Yay. Ama asıl ilginç olan Bo’nun burcu ile senin-kinin ilişkisi.”

Dikkatimi çekmişti. Beni avucuna almıştı. Ve bunun farkındaydı.

“Bo bir kova. Babası gibi. Mesafeli ve içine kapanık, ama iyi kalpli.”

Başımı salladığımı fark etmem bir saniyemi aldı.

“Yıldızlara göre ikiniz iyi bir ikilisiniz.” Çayını yudumlayıp bana göz kırptı.

İkili kelimesinin bir sürü anlama gelebileceğini biliyordum. Arkadaş, partner, takım. Ama bu, yanaklarımın güneşte fazla kalmışım gibi yanmasına engel olmadı.

Loraine uzanıp dizime dokundu. “Ah, tatlım, iyi misin?”

Oldukça hızlı bir şekilde başımla onayladım. “Acaba... Tuvalet nerede?” Yüzüm alev almıştı.

Alnı endişeyle kırıştı. “Bo’nun odasından iki kapı ileride solda.”

Kalkıp mutfak ile yemek odasının eşigindeyken ona döndüm. “Sizinle konuşmak hoşuma gitti,” dedim.

Garaj kapısının açıldığını duydum.

“Her zaman sohbet etmeye gelebilirsin.”

Banyoda yüzüme birkaç kez su çarptım. Her sabah uyanıp, *Bugün Aslında Düdü* adlı o eski filmdeki gibi bugünü tekrar tekrar yaşamak istiyordum.

Ama yalnız kaldığımda acaba Bekah’yı hiç eve getirdi mi diye merak etmemek zordu. Amber’ın da üvey annesiyle bizim anlaştığımızı düşündüğüm gibi iyi anlaşp anlaşmadığını.

Bo odasında beni bekliyordu. Tişörtünü değiştirmiş ve kitaplarımızla defterlerimizi yatağının üzerine koymuştu. YA-TAĞININ. ÜZERİNE.

Ama kapı açıldı ve buna biraz minnettardım. Çünkü insanlar bu şekilde işlerini nasıl yürütebiliyordu ki? Âşık olduklarında, mesela arabalarına nasıl benzin koyuyor ya da faturalarını ödüyor veya ayakkabılarını bağlıyorlardı? Ya da âşık olmuş olma ihtimalleri varken. Ya da âşık olmuşken. Ya da ikisinin arasındayken.

Cebimde telefonum titreşti.

MITCH: bu akşam ne yapıyorsun? taco yemek ister misin? ya da film izlemek?

Mesajlarımı kapadım.

“Kimdi?” diye sordu Bo.

“Kimse,” dedim. “Annem.”

Başucu lambasını açma vakti gelene dek sonraki birkaç saat boyunca çalıştık. İkimiz de oturma pozisyonundan, bir kâğıt denizi içinde yastıklara yaslanıp uzandığımız bir pozisyona geçmiştik.

Beni eve bıraktığında kendimi onun verdiği rahatlığa bağımlı buldum. Bütün günü tamamen kendim olarak geçirmiş-

tim. Birinin kızı ya da yeğeni ya da şişman kız sembolü olarak değil. Sadece Willowdean olarak. Bu his El'i özlememe sebep oldu. Ama başka insanların bana böyle hissettirmesinden artık usanmıştım. Kendi kendime böyle hissettirmeye hazırdım.

"Lorraine'i sevdim," dedim.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Babam bulaşıcı olduğunu söylüyor. Onu sevmemek için çok çaba sarf ettim. Ama ne kadar çabalarsam onu sevmeyi o kadar çok istedim. Annem olmaya çalışmıyor. Başka kadınların yapacağı şekilde değil. Ama o benim için başka bir şey. Arkadaş değil ama bir anne de değil. Bilemiyorum."

Ve işte *bu* –o bir avuç söz– benim Lucy'ye karşı hislerimi anlatıyordu. Ama bunu tanımlayacak gerçek bir ifade yoktu ve bazen bunun onu kaybetmenin acısıyla baş etmeyi bir o kadar zorlaştırdığını düşünüyordum.

Arabayı evimin önüne park etti. "Normalde cumartesilerini böyle mi geçiriyorsun, peki? Evde ders çalışarak?" Hayatının her dakikasıyla ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

"Evet," dedi. "Babamın bana ihtiyacı yoksa."

"Peki ya pazarları?" Pazar günleri restoran kapalıydı ki bu haftanın, Bo'nun benim için tam bir gizem olduğu günü demekti.

"Kiliseye gidiyorum. Ayine. Ayine gidiyorum."

"Bir dakika, gerçekten Katolik misin?"

Parmağıyla direksiyonunda desenler çizdi. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin ki?"

Sokak lambası yakasından görünen gümüş zincirden yansırıyordu. "Koç eskiden bizi sezonda kilise ayinine gönderirdi ve herhalde alışkanlık oldu."

"Çok ilginç."

"Gelenekselliği hoşuma gidiyor."

“Ailen de gidiyor mu?”

Güldü. “Asla.”

Sokağımızın sessizliği kamyonetinin boşluklarından sızıyordu.

“Gitsem iyi olur,” diye fısıldadım.

Bana doğru eğildi ve ellerini kulaklarımın arkasına yerleştirip beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız birbirine değdi; gıdıklayacak kadar hafifçe. Ama tam olarak bir öpücük değildi bu. “Seni öpmek istiyorum. Çok yakında seni öpmek istiyorum.” Sözleri doğruca ağzıma döküldü. “Ama bu kez ikimizi mahvetmeyeceğim.”

Aklımda çok fazla soru vardı ama bugünlük yeterince şey öğrendiğimi düşündüm.

Parmaklarını yanaklarımdan aşağı indirerek ellerini aşağı saldı.

“Yarın benimle ayine gel.”

Dudaklarımı ısırdım. “Tamam.”

KIRK SEKİZ

İçeri girdiğim an gerçeklik üzerime çöktü. Annem elbisem üzerine çalışıyor ve Lifetime kanalında çok yüksek sesle bir film izliyordu.

Her şeyden çok El'i arayıp ona bu son iki günün her saniyesini anlatmak istiyordum. Lee Wei, Dale, Bo, Lorraine. Hepsini. Mutfak masasında bir sandalyeye çöktüm ve neredeyse iki ay öncesinde kalan son mesajlarımızı bulana kadar aşağı indim. Mesaj yaz butonuna tıkladım.

BEN: Günü Özel Okul Çocuğu Bo'nun evinde geçirdim.

Benden çok hoşlanıyor. Saatlerce her şeyden konuştuk.

Az kalsın beni öpüyordu ve dünyanın en harika

öpücük-olmayan-öpücüğüydü. Mitch'i düşünmemeye

çalışıyorum. Bütün hafta sonu mesajlarını görmezden

geldim. Bu kadar harika bir gün geçirmek nasıl bu

kadar boktan biriymişim gibi hissetmeme sebep olabilir

ki? Lucy'yi özlüyorum. Ve seni çok ama çok özlüyorum.

Özür dilerim. Yaptığım her yanlış için özür dilerim. Her

şey için.

Sözcüklere bakıp gönderirsem neler olabileceğini düşündüm. Sil tuşuna bastım çünkü cevap vermeyeceği korkusu bu riski alamayacağım kadar büyüktü.

Bo geldiğinde bana mesaj attı ki zamanlaması harikaydı çünkü annem duşa girmek üzereydi.

“Dışarı çıkıyorum, sonra dönerim!” diye seslendim.

Nereye gittiğimi sorduysa da suyun sesinden onu duymadım.

Bo’yla bir yere gittiğimi saklamaya bile çalışmıyordum. Mesele Bo’yla birlikte bir kiliseye gidiyor olmamdı çünkü annem bir Katolik kilisesine gideceğime kiliseye hiç gitmememi tercih ederdi. Ki bu bana çok saçma geliyordu. Katolikler, Protestanlar, Hristiyanlar, Baptistler... hepsi aynı şeylere inanıyor diye düşünüyordum. Ne de olsa annem Clover City Bastist Kilisesi’ne gidiyordu ve bayramlarda ben de gidiyordum.

Ütülü kumaş pantolonu ve siyah polo yaka tişörtüyle Bo yolcu kapısına yaslanmış beni bekliyordu. Lucy’nin cenazesinde giydiğim siyah elbisemle biraz fazla şık olduğumu düşündüm ama sahip olduğum tek kiliseye uygun şey buydu.

Benim için kapıyı açtı ve bütün yolu ellerimizi koltuğun arasındaki kısmında tutarak gittik. Yalnızca serçeparmaklarımız dokunuyordu ve bu aleve dönüşmek üzere küçük bir kıvılcım gibiydi.

Hayatımda hiç Katolik kilisesine girmemiştim. Çan kuleleri, vitraylı pencereleri ve filmlerde gördüğünüz kilise oturaklarıyla çok eski binalar olduklarını hayal ediyordum.

Ama Holy Cross daha yeniydi. Yine de sıra sıra kilise oturağı ve vitraylı pencereleri vardı. Annemin kilisesinden daha sessizdi. Daha huzurlu. Taşkın karşılamalar ya da dedikoducu Pazar Okulu öğretmenleri yoktu.

Güzeldi.

Mihrabın iki tarafında da kırmızı mumluklar içinde mumlar vardı ama hiçbiri yanmıyordu.

Kilisenin ortasında oturacak bir yer bulduktan sonra, “Onlar ne için?” diye fısıldadım Bo’ya.

“Bağış kutusuna bir dolar atıp birinin anısına bir mum yakıyorsun. Ve sanırım istersen dua ediyorsun.”

Ayin başladı ve birkaç bildiri ile ilahiden sonra bağış çanağı elden ele dolaştırıldı. Bo cüzdanından buruşuk bir onluk çıkarıp çanağa attıktan sonra yanındakine uzattı. Peder Mike vaazını verdi. Herhalde Latince gibi bir dilde olmasını bekliyordum ama değildi, İngilizceydi. Her kelimesi ölçülüydü. Bütün ayin bana bir tür seremoni gibi geldi, tıpkı izciyken yapılan seviye atlama törenleri gibi.

Ayinden sonra Bo’nun peşinden, birkaç insanın başında toplandığı mumların yanına gittim. Bo kilitli kutuya birkaç dolar atıp bana daha geniş bir mumluktan bir tane yakmam için mum uzattı. İkimiz de birer mum yaktık. İkimiz de mumları kimin için yaktığımızı söylemedik ama gerek de yoktu.

Bunu Bo’yla her pazar yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Bunlara inanıp inanmadığımı bilmesem de bir şeyin parçası olmak güzeldi. Onunla birlikte.

İnsanların birbirleriyle konuştukları otoparka çıktık. Bo birkaç kişiye el salladı. Lacivert ceket ile kumaş pantolon giymiş bir adamı işaret etti. “O benim koçum.” Adamdan hâlâ koçuymuş gibi net bir şimdiki zaman kipiyle bahsetmesi içimi sızlattı.

“Bo!” Onu tanımam bir saniyemi aldı ama bu Collin’di. Harpy’s’te Bo’yu görmeye gelen çocuk. Koşar adım bize yaklaştı.

“Hey,” dedi beni işaret ederek, “seni tanıyorum.”

İrkildiğimi hissettim.

Bo elini uzattı ve ikisi daha çok bir güç gösterisi gibi görünen sağlam bir şekilde tokalaştı. Ama son karşılaştıklarında olduğu gibi Bo'dan boğucu bir gerginlik yayılmıyordu.

"N'aber, adamım?" diye sordu Collin.

Bo omuz silkti. "İş. Okul."

Takımdan başka birkaç çocuk da yanımıza geliyordu. Kendimi odadaki fil gibi hissettim. Ya da otoparktaki. Hem kelimenin tam anlamıyla hem de lafın gelişi.

Bo ikisinin de elini sıktı.

Çocuklar ona okulunu, dizinin nasıl olduğunu ve sahalara dönmek için fizik tedavi görüp görmeyeceğini sordular. Kendimi neredeyse görünmez hissetmeye başlarken omuzlarım gevşedi.

Sonra Collin eliyle beni gösterip, "Peki ya bu kız? Artık kız arkadaşın mı?" dedi.

Bo bana baktı ve "Bu Willowdean," dedi. Sonra arkadaşlarına döndü. "Bunun için çabalıyorum." Sonra elimi aldı. Tuttu. Oracıkta, herkesin içinde. Eşit derecede heyecanlı ve mahcup hissettim.

Bo onlara veda edip ikimiz arabasına doğru yürürken arkadaşlarından birkaçı ıslık çaldı. El ele yürüyorduk.

Arabasında oturup otoparktan çıkmak için kuyrukta bekledik. "O neydi öyle?"

Parmak eklemlerini çenesine sürttü. "Sana bunu doğru şekilde yapmak istediğimi söylemiştim. Ve artık seni saklamayacağım. Zaten başından da bir sırmışsın gibi hissetmeni istememiştim. Ben... bilmiyorum. Bazen iyi şeyler insanın başına olabilecek en kötü zamanda geliyor. Sen iyi bir şeydin, Willowdean."

"Peki ya Bekah ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Siz çıkmıyor muydunuz?"

Buna dudak büktü. “Pek sayılmaz. Birkaç kere buluştuk.” Duraksadı. “Tamam. Herhalde çıkıyor sayılırdık. Ama ben seni unutmaya çalışıyordum. Ya da seni kıskandırmaya. Bilmiyorum. Ve o sporcu çocuğa bayılmanı da beklemiyordum, o yüzden kıskanan ben oldum denebilir.”

“Mitch. Adı Mitch. O ocuk değil o. Arkadaşım.”

Bir süre cevap vermedi. “Bundan fazlası olabilir mi?”

“Hayır,” dedim sanki bu fikir karşısında şoka uğramışım gibi. Bakışlarını üzerimde hissettim.

“Bilmiyorum.” Tanrım. Tabii ki arkadaştan fazlasıydık. En azından ona göre. Ve bazen bana göre de. “Teknik olarak aramızda bir şey yok. Ama o daha fazlasını istiyor.”

“Sen daha fazlasını istiyor musun?” diye sordu. “Onunla?”

“Ben... bilmiyorum. Genellikle hayır. Ama bunu ona tam olarak söylemedim.” Saımın bir tutamını parmağıma doladım. “Ama sen ve Bekah ne olacak?” Başımı salladım. “Bizim için asla doğru zaman gelmeyecek, Bo.”

“Bekah’ya ıkmadığımızı söylemedim, eğer sorduğun buysa.”

“Ne yanı? Onu yle sürüncemede mi bırakacaktın?”

“Sevgili değildik ki.”

“Eh, biz de değildik,” dedim.

Direksiyonu kırıp rasgele bir ara sokağa girdi ve motoru durdurdu.

Emniyet kemerini çözüp bana yaklaştı. “Daha fazlasını istiyorum ben,” dedi. “Seninle daha fazlasını yaşamak istiyorum. Herkesin önünde el ele tutuşmak. Seni işten eve bırakmak ve sana iyi geceler öpücüğü vermek. Ve telefonda uyuyakalacak kadar uzun süre konuşmak.”

Titremesine engel olmak için altdudağımı ısırdım. Birlik-teliğimiz pek çok sebepten kötü bir fikirdi. Kabarık bir sabıka-

mız vardı; gerçek bir kanıt. Sihirli 8 Topu'mu sallayacak olsak bana, *Durum pek iyi görünmüyor*, diyeceğini neredeyse garanti edebilirdim.

Ama Bo kararlıydı. "Geçen yıl beni tanıımıyordun, Willowdean. Tanımadığına çok memnunum. Hıyarın tekiydim. Tek umursadığım buradan çekip gitmekti. Bu yaz seninle işleri berbat ettim. Bunu biliyorum. Ve yeniden gitmene izin vermeyeceğim. Bekah'yla konuşup ona karşı yüzde yüz açık olacağım. Hiçbir yanlış anlaşılma olmayacak."

"O kadar kolay değil, Bo. Senin için olabilir ama benim için değil."

Gözlerini kısarak baktı. "Benim istediğim şu: Kız arkadaşım olmanı istiyorum. Bunun adını koymak istiyorum. Herkesin sana karşı nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum, Willowdean. Benim kulağıma oldukça basit geliyor."

Yapmamalıydım ama onu öpmek için uzandım. Sinirlerim uğulduyordu ve vücudumun hem kararlı hem de kaotik geldiği bu an, Mitch'leyken eksik olan şeydi.

Geri çekildi. "Önce cevabını istiyorum."

Bakışlarımı ondan başka her yere çevirerek bakışmamızı kestim. Dik bakışlar ve fısıltılarla baş edebilir miyim, bilmiyordum. Bana dokunduğunda –gerçek anlamda dokunduğunda– kendime karşı duyduğum tiksintiyi aşabilsem bile insanların sürekli hayret içinde, sanki bu, suyun şaraba dönüşmesine benzer bir mucizeymiş gibi nasıl olup da birlikte olduğumuzu sormalarını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Ve şimdi Dollywood'a giden o uçağa binemediğinde Lucy'nin nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Onca yıl hep kendine engel olduğunu düşünmüştüm ve şimdi başka şansı olmadığını biliyordum. Seçenekleriniz kendi başınıza perişan olmak ile her-

kesin önünde utançtan yerin dibine girmekle sınırlı olduğunda ortada bir seçenek kalmıyordu. Uçağa binemezdim.

Annem haklıydı. Bu bedende asla mutlu olmayacaktım. Tam olarak. Bunu asla dile getirmeyecektim ama haklıydı. Onu haksız çıkarmayı o kadar çok istiyordum ki az kalsın evet diyecektim ama onun yerine tırnağımı kemirip, “Düşünmem gerek,” dedim.

Çünkü ona hayır demeye katlanamazdım. Henüz katlanamazdım. Olabileceklerin olasılığıyla yaşamak istiyordum. Birkaç gün için olsa bile.

KIRK DOKUZ

Daha önce yalnızca bir kez ciddi şekilde akşamdan kalmıştım. Ellen’la Tim’in annesinin kilisesinde bir yatılı ayine gitmiştik ve Tim her zamanki gibi iyi bir erkek arkadaş olarak bize babasından çaldığı meyveli şarapları getirmişti. Ellen’la şarapları plastik bardaklara koyup annesi ertesi sabah gelip bizi alana kadar içkilerimizi tazelemiştik. Arabanın arka koltuğuna geçip birbirimize yaslanarak uyuyakalmıştık. Bütün gün uyumuştuk ve uyandığımızda yıllardır uyuyormuşum gibi hissetmiştim. Her şey fazla parlaktı ve tek istediğim tekrar yatmadan önce hapır hupur yağlı yiyecekler yemekti.

Pazartesi sabahı, Bo’yla geçirdiğim hafta sonundan kalmaydım. Bütün vücudum mayışmıştı ve yataktan aşama aşama çıkmam gerekti. Her seferinde bir uzvumu çıkararak.

Dünya Tarihi sınavı için muhtemelen sekiz saat çalışmıştık ama cevaplar bir yana, soruları bile hatırlamıyordum. Ve Hide-away’de geçirdiğim cuma akşamüzeri de çok geçmişte kalmış bir anı gibi geliyordu.

Mitch ikinci derse girdiğinde notlarımın üzerinden geçiyor, çalıştıklarımın bir kısmını hatırlamaya çalışıyordum. Beynim

Gülümsedim. Ama ben cesur olmak istemiyordum. Sadece normal olmak istiyordum.

Okuldan sonra Millie otoparkta beni buldu ki Ellen'ı tek başına yakalamayı umarak öylece durduğumdan bu pek de zor olmamıştı.

Bugün Millie sırt çantası dahil baştan ayağa nane yeşiline bürünmüştü. Saçlarını aynı renk bir kumaş tokayla atkuyruğu yapmıştı çünkü Millie hâlâ kumaş toka takan tanıdığım tek insan olabilirdi.

“Selam,” dedi. “Cuma günü harikaydı.”

“Evet, bence de.”

Öne arkaya sallanarak parmaklarını iç içe geçirdi. “Benim... ailem dindar sayılır. Aslında oldukça dindarlar. Ve annemle babam. Yani... nerede olduğumu duyarlarsa buna pek mutlu olmazlar. Ve kiminle olduğumuzu.”

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim. “Peki?”

“Bunu söylüyorum çünkü... Hep Lee ile Dale gibi insanların yanlış yaptıklarını düşünürdüm. Günah içinde yaşadıklarını.”

Bu tür ifadelerden nefret ediyordum. “İsa lafları,” derdi El buna. Kilisede öğrendiğin, kiliseye gitmeyen herkesin demek istediğini anlamasını bekleyeceğin kadar kafana kazman şeyler.

Millie başını salladı. “Sözlerim tamamen yanlış çıktı. Söylemeye çalıştığım şey, Lee ile Dale'i sevdiğim ve o akşam The Hideaway'de eğlendiğim. Bunu düşünüp duruyorum ve onlar iyi insanlar. Keşke herkes bunu görebilseydi.” Gülümsedi. “Sadece bilmeni istedim.”

İçim ancak gurur olarak tanımlayabileceğim bir şeyle doldu. Millie'nin omzunu tuttum. “Sevindim.”

Biri otoparkın öbür ucundan aramızdaki anı bozarak, “Yarışma domuzcukları!” diye bağırdı. “Horrk! Horrk!”

“Bok ye!” diye karşılık verdim. Millie’ye döndüm. “Affedersin.”

Yerinden çıkmış bir tutam saçını kulağın arkasına yerleştirip bir adım geriledi. “Neyse ne. Sorun değil.”

Eninde sonunda bunun olacağını biliyordum. Yarışmaya iki hafta kala bütün şehrin ilgisi üzerimizdeydi. Ve bizim durumumuzda bu iyi bir şey olmayabilirdi.

Millie çantasının askılarını çekiştirdi. “Sen, Amanda ve Hannah’yı bir pijama partisine davet etmeyi düşünüyordum. Amanda geliyor ama sen gelmezsen Hannah’nın geleceğini sanmıyorum. O yüzden... gelir misin?”

Bir kural olarak pijama partilerine gitmiyordum. El’in evinde kalmak dışında. Millie’nin odasının zemininde ebeveyni beş dakikada bir bizi kontrole gelirken üzerimde yalnızca bir tişört ve iç çamaşırla yatmanın bana çekici gelen bir yanı yoktu. Ama bunu şu anda ona söyleyecek cesaretim yoktu. “Olur,” dedim. “Evet, gelirim.”

Ertesi gece annemi işten aldıktan sonra elbisemde birtakım değişiklikler yaptığını söyledi ve sakıncası yoksa denememi istedi.

Üzerimi değiştirmem için beni yine odasında yalnız bıraktı. Elbisenin üst kısmı üzerime tam oturuyordu. Pensleri tutturmanın ne kadar zaman aldığını tahmin bile edemiyordum. Ama alt yarısı tamamen başka bir durumdu. Annem elinden geldiğince genişleteceğini söylemişti ama hâlâ dardı. İçinde iyi hissediyordum. Utanıyor falan değildim.

Ama bunu annemin asık suratında gördüm.

“Üstü iyi,” dedim. “Mükemmel.”

Avucunu sırtıma bastırdı. “Daha dik durmayı dene.”

Durdum.

Dilini şaklattı.

Hayal kırıklığının sesi tırnaklarımın içine batan iğneler gibiydi. “Anne, sorun değil, tamam mı? Çok beğendim.”

“Ballı Lokmam,” dedi. “Kalçanı deli gömleği gibi sarıyor.” Parmaklarını dikişlerin üzerinde gezdirdi. “Yırtılma riskini almadan daha fazla açamam.”

“Anne, sorun değil. Sadece on dakika giyeceğim.”

Dudakları seçirdi.

“Ne?” Aramızda yansımalarımız olmadan yüzümü ona döndüm. “Söyle gitsin, anne. Ne düşünüyorsan söyle.”

Eliyle beni geçiştirip şifonyerinin üzerindeki dikiş kutusunu toplamaya başladı. “Düşündüm ki... Yarışma için biraz incelmeye çalışabilirsin diye düşündüm sadece.” Bana döndü. “Demek istediğim, bu işi ciddiye alıyor musun ki? Çünkü bu bir şaka değil, biliyorsun. Kaydolmana izin verdim çünkü bunu ciddiye almanı bekliyordum.”

Sözleriyle sendeledim. “Kilo vermemi beklediğin için elbise üzerime olmuyor, öyle mi?” Ellerimi vücudum boyunca gezdirdim. “Anne, bu benim. Bedenim bu.”

Başını salladı. “Yanlış anlayacağını biliyordum. Söylediğim her şeyi her zaman en kötü tarafından anlıyorsun. Bunu daha fazla devam ettiremem. Buradaki suçlu ben değilim.”

“Kim öyleyse?”

Sessiz kaldı ve söylemediği sözler aramızda kırılmaya yüz tutmuş hantal birer buz saçağı gibi asılı kaldı. “Fazla dar,” dedi nihayet. “Bunu yarışma için onaylamayacağım. Kızım olmanla bir ilgisi yok. Başka herkese de aynısını yapardım. Uygunsuz.”

“Anne, iyi hissediyorum.” Sesim dengeli ve sakın çıkıyordu. “Bu elbise bana kendimi, olabileceğimi bilmediğim biriymişim

gibi hissettiriyor. Hiç böyle bir şeyim olmamıştı. Ama bunu gördüğünde –beni gördüğünde– birkaç kilo vermememin yazık olduğunu düşünüyorsan o zaman canın cehenneme. Daha çok çabala.”

Gitmesini beklerken hareketsiz kaldığımız bir an oldu. Sonra onun odasında olduğumu fark ettim. Eteklerine takılmamak için elbisemi topladım ve onu hayatının sonuna kadar kuşağı, tacı ve deniz yeşili elbisesiyle yaşayacağı o küçük yalnız odada bırakıp gittim.

ELLİ

Cuma akşamı işten sonra Bo son iki haftadır yaptığı gibi beni arabayla bıraktı ama bu kez beni eve götürmüyordu.

Millie'nin evinin önünde durduk. Ron gece yarısı olmadan varabilmem için ikimizi de biraz erken göndermişti.

Küçük çantamı kucağıma çekip kendimi *kaynaşma vaktine* hazırladım.

Yarışma benim için unutup ara sıra hatırladığım bir şeye dönüşmüştü. Başta kanıtlayacak bir şeyim olduğuna çok emin olduğum için katıldığımı düşünüyordum. Kendime mi yoksa anneme ya da herkese mi, bilemiyordum ama her geçen gün giderek söyleyecek başka bir şeyim kalmamış gibi hissediyordum.

"Hepiniz yarışmaya hazırlık yapmak için mi toplanıyorsunuz?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Pek sayılmaz. Daha çok plan yapmak için sanırım. Birbirimize destek olmamız gerek."

Alnı büyük bir şaşkınlıkla kırıştı. "Dördünüz yarışmaya birlikte katıldınız yani?"

Başımla onayladım.

"İsteyen herkesin bu işe katılmasını kesinlikle destekliyorum ama neden bu kadar büyük bir mesele olmak zorunda ki?"

Sırtarak ona döndüm. “Holy Cross’a gitmediğin halde ayine gitmeye devam etmen gibi bir şey. Takımın birlikte yaptığı bir şey bu, değil mi? Ama sırf takımda değilsin diye bu gitmemen gerektiği anlamına gelmiyor. Ve biz de sırf güzellik kraliçelerine benzemiyoruz diye bu katılmamamız gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Herhalde senin bütün güzellik kraliçelerinden on kat daha seksi ve zeki olduğunu söylemem çok banal olur.”

Yanaklarımı ateş bastı. “Evet. Çok banal.”

“Hâlâ pijama partisi yapıldığını bilmiyordum,” dedi.

“Eh, yapıyorlar demek ki. El ve ben hep birbirimizin evinde kalırdık ama buna hiç parti demezdik.” Son birkaç günde Bo’ya El ve benden ve konuşmadığımızdan bahsetmiştim. Görünüşe göre bunu aşacağımızı düşünüyordu ama ben bir türlü aynı öngörüyü paylaşamıyordum.

Kapıyı açtım.

Elime uzandı. “Willowdean? Konuştuğumuz şey hakkında düşündün mü? Şaka yapmadığımı biliyorsun, değil mi?”

Evet dememek benim için imkânsızdı. Ona kız arkadaşı olmak istediğimi söylememek. “Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Başını salladı. “Tamam. Zaman.”

Amanda kapıda duruyordu; ağzı o kadar açıktı ki göğsüne karışacaktı. Millie de arkasından boynunu uzattı.

“Aman. Tanrım,” dedi Amanda. “Şeftalikiç’ti o.”

Onu susturup içeri girmeleri için elimi salladım. Millie’nin evinde dikkatimi çeken ilk şey her şeyin –yapay çiçeklerden duvarın rengi ve kırlentlere kadar– nasıl uyumlu olduğuydu. Millie birbirine uyumlu eşofman takımı, çorapları ve saç bandıyla eflatun bir pamuğa dönüşmüştü. Sanki internette “Pijama partisi

kıyafetleri” araması yapmış ve *Baby-Sitters Club* gibi bir kitabın kapağından fırlamış gibi görünen nadide kıyafeti bulmuştu.

Amanda bir futbol şortu ile tişört giymişti ama ayakları çıplaktı. Onu platform tabanlı ayakkabıları olmadan ilk kez görüyordum ve dik dik bakan pislik olmak istemiyordum, o yüzden bakışlarımı yüzünden ayırmadım ki yine de oldukça belli ediyormuşum gibi geliyordu.

“Pekâlâ, ciddi konuşuyoruz,” dedi. “Seni bıraktı. Buraya. Onun arabasındaydın. Her şeyi anlat bize.”

Millie bizi annesi ile babasının İngilizlerin alçak sesle leydi ve lordlarına soğutulmuş bezelye çorbalarını kimin servis edeceği gibi skandal yaratacak şeyler konuştukları bir PBS dizisi izlediği TV odasının önünden geçirerek koridorda sürükledi.

“Güzellik yarışması elbise fiyaskomu duyana kadar bekleyin. Umarım hepinizin şansı daha iyi gider,” dedim.

Millie başını sallayıp elime asılarak beni odasının kapısına doğru çekti; buranın onun odası olduğunu biliyordum çünkü üzerinde güzel yazıyla adının yazdığı kalp şeklinde ahşap bir tabela öyle diyordu.

Amanda ağzını kapayıp kahkahasını bastırdı.

“Ne?” diye sordum.

Millie’yle göz göze geldik ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir çaresizlik vardı. Odasının kapısını açtı ve eflatun bir armut koltuğun üzerinde tepeden tırnağa siyahlar içindeki Hannah oturuyordu. Başını kaldırıp bakmadı bile.

Millie çantamı alıp yatağının ayakucuna koydu. “Tamam, otur.”

Oturdum. Doğruca yere.

Millie odasının köşesindeki çalgın bir sazdan sandalyeye oturdu. Bir emekli evinden çıkma bir şeye benziyordu ama işin

garip yanı, ona yakışıyordu. Takım kıyafeti, kemerli burnu ve bukleleriyle bu kocaman sandalyede otururken bir fotoğrafını çekebilmeyi isterdim. "Annemle babamın önünde yarışmadan bahsedemezsiniz."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü katıldığını bilmiyorlar," dedi Hannah.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Amanda yerde Millie'nin önüne oturdu.

"Peki ebeveyn izin formu?" Bu daha ziyade cevap gerektirmeyen bir soruydu çünkü cevabı biliyordum. Millie'nin bu tür bir dalavere çevirebileceğini hayal edemiyordum.

Dudaklarını yaladı. "Annemin imzasını taklit ettim."

Hannah elinde telefonuyla oturuyordu, dudakları sımsıkı kapalıydı ama gülümsüyordu.

Millie'nin yuvarlak hatlı yüzü biraz asıldı. Yanakları normalde olduğundan daha yoğun bir pembe tonuna büründü. "Onlardan izin istemiştin. Senin katılacağını ilk öğrendiğimde."

Daha fazlasını anlatması için başımı salladım.

"Annem birkaç gün düşündü. Ama hayır dediler. Vicdanlarının el vermeyeceğini söylediler. Alay konusu olacağımı ve pek de Hıristiyanlığa yaraşır bir şey olmadığını."

Hannah buna dudak büktü.

Ona gözlerimi devirdim. Tabii ki bir önemi yoktu çünkü bir saniye bile gözünü telefonundan ayırmıyordu. "Ama ne yapacaksın? Yarışma haftaya. Yani, gazeteye çıkacaksın. Ve o zaman herkes öğrenecek."

Evet, birkaç kere laf atanlar olmuştu ama o gazete baskıya girdiğinde dönüşü yoktu. Patrick Thomas gibi insanların elinde bana karşı hayatlarımızın sonuna dek kullanabilecekleri bir malzeme olacaktı.

“Ben... bilemiyorum.” Başparmağını kemirdi ve bir tür cevap arayarak beni inceledi. Ona her şeyin yolunda gideceğini söyleyebilecek bir şey.

Şimdi anlamıştım. Onun için işin ucunda ne olduğunu ve annesiyle babasının onun için inşa ettiği narin küçük kutudan kaçmayı ne kadar çok istediğini. “Sorun olmayacak,” dedim. “İyi olacak.”

“Bence çok cesur bir hareket,” dedi Amanda. “Sende böyle bir şey yapacak cesaret olduğu hiç aklıma gelmezdi.”

“Ah, bence onda daha pek çok şey yapabilecek kadar cüsse var,” diye mırıldandı Hannah.

Bu kadarı yeterdi. Bu tavrından fena halde sıkılmıştım. “Derdin ne senin?” diye çıkıştım. “Neden buradasın ki? Bir şeylerden kendi evinde nefret etsen olmaz mı?”

“Will,” dedi Millie.

“Ciddiyim,” dedim. “Millie seni evine davet ediyor ve içeri girdiğimden beri tek yaptığın suratını telefona yapıştırıp kaş çatmak.”

Hannah nihayet başını kaldırıp baktı. İfadesinden keyifli olduğu belliydi. “Ah, sanki bu ikisini umursuyormuşsun gibi. Sadece kendini daha iyi hissetmek için buradasın. Bir tür acınası toplu mastürbasyon buluşması bu.”

Burun deliklerimin açıldığını hissettim.

“Öyle,” diye ekledi. “Bu minik ucube şovuna katılmanın tek sebebi bu. En yakın arkadaşına pislik gibi davrandın ve şimdi bizden başka kimsen yok.”

“Kesin,” dedi Millie, aramızdaki gergin ipi kopararak. “Hadi mülakat sorularını konuşalım. Pratik yapmak için birkaç yıl önceden bazı sorular buldum.”

“Bütün hikâyeyi biliyormuşsun gibi konuşma,” dedim Hannah’ya. “Çünkü bilmiyorsun.” Millie’ye döndüm. “Üzerimi değiştirebileceğim bir yer var mı?”

Millie koridorun karşısındaki banyoyu gösterdi. Yedek tuvalet kâğıtlarının bulunduğu ev şeklindeki raf dahil her bir leylak rengi detay birbiriyle uyumluydu. Millie’nin odasında olduğu gibi çerçeveler içinde klişe alıntılar vardı. Benim favorim şuydu: *Bir gülümseme her şeyi düzelten bir kıvrımdır.*

Hâlâ hasır sandalyesinde oturan Millie, “Pekâlâ, paketlerimizde yazdığı gibi perşembe günü yarışmadan önce bir mülakat yapılacak. Jüri üyeleri bize bundan puan verecek ve sonra bunu yarışma sırasındaki canlı mülakatla birleştirecekler. Sanırım bir veya iki soru soruluyor,” dedi.

“Ve soruları önceden bilmiyoruz?” diye sordu Amanda.

“Hayır,” dedim, kuliste geçen çocukluğumdan anılar yüzeye çıkarak. “Hayır ve insanı gafil avladıkları kısım da burası.”

“Mülakat en yüksek puanlı kısım, o yüzden eğer...”

Kapı hafif tıklatılınca Millie’nin sözü yarım kaldı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Birkaç aile sırtını barındıracak denli uzun saçları ve ağlayacakmış gibi dolu gözleriyle annesi duruyordu. “Biz yatıyoruz.”

“Tamam.” Millie dudaklarını gözden kaybolacak şekilde ısırdı.

“Sabah size kahvaltı hazırlarım. Millie’nin kız arkadaşlarını ağırlamasına çok sevindik.”

“Biz de burada olmaktan çok mutluyuz,” dedi Hannah ifadesiz bir ses tonuyla.

Millie’nin gülümsemesi gergindi. “İyi geceler, anne.”

“İyi geceler, tatlım.”

Annesi kapıyı kapadıktan sonra puanlama sistemindeki dengesizlikten ve mayo kısmına yetenek şovundan daha fazla puan verilmesinin ne kadar saçma olduğundan bahsettik. Millie annesi ile babasının uyuduğundan emin olduktan sonra annemin zulasından çaldığım bazı eski yarışmaların videolarını izlemek için TV odasına gittik.

Ekranı süsleyen yarışmacılar çoğaldıkça yarışmaya uygun olmadığımız daha açık bir şekilde ortaya çıkıyordu. Ara sıra bir kara koyun çıkıyordu ama dördümüze benzeyen kimse yoktu. Bu bana kendimi küçük, bu yarışmanın tarihinde minik bir noktacıkmışım gibi hissettirdi. Gelecek yıl ne olacaktı? Ya da ondan sonraki yıl? Kısa sürede unutulacaktık ve o zaman ne anlamı olacaktı ki?

Millie gece boyunca hararetle not alırken Amanda, “Ya mayo kısmında mayolar popomuzun arasına kaçarsa?” ya da “Sizce hiç büyük bir kıyafet fiyaskosu olmuş mudur, meme ucu frikiği gibi? Tuvalet molası verilecek mi?” gibi sorular soruyordu.

Hannah telefonundan başını kaldırıp, “Bu biraz can sıkıcı. Demek istediğim, bu, kızların hayatlarının en parlak noktası. Teyplerdeki insanlar anne ve hatta büyükanne oldular ve muhtemelen hayatlarında yaptıkları en iyi şey bu.”

“Bu pek adil değil.” Millie’nin sesi alçaktı. “Sırf bu kadınlar Clover City’de kaldılar ya da ev hanımı anneler veya kasiyerler oldular diye bu yarışma dışındaki bütün hayatlarını bir zaman kaybına indirgeyebileceğin anlamına gelmiyor.”

Hannah bir şey söylemedi ama dudakları neredeyse titriyordu.

“Dinle, Hannah,” diye devam etti Millie, “insanların sana karşı acımasız davrandığını biliyorum ama...”

“Ben yatıyorum.” Yastığını koltuğunun altına alıp Millie’nin odasına döndü.

O gittikten sonra Millie'nin Hannah'nın ne kadar korkunç biri olduğuna dair bir şeyler söylemesini bekledim ama her ne düşünüyorsa kendine sakladı.

Üçümüz bir süre daha orada kaldık. Millie bize birinci sınıftan beri kumbarasında biriktirdiği paralarla Cindy's'ten bir elbise sipariş ettiğini söyledi.

“Kol eklettim ama son anda saten yerine neredeyse transparan olacak şekilde organzadan yaptırdım. Nasıl olacağı konusunda biraz tedirginim.”

“Harika görüneceğine eminim,” dedim.

Gülümseyip başını salladı. Karanlıktı, o yüzden tam emin değildim ama gözleri dolmuş gibiydi. Annesiyle babasını uyardırıp onlara kızlarının bir güzellik yarışmasına gireceğini ve kazanacağını söylemek istedim. En azından karar bana kalsaydı kazanırdı.

ELLİ BİR

Gece biraz sessizlik bulmak için kanepede ben yattım. Kendinizin olmayan bir evde yattığınızda olduğu gibi bir uykuya dalıp bir uyanıyordum. El'in evi hariç. Orada her zaman uyuyabiliyordum.

Belki otuz dakika ya da iki saat geçmişti, bilemiyordum ama biri koridorda yürürken ev gıcırdayordu. Kim olduğunu görmek için yan döndüm. Bir ay ışığı hüzmесinin içinden Hannah mutfаğına doğru ilerledi. Hiç düşünmeden üzerimdeki örtüyü atıp peşinden gittim.

Buzdolabının önünde duruyordu; beyaz ışık onu bir silüete dönüştürüyordu.

Tavan lambasını yaktım.

Hafifçe sıçradı ve arkasını döndü ama omuzlarındaki gerginlik beni görünce geçti. "Bir şişe su arıyordum."

"O zaman bira ne iş?" diye sordum elindeki kutu birayı işaret ederek.

"Onları garajdaki buzdolabında buldum. Burada daha fazla var mı diye bakayım dedim." Su ve diyet Dr Pepper'dan başka bir şey olmadığını göstermek için dolabın kapağını sonuna kadar açtı. "Ama kimse bunların yokluğunu çekmez." Tezgâhın üzerindeki birkaç kutuyu işaret etti. "Bir tane ister misin?"

“Evet,” dedim kendimi şaşırtarak. Millie’nin annesinin evinde bira bulunması fikrinden pek hoşlanmayacağına emin dim, o yüzden teknik olarak Bay ve Bayan Michalchuk’a iyilik yapıyorduk. “Olur.”

Karanlıkta kanepede oturup biralarımızı yudumladık. Ay pencere pervazına vuruyor, halıya gölge düşürüyordu.

“Bu akşam seni bırakan çocukla neler oluyor peki?” diye sordu Hannah.

“Hangi çocuk?”

“Nazik olmaya çalışıyorum, tamam mı?” Doğruydı. Karanlıkta daha az saldırgan görünüyordu; en çok kimse onu göremediğinde rahat ediyormuş gibi. “Yatmaya geldiklerinde Amanda ile Millie’nin onun hakkında gevezelik ettiğini duydum. Şeftalikiç, ha?”

“Bo.” O pençelerini geri çekmeye hazırsa ben de ona birkaç parça gerçek sunabilirdim herhalde. “Bo Larson. Aynı yerde çalışıyoruz. Biz, ee, arkadaşız.”

“Ah.” Birasından büyük bir yudum aldı. “Tuvaletteki Çocuk. Şimdi hatırladım. Etüt dersini birlikte alıyoruz. Çocuğa sekiz veririm. Sağlam bir sekiz. Ben erkeklerden hoşlanmıyorum bile ama ona bakmak hoşuma gidiyor.”

Karanlıkta onu aradım. Hannah az önce bana lezbiyen olduğunu mu itiraf etmişti? Ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilemedim ama Hannah’nın erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığını pek umursamadığımı biliyordum. O yüzden bir şey söylememeye karar verdim. “Evet, biraz fazla lezzetli.” Ondu, bana kalırsa. Kesinlikle on.

“Arkadaşsınız, ha? İkinizi gördüğümde arkadaş gibi görünmüyordunuz.” Sesinden gülümsediği belli oluyordu. “Kızlar tuvaletinde hem de.”

Omuz silktim ki bu aptalcaydı çünkü beni göremiyordu. “Bazen oynayan arkadaşlar.”

Islık çaldı.

Yanaklarımı ve bağrımı ateş bastı. Bira yüzünden olduğunu umuyordum.

İkinci birayı açtı. “Nasıl oldu bu peki?”

“Ara sıra görüşüyorduk. Bilemiyorum. Daha fazlasına dönüşmeye başlıyor ve resmi bir şey olmasını istiyor. Ve bu çok aptalca çünkü, evet, tabii ki bunu çok istiyorum ama...”

“Ama Bo gibi çocuklar bizim gibi kızlarla çıkmaz.” Bunu söyleme şekli kötü değildi. Ya da kaba. Doğruydı.

Başımla onayladım. “Aynen öyle. Benden neden hoşlandığını anlamıyorum ama hoşlandığına gerçekten inanıyorum. Gerçekten. Sadece diğer herkesin onun bende ne gördüğünü anlayacağını sanmıyorum.”

“Zor bir durum,” dedi. “İnsanlar iğrenç. Patrick Thomas gibi insanlara baksana. Bo’yla çıkman onu çok eğlendirir.”

Beni anlayan biriyle konuşmak güzeldi. Hannah kolçaklı bir sandalyeye sığıp sığmayacağını konusunda endişelenmenin ya da bir zemin döşemesi ağırlığının altında her gıcırdadığında herkesin sana bütün binayı çökertecekmişsin gibi bakmasının nasıl bir his olduğunu anlamayabilirdi. Alışveriş merkezine girip kıyafetlerin yüzde doksanının üzerine olmayacağını bilmenin ya da bir büfeye gitmeyi düşünmenin bile kötü bir fikir olduğunu, çünkü bir büfedeki şişman bir insanın gerçekleşmeyi bekleyen bir şaka olduğunu anlamayabilirdi. Ama sırtımı sıvazlayıp bana beni mutlu eden şeyi yapmamı söylemiyordu. Ve bunun rahatlatıcı bir yanı vardı. “Keşke içinde var olabileceğimiz ve onun erkek arkadaşım olabileceği alternatif bir gezegen olsaydı.”

Bunu ilk kez dile getiriyordum ve tepeden tırnağa ürperdim. “Ve kimsenin bilmek zorunda olmadığı.”

“Ama erkek ve kız arkadaş gibi etiketlerin amacı da bu değil mi? Bir şeyleri diğer insanlar için kolaylaştırmak?” Birasını hö-pürdetti. “Üzücü değil mi? Kendimizi daha rahat hissedebilelim diye bütün dünya yaka kartlarıyla gezinmek zorundaymış gibi. Herhalde onlara ne ad vereceğini bildiğinde bir şeyler daha az ürkütücü oluyor.”

Biralarımızı sessizlik içinde içtik. Sözleri kulağa doğru geliyor ama yanlış hissettiriyordu. Evet, etiketler diğerlerinin sizi anlamasını kolaylaştırıyordu ama ben bilmenin verdiği güvenliği seviyordum. Özellikle de Bo’ylayken. Ona bu yüzden henüz bir cevap vermemiştim. Ona hayır demeye katlanamıyordum.

“Hannah, sana bir soru sormak istiyorum. Kaba olacak ama kabalık etmek için sormuyorum.” Ama bu durumu daha iyi hale getirmiyordu.

“Sor gitsin,” dedi.

“Neden dişlerini düzelttirmedin?”

“Neden düzelttirmek zorunda olayım?” diye cevapladı hemen sertçe. Sesi yumuşayarak devam etti: “Ayrıca pahalı. Annem kuaför. Babam tamirci. Harika bir sağlık sigortamız falan yok.”

“Haklısın,” dedim. “Zorunda olmamalısın.”

Boğazını temizledi. “İsteyerek şirretlik etmiyorum, anlıyor musun?”

“Sorun değil.”

Güldü. “Özür dilemiyordum. Ama sürekli saldırıya hazır olmamak zor. Benim seninkiler gibi arkadaşlarım yok. Koridorda benimle yürüyecek kimse yok.”

“Arkadaşların var. Saçmalama.” Ama gözlerimi kapayıp onu okulda, tepeden tırnağa siyahlar içinde, belki insanlar unutup

gider diye kapalı ağız dişlerinin üzerinde gerilmiş bir şekilde hayal edebiliyordum.

“Bu yarışmayı içeriden sabote etmek istiyordum. Katılmamın tek sebebi buydu. Tavşan dişli kız olmayacaktım. Bütün yarışmayı mahveden kız olacaktım.” Duraksadı. “Ama sonra annem öğrendi. Karşılama paketini gördü. Katıldığım için benimle çok gurur duydu. Şimdi de...”

“Bu işi ciddi ciddi yapmak zorunda kaldın.” Mantıklıydı. İnsanlar bana Hannah’ya davrandıklarının yarısı kadar kötü davranırsa ben de bütün yarışmayı mahvetmek isterdim.

“Ben yatıyorum,” dedi. “Boşlarını ver. Onları kendi evimde çöpe atarım.”

Biramın kalanını bitirdim. Eli uzandı ve iki kutuyu da verdim. O kalkarken kanepenin hareketini hissettim. Nerede durduğunu ya da yüzünün bana dönük olup olmadığını bile bilmiyordum ama, “Ben arkadaşısım. Öyle klişe bir şekilde değil. Arkadaşın olmamasıyla ilgili söylediklerin yüzünden değil. Seni sevdiğim için. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor,” dedim.

Oda o kadar sessizdi ki bir an belki orada bile olmadığını düşündüm. Sesi bir fısıltıydı. “Peki.”

Ellen’i özlüyordum. Ellen’i özlemeyi asla bırakmayacaktım. Ama bu aptal yarışmadan başka şeyler hakkında konuşabileceğim başka bir arkadaşına sahip olmanın verdiği bir rahatlık vardı. Yalnızca karanlıkta bile olsa.

Ertesi sabah eve döndüğümde annemi yukarıda, Lucy’nin odasında buldum. Burayı el işi odasına dönüştürmeye başladığından beri ikimiz de pek odaya girmemiştik. Annem yarışma işleriyle meşguldü, ben de kendimle fazla meşguldüm, o yüzden Lucy’nin odası orada öylece duruyordu. Bir an acaba o da benim gibi

birkaç dakikalığına buraya gizlice giriyor mu diye merak ettim. Sadece Lucy'yi görmek için. Ona yakın olmak için.

Ama bugün annem o gülünç Juicy Couture eşofman takımını giymiş ve üzerinde *BAGIŞLANACAK* yazan kutular hazırlamıştı. Buraya Lucy'yi ziyarete gelmemişti. Ondan kurtulmaya gelmişti.

Annem sinirleri bozulduğunda temizlik yapardı. Onun Lucy'nin odasını temizlemesi de benim sinirlerimi bozuyordu. Bu iki negatiften bir pozitif çıkmıyordu. Annem ve ben elbise konusunda hâlâ birbirimize karşı temkinli davranıyorduk ve açıkçası elbiseyi giymeme izin vermezse hapyutmuştum. Başka seçeneğim yoktu. Şişman bir kız bir hayır kurumu mağazasına girip üzerine PUF yazan bir elbise bulamazdı.

Ve elbise konusunda asıl sinirimi bozan da buydu. Yetkili oydu. Kararları veren oydu. Tek yapması gereken evet demekti. Popomun sığacağı kot pantolon bulmakta yeterince zorlanıyordum, insan fermuarı kapanan, korkunç olmayan, üzerimde esneme-yen bir elbise buldum diye beni konfeti yağmuruna tutacağını sanırdı. FERMUARI KAPANAN BİR ELBİSE.

Ama oda... Orada durmuş Lucy'nin eşyalarını karıştırı-yordu –eşeliyordu– ve her küçük hareket kazara sıcak bir fırının ısıtıcılarına dokunmuşum gibi hissettiriyordu.

“Burada ne işin var?” Sesim şimdiden fazla yüksek ve tizdi.

Dönüp göz ucuyla bana baktı. “Geldiğini duymadım.” Tekrar arkasını döndü. “Bu eşyalar sonsuza dek burada kalamaz. Biliyor musun, umarım ben öldüğümde eşyalarımın böyle aylarca toz toplamasına izin vermezsin.”

“Bunlar Lucy'nin eşyaları, anne. Bu eşyalar ona ait.”

“Bebeğim,” dedi. “Ona *aitti*. Bu eşyalar ona aitti. Aralık ayında bir yıl olacak. Bir tür mabetmiş gibi bütün bunları bu-rada bırakmayacağım.”

Başımı salladım. Yaşlar yanaklarıma döküldü. Bir yıl. Koca bir yıl. “Dur,” dedim. “Lütfen dur.”

Bana döndü. Yüzünden bir panik ifadesi geçti. Onu sonsuza dek tam o anda ne söylediği ve yaptığıyla yargılayabileceğimi düşünüyordum. Bizim bu tür bir ilişkimiz yoktu. Ben annemin omzunda ağlamazdım. Birbirimizin etrafında dans ederdik ama asla yollarımız kesişmezdi.

Ev terlikleri döşemede şak şuk sesler çıkararak bana doğru birkaç adım attı. Bana sarılmasını bekleyerek öne eğildim. Ve kollarını belime dolayıp parmaklarının birbirine zar zor dokunduğuna dair yorumda bulunmasını da kastetmiyordum. Gerçek bir sarılmadan bahsediyordum. İçine gömülebileceğim bir sarılma. “Bu hafta sonu bütün bunları evsizler barınağına götürüyorum. İstedğin bir şey varsa şimdi alma vakti.” Omzumu sıvazladı. “İşe gitme vaktin gelmeden öğle yemeği hazırlayacağım.”

Kapı ardından kapandı, ben de Lucy’nin yatağına çöktüm. Son birkaç haftanın anısı zihnime hücum etti.

Bir elbisem yoktu. Herkesin içinde birlikte görülmek istemediğim erkek-arkadaşım-olmayan/olabilecek bir erkek arkadaşım vardı çünkü yan yana durduğumuzu düşündüğümde kendimden o kadar tiksiniyordum. Korkunç davrandığım Mitch vardı. Annem. Ellen. Ve Lucy yoktu.

Lucy’ye ihtiyacım vardı. Burada olup bana ne yapacağımı söylemeliydi. O olmadan asla aklıma gelmeyecek bir çözüm bulmalıydı.

Değiştirebileceğim şeyleri düşündüm.

Elbise.

Yarışmaya kadar marul yiyebilirdim ve belki o zaman annemin hayalindeki gibi üzerime otururdu. Peki ya sonra? Yine o küçüklüğümdeki diyet kısır döngüsü. Elbiseyi giymek için

birkaç kilo verecektim, ya sonra? Marul olmayan yiyecekler yemeye başlayacaktım ve hepsini geri alacaktım. Belki fazladan birkaç kilo daha bile alırdım.

Annemle yaptığımız bütün yarışma sezonu diyetleri aklımdan birer kartvizit gibi geçti. Dördüncü sınıftaki protein barları. Beşinci sınıftaki Kilo Takipçileri. İkinci sınıftaki salatalar. Ve hiçbiri işe yaramamıştı.

Kazanmıştı. Annem kazanmıştı. O ana kadar bunun onunla katıldığım bir yarış olduğunu fark etmemiştim bile. Ama kaybediyordum. Elbisem yoktu. Bir yeteneğim de yok sayılırdı. Ve haberi bile olmadan kalbini kırdığım bir kavalylem vardı.

Bu yarışmaya katılırsam bir mesaj verecektim, orası kesindi. Ama bu mesajla hatırlanmak istemiyordum.

ELLİ İKİ

O akşam daha sonra dinlenme odasında oturmuş, bir kompakt aynayla boynumun etrafındaki yeşil halkayı inceliyordum. Aynayı bir istiridye gibi kapadım ve sahte altın kolyeyi çıkarıp masanın üzerine koydum. Altın rengi zincir alışveriş merkezlerindeki stantlarda satılan burgu zincirlerdendi ve ucunda da elyazısıyla *Dolly* yazıyordu.

Lucy'nin kıyafetlerinin çoğu üzerime kendi dolabımdakiler kadar iyi oldu. Dolly'nin Vegas'taki bir şovunda giydiği simli ayakkabılar dahil, bütün Dolly koleksiyonunu toplamak için elimden geleni yaptım. Ayakkabının tabanlarında, orijinallliğini kanıtlayan uçuk kaşık, kocaman Dolly imzası vardı.

Bo yanımdaki sandalyeye çöktü. "O ne?"

Görebilsin diye zinciri işaretparmağımla sürükledim. "Teyzemindi."

Başını salladı.

"Annem onun odasını boşaltıyor. Yine. Son birkaç aydır küçük hamlelerle yapıyordu. Ama sanırım bu kez ciddi."

"Üzgünüm." Parmağını zincirin üzerinde gezdirdi. "Annem öleceği zaman bizim için odasını kendisi boşalttı. Durumun kötü olduğunu öğrenir öğrenmez insanları davet etmeye başladı ve

kimse eli boş dönmedi. Öldüğünde geriye yalnızca birkaç gecelik ile ayakkabı kalmıştı.” Çenesi titreyerek kolyeye odaklandı. “Aslında bunu yaptığı için ona biraz kızmıştım. Ama kendim yapabileceğimi de sanmıyorum. Babama kalsaydı hâlâ onun parfümünü oda spreyi olarak kullanıyor olurduk.”

Bo bir an beni izledikten sonra sandalyemi bacağından çekerek beni kendine yaklaştırdı. Kollarını etrafıma doladı ve ben de yavaşça kucağına gömüldüm. Nefesim biraz kesildi ama zihnimde bana dokunmasına izin vermemem için yalvaran ses artık bir mırıltıdan fazlası değildi. Dudaklarını saçlarıma bastırınca içime yatıştırıcı bir titreşim yayıldı.

“Bölüyor muyum?” Mitch elinde kahverengi kesekâğıdından bir market torbasıyla kapıda duruyordu.

Başımı o kadar hızlı kaldırdım ki Bo’nun çenesine çarptım. “Üzgünüm,” dedim, ama bunu hangisine söylediğimden emin değildim. İçimdeki panik duygusu ağırlaşmış ayaklarıma kadar çökerek beni olduğum yere yapıştırdı. “Selam,” dedim Mitch’e. “Hey. Burada ne işin var?”

Bo başımın onunkine çarptığı yeri ovalayarak ayağa kalktı. “Ben işe dönsem iyi olur.” Sesi sertti.

Aralarındaki gerginlik bir elektrikli çit gibi cızırdıyordu.

Mitch yoldan çekilmedi, o yüzden Bo sıkışarak yanından geçti. Mitch Bo’nun arkasından baktıktan sonra kapıdan içeri girdi. “Öndeki çocuk bana burada olduğunu söyledi.”

Torbayı masaya bıraktı ve içinde her ne varsa bir an sarsıldı. “Sana birkaç sihir malzemesi aldım. Yetenek şovun için.”

Sesimi normal tutmak için çok çaba sarf ettim. “Otursana.”

Oturmadı. “O çocuk kimdi?”

“Bo. Birlikte çalışıyoruz.”

İki kaşı birleşti. “Ondan hoşlanıyor musun?”

“Ne? Konuşuyorduk, Mitch.” Savunmaya geçmiş gibi görünüyordum çünkü geçmiştim. Bir kez öpüşmüşsek ne olmuştu? Bazen el ele tutuşuyorduk. Bu birbirimizin bir şeyi olduğumuz anlamına gelmiyordu. Ama belki de geliyordu. Beni Bo’yla oynasırken ya da çıplak görmüş değildi ama yine de o kadar suçlu hissettim.

“Hoşlanıyor musun?” diye sordu tekrar.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp cevap vermeden önce uzun bir süre bekledim. “Hoşlanıyorum.”

Başını salladı ve beyzbol şapkasının önünü aşağı çekti. “Yarışmada iyi şanslar, Will.” Doğruca arkasını dönüp en yakın kapıdan çıktı ki bu personel çıkış kapısı oluyordu.

Ortada bir suçlu varsa bunun ben olduğumu çok iyi bilsem de az sayıdaki kıymetli arkadaşlarımdan birini kaybettiğim için içim sızlıyordu.

O akşam Bo beni eve sessizlik içinde bıraktı.

Garaj yolunu yarılamıştım ki kapısının çarpıldığını duydum. “Keşke bana bir cevap versen.” Kamyonetinin önünden dolaştı.

“Ne?” Ona doğru geri yürüdüm. “Bunu bu akşam yapmak zorunda mıyız?”

“Seninle olmak istiyorum,” dedi. “Ama izin vermezsen olamam.”

“Neden?” Çantamı yere bıraktım. “Neden bununla olmak istiyorsun ki?” Kolumla boydan boya bedenimi işaret ettim. Bunu yaptığım için anında kendimden nefret ettim. Bunu bedenimle ilgili hale getiren tek kişi bendim.

“Çünkü senden hoşlanıyorum. Sanırım sana karşı bundan çok daha fazlasını hissediyorum, Willowdean. Buna inanmak

neden bu kadar zor? Geceleri uyuyamadığımda sebebi okul ya da iş veya Amber ya da Bekah değil. Sensin. Beni çıldırtan sensin.”

Başımı salladım çünkü bu hiç mantıklı gelmiyordu. “İnsanların ne düşüneceğini aklından geçirdin mi hiç? Bizi el ele tutuşurken gördüklerinde ne diyeceklerini?”

“Sen bana hiç başkalarının ne düşündüğünü umursayacak biri gibi gelmemiştin.” Bir an çenesi titredikten sonra sesini alçaltıp, “Her yere seninle gitmek istiyorum. Seninle hava atmak istiyorum. Ucuz bir takım elbise giyip o saçma sapan yarışmada sana eşlik etmek istiyorum,” dedi.

Dışlerim takırdıyordu. Ağlamamak için çok ama çok çaba sarf ettim. Çünkü her şey yerli yerindeydi. Ondan hoşlanıyordum. O benden hoşlanıyordu. Ama çok daha fazlası vardı. Bunun benim için önemi olduğuna inanamıyordum ama yakın zamanda incecik olmayacaktım ve bunu umursamamalıydım. Oracıkta, garaj yolumun ortasında boynuna atılmadığım için kendime kızgındım.

Ama insanların hakkımda fısıldaşması için bir başka sebep olduğu için ondan nefret etmeyi reddediyordum. “Yapamam. Bu bir korkak olduğum anlamına gelebilir ama...” Yaşlar artık bir tehditten fazlasıydı.

Olduğum yere geldi ve garaj yolunun eğimi yüzünden boylarımız aynıydı. “Willowdean Opal Dickson, sen güzelsin. Sana bundan azını hissettiren herkesi siktir et.” Göğsü inip kalkıyordu. “Gözlerimi kapadığımda seni görüyorum. Seninle konuşabiliyorum. Daha önce hiç kimseyle olmadığı gibi.”

O güzel diyordu. Ben şişman diye düşünüyordum. Ama ikisi birden olamaz mıydım? Elimi kaldırıp yanağına götürdüm ve teninin altında biriken gerginlik dindi. Onu dudaklarından bir kez daha öptüm. Orada bir an oyalanıp sahip olmama izin

verilmeyen her şeyin bütün detaylarını hatırladım. “Yapamam,” diye fısıldadım, Bo ile benden çok daha fazlasından bahsettiğimi bilerek.

Dönüp çantamı aldım.

Yatak odamın ışığını kapayıp evimi karanlık bir kabuğa çevirene dek Bo garaj yolunda öylece durdu.

ELLİ ÜÇ

Pazartesi sınıftan çıkarken Mitch dirseğine uzandı. Bayan Krispin çoktan öğretmenler odasına gitmişti ve herkes sınıftan çıkmıştı. Yalnızca ikimizdik.

“Yarışmada kavalien olmasam daha iyi olacağını söylemek istedim.”

Ona baktım ama o sadece bir an gözlerimin içine bakıp bakışlarını çevirdi. “Yarışmaya katılmayacağım zaten.” Bunu o ana kadar dile getirmemiştim ama kararımı cumartesi gecesi, Bo’yla garaj yolumda dikilirken vermiştim.

Yüzünden, aklından geçenleri okuyabiliyordum. Beni ikna etmeye çalıştığını. İyi tarafından bakmamı söylediğini. Ama bir şey söylemedi.

“Ve özür dilerim,” diye ekledim çok geç kalarak. “İncinmeni istememiştim.”

“Ama ondan hoşlanıyorsun?”

Başımla onayladım.

“‘Özür dilerim’ durumu düzeltmiyor,” dedi. “Sana çok iyi davranırdım.”

“Hak ettiğimden çok.”

Ona buna ne kadar yaklaştığını ve Bo'yla hiç tanışmamış olsam onunla olacağımı söylemek istedim. Ama Bo'yla tanışmıştım ve artık bir insanın sadece isminin bile seni mahvetmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Ellerini ceket ceplerine sokarak çıkıp gitti.

Önden gitmesi için ona birkaç saniye verip kampüsün diğer tarafındaki dersim için sınıftan çıktım.

Acele etmedim. Nefessiz kalmaktansa geç kalmayı tercih ediyordum. Kimse oflayıp pufleyen şişman bir kız görmekten hoşlanmazdı. Son zil çaldı ve koridor boştu.

Ve sonra sağ taraftaki son sınıftan Ellen çıktı.

Önce beni görmedi. Gözlerini sildi. Ağlıyordu. Sorun herhangi bir şey olabilirdi. Ama her neyse, ben bilmiyordum.

Dönüp bakınca birkaç metre arkasından yürüdüğümü gördü. Yanaklarından süzülen yaşları silmeye kalkışmadan durdu. Belki Tim'le ayrılmışlardı. Belki yeni arkadaşlarıyla kavga etmişti. Belki bir sınavdan çıkmıştı. Bilmiyordum. Harekete geçmek için fırsatım buydu. Nasıl olduğunu sormak ve her şey için özür dilemek için.

Ama dönüp tuvalete koştu. Fırsat kayboldu.

Diğer derslerimin hiçbirine girmedim. Bugün çoktan benim için okulda kalamayacağım kadar çok açıdan kötü gitmişti. Eve geldiğimde Millie'den hepimiz bir araya gelip yeteneklerimizi prova etsek mi diye soran bir mesaj vardı. Yarışma. Benim için artık bir önemi bile yoktu. Yolumu kaybettiğimde bunu Lucy için yapmıştım. Ve yanımda Ellen vardı. Ama Lucy ölmüştü ve Ellen da hiç olmadığı kadar uzağımdaydı.

Millie, Hannah ve Amanda'ya mesaj attım:

BEN: yarışmaya katılamayacağım. Çok geç haber verdim, biliyorum. Ama çekiliyorum. Hepiniz harika olacaksınız. Orada olmayı hak ediyorsunuz. Seyirciler arasından sizi destekleyeceğim.

İşi arayıp hasta olduğum için gelemeyeceğimi söyledikten sonra telefonumu kapadım ve bütün akşam açmamaya karar verdim.

ELLİ DÖRT

Salı ve çarşamba gününü ateşim varmış gibi yaparak ve kilerde bulduğum, birkaç bayram önceden kalma bir paket mini damla çikolata paketini yalayıp yutarak geçirdim. Biz tatlı bulunduran bir hane değildik (sürpriz!), özellikle de annem hâlâ Yarışma Elbisesine Sığma Operasyonu'nu sürdürdüğü için.

Anneme kendimi iyi hissetmediğimi söylediğimde hiç soru sormadan odamın kapısını kapadı. “Üzgünüm, tatlım,” dedi. “Hasta olma riskini alamam. Sen bugün dinlen.”

Annem eliptik bisiklet üzerinde ya da işte geçmeyen her dakikasını acilen yetiştirilmesi gereken el işlerine ayırıyordu. Evimiz kumaşlar, sahne dekorları ve pullarla dolu bir savaş alanıydı ama bu kaos bana aslında biraz huzur veriyordu.

Pasaklının teki olmak istiyordum. Hayır, buna ihtiyacım vardı. Pazar gününden beri duş almamıştım ve neredeyse hissettiğim kadar iğrenç göründüğümü bilmek tuhaf şekilde rahatlatıcıydı. Ron bana o hafta yarışma için izin verdiğinde aklındakinin bu olduğunu sanmıyordum.

Ama çarşamba akşamı özgürlük hissi yavaş yavaş ortadan kayboluyordu ve kendimi yatakta yüzüstü uzanmış, Lucy'nin plaklarından birini dinlerken buldum ve plak resmen Dolly

Parton'ın en kötü plağı çıktı. Yaptığını unutmak istediğim şarkılardı. *Me and Little Andy* gibi. *Yani, o şarkı da ne öyle, Dolly?* Küçük bir kız ve köpeğinin ölümüyle ilgiliydi. Kim bunu duy-mak isterdi ki?

Çalan ön kapının zili kendi kendime söylenmemi böldü. Yüzümü yorganıma gömerek gülümsedim. İstesem de kapıyı açamazdım.

Zil tekrar çaldı. Annem herhalde evde değildi. Zil tekrar tekrar çaldı.

Kendimi yataktan atıp hiç acele etmeden aşağı indim. Parmak uçlarımda dikilip delikten baktım. *Of.* Başımı kapıya vurdum.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdım.

“Beni içeri al,” dedi Hannah. “Hadi ama.” Zili tekrar tekrar çaldı. Dokuz, belki on kez.

“Arka tarafa gel,” diye bağırdım nihayet

Sebebini sormadı bile.

Arka kapıyı açıp öylece durdum ve Hannah yanımdan geçip içeri girdi. Asi bir an onu kokladıktan sonra koşup gitti.

“Bu hafta sonu seni seksen beş kere falan aradım,” dedi Hannah. “Telefonda konuşmaktan hoşlanmam bile.” Bana yahni dolu bir saklama kabı uzattı. “Annem sana *sancocho*'sundan biraz getirmemi istedi.”

“Annen mi?” Buzdolabını açıp saklama kabını bir kutu süt ile portakal suyunun arasına soktum. “Annenle tanışmadım bile.”

“Eh, aptal yarışma yüzünden onun gözdesi sayılırsın, o yüzden umarım yaptığından memnunsundur.” Mutfak masasında annemin yerine oturdu. Hannah herhangi birinin evinde rahat edebilecek türden biri gibiydi. Onda çoğu insanın ilk kez bir yere gittiğinde gösterdiği fazladan özenden eser yoktu. İki

dirseğiyle birden masada öne eğildi. “Yarışmadan çekilemez... Bir dakika, Dolly Parton mı dinliyorsun sen?”

Omuz silktim.

Bana şöyle bir bakınca halimi gördü. “Bu tabloda çok fazla terslik var.”

Soğuk bir fincan kahve doldurup mikrodalga fırına koydum. “Yanlış derken doğru demek istiyorsan, evet.”

“En son ne zaman duş aldın?”

Mikrodalga fırın öttü. “Duş çok öznel bir şey.” Omuz silktim. “Yukarı çıkalım.”

“Ancak o korkunç müziği kapatırsan.”

Yukarıya çıktığımızda Hannah yatağımın üzerine yayılırken plakçaların iğnesini plağın üzerinden kaldırdım. Sihirli 8 Topu’nu alıp salladı. “Will keçileri kaçırdı mı?” Cevabı okudu. “Tam anlamıyla öyle.”

Yatağın ayakucuna oturup sırtüstü uzandım. Belki sonuna kadar tavana bakarsam daha kolay olurdu.

“Pekâlâ, Tuvaletteki Çocuk’la bir şeyler oldu diye tahmin ediyorum?”

“Çocuklar. İki tane vardı. Ve en başta bunu niye yapmak istediğimi de bilmiyorum.” Kollarımı uzatıp yatağın kenarından sarkıttım. “Belki de diğer bütün kızların hak ettiği şeyleri hak ettiğimi düşünüyordum. Bilemiyorum. Ama ben diğer kızlardan farklıyım ve onlarla aynı şeyleri hak etsem de bu bunları elde edeceğim anlamına gelmiyor. Oraya çıkıp onlara karşı yarışmam yalnızca bunu kanıtlayacak.”

“Hayır,” dedi Hannah. “Palavra. Çaba gösterip gerekeni yapana kadar hiçbir şeyi kazanmayı ya da herhangi bir yarışmada yer almayı hak etmiyorsun. Şişman kızlar ya da topallayan kızlar veya koca dişli kızlar genellikle güzellik yarışmalarını

kazanmıyor olabilir. Bu standartlara uygun olmayabilir. Ama bunu değiştirmenin tek yolu orada olmak. Biz bunu talep edene dek diğer kızların beklediği şeyleri bekleyemeyiz. Çünkü kimse bizi umursamak için kuyruğa girmiş değil, Will.”

“Senin için söylemesi kolay. Ben bir odaya girdiğimde herkesin dikkatini çeken ilk şey görece ne kadar kocaman olduğum. Ama senin tek yapman gereken ağzını kapalı tutmak, o zaman kimse farkı anlamaz.”

“Vay canına,” dedi. “Bel altı vurdun. Evet, ağzımı kapalı tutabilirim. Söyleyecek bir şeyim olana dek. Bu şehirde tavşan dişli yarı Dominikli lezbiyen kız olmayı dene de gr, tamam mı?”

Başımı salladım. “zgnm. Berbat durumdayım ve...”

“Ve bunu karşındakine yansıtıyorsun. Yine de saçmalık. Bunu kendin için yapmayacaksan Amanda ve Millie için yap.” Altdudağını çiğneyip arkamda, yatağımın önündeki aynaya baktı. “Ve benim için de, sanırım.”

“Bensiz de halledersiniz.”

“Hayır, halledemeyiz aslına bakarsan. Millie sensiz yarışmaya katılamaz.”

Doğruldum. “Neden bahsediyorsun?”

“Ailesi yarışmaya girdiğini öğrendi,” dedi kayıtsız bir şekilde. “Millie yalvardı da yalvardı. Onlara yarışmayı annenin yürüttüğünü anlattı, onlar da sen katılıyorsan onun da katılabileceğini söylediler.” Etki yaratmak için duraksadı. “Sonra sen yarışmadan ekildin.”

İçimi suçluluk kapladı. Çatlak dudaklarımı yaladım. Yavaş yavaş hafta sonunu duş almadan geçirdikten sonra ne kadar iğrenç hissettiğimin farkına varmaya başladım. “Dinle, bu gerçekten çok kötü ama...”

“Ama ne? Lütfen bana o kadar bencil olmadığını söyle.”

Haklıydı. Bu Millie için bir şaka değildi. Hayatı boyunca bu yarışma katılımcılarını inceleyip idolleştirmesi ve nihayet kendisinin de onlardan biri olmasıyla ilgiliydi. Düşünürken bacağım bir yukarı bir aşağı sallandı. Fazla olumsuz bir ruh halinde olabilirdim ama Millie'ye bunu borçluydum. Oraya gidip onun gibi elimi taşın altına koymayacaksam en azından ona engel olmama nezaketini göstermeliydim.

Hannah bacağıma uzanıp beni durdurdu.

Ona döndüm. "Bu tam bir felaket olacak," dedim.

Ağzı belli belirsiz açık bir şekilde gülümsedi. "Aslında ben de buna güveniyorum."

ELLİ BEŞ

Okulda futbol maçlarına gitmeleri için erkeklere izin veriliyordu, o yüzden her yarışmacıya yarışmadan önceki cuma günü izin verilmesine şaşırmasaydım. O gün mülakatlar ve çok yorucu kıyafet provalarıyla geçti. Su toplayan parmaklar, çift taraflı bantlar ve gözyaşları söz konusuydu. Bu öyle düşük bütçeli bir okul müzikali gibi değildi. Clover City Mavi Çiçek Güzellik Yarışması'ydı bu.

Önceki gece Hannah beni arabayla bütün kıyafetlerimin onaylanması için annemin hazırlık yaptığı halkevinin amfityatrosuna götürmüştü. Tuvaletimi giyemeyeceğim için annemin Lucy'nin odasındaki bağışlanacaklar yığınının bulduğum, gelinin-annesi tarzındaki pullu siyah elbiseyi giymem gerekti. Elbise kırıktı ama etiketleri sökülmemiş, yeni bir elbiseydi. Annem, Mallory Buckley ve Bayan Clawson cumartesi gününden önce elbiseyi ütületeceğime söz verdirtti. Mayoya gelince, seçeneklerim tek parça siyah mayom ile geçen yıl aldığım ama giyecek cesareti bulamadığım kırmızı-beyaz puantiyeli olanla sınırlıydı. Kırmızıyı seçtim. *Ya büyük oyna ya hiç oynama.* Ayrıca siyah mayonun popo kısmının her yerinden iplik atmıştı.

Yetenek şovu kostümüm başka bir meseleydi. Cadılar Bayramı'nda giydiğim şapkayı bulana dek odamı altüst etmiştim. Lucy'nin cenazesinden kalma siyah elbisem vardı ve annem de siyah saten eldivenlerini ödünç vermeyi kabul etmişti; eldivenleri kendisinin giyeceği kısma kadar geri vermem koşuluyla.

Perşembe sabahı hazırlanırken annem mülakatta ne giyeceğime bakmak için odama geldi. "O eteği beğendim," dedi. "Ama sana doğum günün için aldığım camgöbeği rengi ceketini de eklesen iyi olabilir." Önerisini değerlendirerek aynaya baktım ve başımla onayladım.

Mülakatlar ile öğle yemeği davetinin düzenlendiği Silver Dollar Davet Salonu'na gittik. Klimanın uğultusu radyonun tıngırtısını bastırıyordu. Haftaya Şükran Günü'ydü ve hava oldukça serinlemeye başlamıştı ama annem "sıcak bastığı" için klimayı köklemişti.

Arabayı park ettik ve annem üzerine toz pembe takım elbise ceketini geçirdi. "Ballı Lokmam, seni seviyorum. Ve beni gururlandıracağını umuyorum."

Midem altüst oldu. Onu utandırmak istemiyordum. Hiç istemiyordum.

"Ama," diye devam etti, "kimsenin sana özel muamele çektiğini düşünmesine izin veremem, o yüzden cumartesi akşamı yarışma sonrasına kadar ilişkimiz iş ilişkisinden ibaret."

"Tabii," diye mırıldandım, "iş ilişkisinden ibaret."

Mekânda herkes gerçekten arı gibi çalışıyordu. Biz yarışmacıları davet salonunun dışına diziler. Mülakatlar tamamlanana dek kimsenin birbiriyle konuşmasına izin verilmiyordu ki bu hiç mantıklı değildi çünkü bu bana kopya çekebileceğin türden bir

şey gibi gelmiyordu. Ne de olsa soruları kocaman bir listeden seçiyorlardı ve kimseye aynı soru kombinasyonu denk gelmiyordu.

Mülakattan sonra öğle yemeği vardı, ondan sonra da yarışmacılara soyunma odalarını hazırlamaları için izin verilecekti. Ve işler o zaman gerçekliğe bürünmeye başladı. Yarın kıyafet provaları vardı; cumartesi sabahı ise tam yedide başlayacak kısa bir şov öncesi provası için ayrılmıştı.

Hepimiz çok gülünç görünüyorduk. Buraya bir iş görüşmesi için gelmişiz ve tek başvuru şartı annenizin polyester takım elbiselerinden birini giymekmiş gibi.

Soyadları A, B ve C harfleriyle başlayan kızların mülakatlarına girip çıkmalarını izledim. Bazıları yüzlerinde kocaman gülümsemelerle çıkıyordu. Bazıları şaşkın görünüyordu. Birkaçı gözyaşlarına boğulmuştu. Kulağa korkunç geldiğini biliyordum ama küçük bir parçam gözyaşları içindeki bu kızları elenmiş rakipler olarak görüyordum. Kazanmak istemiyordum bile ama herhalde hepimizin içinde başkalarının başarısız olduğunu gördüğümüzde devreye giren bir hayatta kalma içgüdüğü vardı. Kendimi iğrenç ve inanılmaz derecede insan gibi hissetmeme sebep oldu.

Alfabetik sırayla çağırıldığımızdan Ellen ve ben –Dickson ile Dryver– yan yana oturuyorduk. Ne zaman omuzlarımız azıcık birbirine değse Ellen elektriğe çarptırılıyormuş gibi benden uzaklaşıyordu.

“Dickson? Willowdean Dickson?”

Hafifçe irkildim ve içgüdüsel olarak El’e baktım. Bir an göze geldik ve ne yaptığını fark edip başını çevirmeden önce dudakları yavaşça kıvrılıp gülümsediğini gördüm.

Çuvallayacaktım.

Mallory benim için kapıyı tuttu. “Unutma,” diye fısıldadı, “ilk izlenim konusunda asla ikinci bir şans elde edemezsin.”

“Çok yüreklenirici oldu,” diye mırıldandım.

Şu ana kadar kimliği gizlenen dört jüri üyemiz odanın ön tarafındaki uzun bir masada yan yana oturuyordu.

Her biri kendini tanıttı. Ama ben kim olduklarını çok iyi biliyordum.

Tabitha Herrera, Clover City’de bir değil iki dükkânın sahibiydi: Tabitha’s ve zekice adlandırılmış Tabitha’s #2. Tabitha röfleden permaya kadar her şeyi yapıyordu. Zihin kontrolü becerileri olan kuaförlerdendi. Sandalyesine oturup sadece kâkül kestirmek için geldiğinize yemin etseniz de kısa kesim saçlarla çıkabilirdiniz. Ve bu cazibesinin parçası olduğundan Tabitha bütün fikrin sizden çıktığına inanmanıza izin verirdi. Kocaman memeleri ve buna uygun saçları vardı. Kuzeydeki insanlar Teksas’ı düşündüğünde, akıllarına gelen Tabitha’ydı.

Dr. Mendez... Hakkında şehirdeki tek ortodontist olması dışında pek bir şey bilmiyordum. Philadelphia ya da Boston veya insanların hep bağırıp çağırdığı o yerlerden birinden geliyordu ve her zaman biraz rahatsız bir hali vardı. Herhalde Philadoston’dan bu küçücük kasabaya taşınısam ben de biraz gergin olurudum.

Burgundy McCall... Şaka değildi, gerçek adı *bordo* anlamına geliyordu. Hayır, bir porno yıldızı ya da bir pembedizinin başrol oyuncusu değildi. Annesiyle babası Teksas A&M mezunuydu (teknik olarak okulun rengi bordo ve beyazdı ama herhalde “Burgundy” kulağa daha iyi geliyordu) ve kendisi sonradan kreş öğretmeni olan bir Mavi Çiçek Güzeli’ydi. Eyalet çapında düzenlenen Mavi Çiçek Güzellik Yarışması’na kadar ilerleyip ikinci olmuştu. Beni doğurduğu için yalnızca bölge çapındaki yarışmaya katılan annem hiçbir zaman açıkça Burgundy’ye bozulduğunu

söylemezdi ama ne zaman adını söylese kulağa çok sıcak bir şey yemiş de ağzındakini tükürmek üzereymiş gibi geliyordu.

Clay Dooley... Clay Dooley Ford. Muhtemelen Clover City'deki en zengin adamdı. Saçları hep şekilliydi ve kot pantolonları her zaman bir turnikeden biraz daha sıkı duruyordu. Kemer tokaları kocaman, altın rengiydi ve muhtemelen ev kredisi taksitlerimizden fazlasına mal olmuştu. Clay Dooley tam bir Teksaslıydı. Dr. Mendez'in Bostadelphia'lı anne babasının, hakkında onu uyardığı stereotipti. Hatta o kadar zengindi ki etkinliklerde jüriilik yapacak vakti vardı çünkü parayı o kazanmıyordu. Onun için para kazanan adamları vardı.

Önlerine oturdum ve Dr. Mendez hariç kimse başını kaldırıp bakmadı. Diğer üçü birbirlerine kâğıtlar uzatıp önceki yarışmacının sorulara verdiği kaçamak yanıtlar hakkında fısıldaşıyordu.

Burgundy nihayet başını kaldırıp bana baktı ve beni görünce kusursuz alınmış kaşlarından biri kalktı. Clay ile Tabitha da aynı tepkiyi verdi ama gizlemekte daha başarılıydılar. O zaman anladım ki... olağandışı şüphelilerin ilkiydim.

Hayatımda aldığım bütün iyi tavsiyeleri düşündüm. Çoğunu Lucy vermişti. Ama hiçbir şey duruma uygun değildi. Hiçbir şey beni bu ana hazırlamamıştı. Bu yüzden annemi düşündüm. Şu anda bu odada annem dursa ne derdi? Bu şovu o yürütmeseydi ve sadece annem olsaydı bana ne yapmamı söylerdi?

Gülümse, derdi. Ve sakın iç çekeyim deme.

Gülümsedim. O kadar kocaman gülümsedim ki yanaklarım sızladı. Ve iç çekmemek için elimden geleni yaptım.

"Willowdean Dickson?" diye sordu Tabitha.

Başımla evet dedim. Gülümsedim. Gülümsemeyi. Hiç. Kesmedim.

"Dickson," dedi Burgundy. "Rosie'nin kızı mısın yoksa?"

“Evet,” dedim. Annemin sesini duydum: *Terbiye*. “Efendim,” diye ekledim. “Evet, efendim.”

Clay boğazını temizledi. “Pekâlâ, hadi başlayalım. Willow-dean,” dedi çıtır çıtır bir dolarlık banknotu havaya kaldırarak. “Bu parayı sana versem onunla ne yapardın?”

Hileli bir soruydu bu. Hâlâ gülümsüyordum. Bir dolar. Bir dolarıyla ne yapabilirdim ki? Pekâlâ, evsiz birine verebilirdim. Bir donut alabilirdim. *Evet, efendim, paranızla bir donut almayı çok isterim.*

Hayır, hayır. Daha büyük düşünmem gerekiyordu. Hayır işi fazla aşikâr bir seçenek gibi görünüyordu. “Bir ucuzluk mağazasına gidip bir kutu kurşunkalem alırdım. Sonra SAT sınavının olduğu sabah koridorlarda dolaşıp onları aylaklara... yani, kalemlerini unutmuş öğrencilere satardım. Tanesi üç dolara.”

Bir an sessizlik oldu, sonra Clay kahkahayı bastı.

Yanında oturan Burgundy de dudaklarını büzdü. “Peki parayla ne yapardın?”

“Daha fazla kalem alırdım,” dedim. Puanlama kâğıdına bir şeyler yazdı. “Sonra, elime güzel bir miktar geçtiğinde onu bir hayır kurumuna bağışlardım. Ya da ihtiyacı olan bir aileye bir bayram yemeği almak için kullanırdım.” Yaratıcılık? Tamam. Akıllılık? Tamam. Fedakârlık? Tamam.

Tabitha kendi kendine gülümsedi ve hatta bana göz kırpmış bile olabilirdi.

Jüri üyeleri yorumlarını yazmayı bitirdiğinde Tabitha başını kaldırıp baktı. “Senin için bir sorumluluk daha var. Sadakati tanımla.”

Sanki adrenalın elektrik süpürgesiyle vücudumdan çekilmiş gibi oldu. “Sadakat.” Her harfi yavaşça telaffuz ederek bir cevap vermem gerekene dek sözcüğü ne kadar uzatabileceğime bak-

tım. “Sadakat... Sadakat birinin yanında olmaktır. Bencillikten uzaktır. İstemediğiniz zaman bile birine destek olmaktır.” Ellen. Tek gördüğüm Ellen’dı. “Onları sevdiğiniz için.”

Ellen’in yatağında uzanıp ilk kez seks yaptığından bahsettiğimiz o gece. Çok zordu. Mideme çiviler saplanmış gibi hissettirmişti ama yanında kalmıştım. Her bir detayı dinlemiştim çünkü en yakın arkadaşınız için bunu yapardınız. Onun koridorda durmuş beni düşündüğünü hissedebiliyordum. Bana ne kadar kızgın olursa olsun orada benim jüri üyeleriyle görüşmemin nasıl geçtiğini merak ettiğini biliyordum.

“Sadakat kör değildir.” Öyle olmasını dilesem de. “Sadakat, birine başka kimse söylemezken yanıldığını söylemektir.” El’e yarışmaya katılamayacağını söylediğimi bilmek beni utandırıyor. Sanki birbirimize karşı yarışmak nasılsa benim vermeye çalıştığım mesajı mahvedecekmiş gibi. Aslında onunla birliktayken yalnızca daha güçlü olduğum halde. Olabileceğim en iyi ben olduğum halde.

Bütün hayatımın küçük parçalara bölündüğünü ve bunu düzeltebilmemin tek yolunun parçaları teker teker ele almak olduğunu düşünüyordum. Bana göre ilk parça her zaman Ellen’dı.

ELLİ ALTI

Öğle yemeğinde barbekü yiyecekleri ikram edildi. Barbekünün nihai puanımızın gizli bir bileşeni olabileceğini düşünüyordum çünkü güneyli bir kadın için barbeküden üstü başı lekesiz çıkmaktan daha büyük bir başarı olamazdı. Yemekten sonra oturup işitme cihazında yankı yaptığı için mikrofon kullanmamaya karar veren yetmiş sekiz yaşındaki eski Mavi Çiçek Güzeli Ruth Perkins'in konuşmasını dinlememiz gerekiyordu. O yüzden o sır verir gibi kısık sesle konuşurken hepimiz gülümseyip başlarımızı sallamak durumunda kaldık.

Bir süre sonra Bayan Perkins'in alkış beklediği ve hiçbirimizin konuşmasını bitirip bitirmediğini anlayamadığımız tuhaf bir an oldu. Nihayetinde alkışladık ve Bayan Clawson ona teşekkür edip bir demet çiçek vermek üzere sahneye çıktı.

"Pekâlâ, hanımlar," dedi mikrofona. "Gazete için fotoğraflarınız çekilene dek hiçbiriniz buradan ayrılmayacaksınız. Duvar boyunca sıralanmış sandalyeler var, bugünkü alfabetik sıraya göre yerlerinizi alın. Makyajlarınızı tazelemek için beş dakikanız var."

Yanımda oturan Hannah'ya döndüm ve dişlerimi gösterdim. "Dişimde bir şey var mı?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. “Benim?”

“Yok.”

Ayrılıp diğer herkes tuvaletlere koşarken sıraya göre belirlenmiş sandalyelerimize geçtik. El’in yanıma oturmasını bekledim. Söyleyeceklerime odaklanamıyordum ama onunla konuşacaktım. Konuşmak zorundaydım.

Yanımdaki sandalyeye çöküp blazer ceketinin klapasındaki barbekü lekesini silmeye çalışırken başparmağını yaladı.

“Eminim fotoğrafı lekenin kadraja girmeyeceği şekilde çekebilirler,” dedim, “ya da Photoshop kullanarak halledebilirler.”

Lekeyi silmeye devam ederek itinayla daha kötü bir hale getirdi ama bir şey söylemedi.

Bizi tek tek çağırmaya başladılar; birini her çağırdıklarında bir sandalye kayıyorduk.

Önümde iki kız varken, “Artık birbirimize kızgın olmamızı istemiyorum,” dedim.

Bir cevap bekledim. Bir sandalye kaydı.

“Hatalıydım.” Bir sandalye daha kaydı. “Gerçekten hatalıydım ve bunu daha fazla yapamam. Her gün seninle konuşmamayı kaldıramam. Lütfen bana kızma.”

“Willowdean?” dedi Mallory.

Kalkmadan önce gözucuyla tekrar Ellen’a baktım. Yakında pes edecekti. Mecburdu.

“Willowdean?”

“O kadar kolay değil.” El’in sesi çatladı, günlerdir konuşmamış gibiydi. “Farklı insanlara dönüşüyoruz.”

“Bu birbirimize iyi gelmediğimiz anlamına gelmez.” Ellen’la yaşadıklarım üstüne kurulu parçalarımın en sevdiğim

parçalarını olduklarını düşünüyordum. “Özür dilerim,” dedim. “İnatçılık ettim.”

Fon perdesinin önündeki küçük tabureye oturdum. Annem fotoğrafının arkasında duruyordu. İki işaretparmağıyla yüzüne bir gülümseme çiziyormuş gibi yaptı.

Derin bir nefes alıp gülümsemem için kendime yalvardım. Gülümse. Gülümse. Gülümse.

Ellen duvarın önünde oturmuş hâlâ barbekü lekesini ovalıyordu.

Gülümsemedim.

Fotoğraflar çekildikten sonra kulisteki soyunma odalarımızı hazırlamak için serbest bırakıldık. Halk merkezinin amfiteyatrosu güzellik yarışması hesaba katılarak tasarlanmıştı ki bu da kadınların soyunma odalarının erkeklerinkinin dört katı büyüklükte olduğu anlamına geliyordu.

Her koltuk etiketlenmişti. Küçük bir ayna bölmesine yapıştırılmış bir kâğıt parçasının üzerinde adımlı buldum. Ama adımın üzerinde siyah keçeli kalemle büyük harflerle BALLI LOKMAM yazıyordu. Birinin adımlı söylemesi gerekiyormuş ve karşı koyamamış gibi aceleyle karalanmıştı. Suçluyu bulabilir miyim diye bir sağa bir sola baktım.

Ellen bütün eşyasını benimkilerin yanına bıraktı. Aynaya yapıştırılmış adını gördüm. Yine alfabetik sıraya göre yerleştirilmiştik.

Yansımasından bakışları benimkilerle buluştu. Bir an çantasını karıştırdıktan sonra bir kalem çıkardı. Üzerimden adımın yazılı olduğu kâğıda uzandı. Arkasına ismimi tekrar yazdı, bandı koparıp isimliği yeniden aynaya yapıştırırken onu izledim.

“Teşekkürler,” dedim.

Yanımdaki tabureye oturdu. “Sadece bir kelime o. Sen izin vermediğin sürece bir anlamı yok.” Bana döndü. “Ama seni incitiyorsa beni de incitir.”

Bütün vücudum gevşedi ama çenem titriyordu. “Çok özür dilerim.”

“Ben özür dilerim,” dedi.

Başımı salladım. “Hayır. Hayır, ben özür dilerim.”

O zaman başını kaldırıp baktı, titreyen çenemi fark etti ve elimi tuttu.

Daha fazla kız içeri doluşurken oda kalabalıklaşmaya başladı.

“Hadi gel,” dedi.

Peşinden gittim ve elimi tutup beni sahne amirinin masasından birkaç metre uzaklıktaki eski püskü bir ikili koltuğa götürdü.

Koltuğa gömüldük ve El alelade bir şekilde bacağını benimkinin üzerine attı. “Pekâlâ, konuş.”

“Tamam. Yarışmaya girdiğin için sana kızdım. Sen de sana kızdığım için bana kızdın. Ve sonra ben sana kızgın olmayı sürdürdüm. Sonra sen de bana kızgın kalmayı sürdürdün.” Başımı salladım. “Böyle olacağını biliyordum. Birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık.”

Başıyla onayladı. “Bu beni korkutuyor. Senden uzaklaşmak istemiyorum. Ama belki de her şeyi birlikte yapmamız gerekmiyordur. Belki kendimize ait biraz alanımız olmalı.”

“Kabul etmesi zor.” Doğru sözcükleri aradım. “Mutlu olduğunu görmek istiyorum. Ve yeni arkadaşlar edindiğini. Callie gibi insanlar olsalar da. Seni kıskanmamak istiyorum.” Bunu hiç dile getirmemiştim. Bunu düşünmekten bile korktuğumu düşünüyordum ama ağzımdan çıktığı an doğru olduğunu anladım. “Öyle tuhaf, sapkınca bir kıskançlıktan bahsetmiyorum ama

bazen hayatlarımızın farklı hızlarda ilerlediğini düşünüyorum ve bana tur bindirecekmişsin gibi hissetmemek zor.”

Bir kahkaha attı ve kulağa hıçkırıyormuş gibi geldi. “Bu yakınlarda tur bindireceğim yok. Ve bu seksle ilgiliyse... Tim’i seviyorum, tamam mı? Ama bil ki o işin bir öğrenme aşaması var.” Omuzları inip kalkarak devam etti: “Belki bazen ben de seni kıskanıyordumdur. Callie gibi insanları ya da birlikte çalıştığım kızların hiçbirini umursamıyorsun. Ama ben onların beni sevmesine ihtiyaç duyuyorum. Geceleri uykularımı kaçıran türden bir şey bu. O kadar havalı olduklarını bile düşünmüyorum. Zihnim kaç kişinin beni sevdiğine dair bir tür liste tutuyor ve bunu umursuyorum. Umursamak istemiyorum.”

Gülümsedim ve göğsümdeki düğüm biraz gevşedi. “Sen benim en yakın arkadaşısın. Bu son iki aydır bile en yakın arkadaşım her zaman sendin. Ve bana hiçbir zaman farklı davranmıyorsun. Diğer insanların bazen yaptığı gibi. Ve olduğum kişi olmakta iyi olduğumu biliyorum. ‘Ben böyleyim. Ya beni destekle ya da defol gir’ demekte iyiyim. Anlıyor musun? Ama...” Tanrım. Ona söylemediğim çok şey vardı. Baştan başladım. “Ama yazın bir çocukla tanıştım. Bo. Özel Okul Çocuğu. İş yerinden. Ve öpüştük.”

“Bana söylemedin mi?” Koluma bir şaplak attı. “Nasıl olur, Will?”

Başımı salladım. “Biliyorum. Özür dilerim. Ama bir süre daha öpüştük. Ve sonra öyle devam etti.”

“Aman Tanrım. Onunla seks yaptın. Harika mıydı peki? Bana söylemediğin için hâlâ kızgıyım.”

Güldüm. “Hayır. Hayır. Yapmadık. Seks yapmadık. Ama onunla olmanın verdiği his hoşuma gitti.” Başım çözölmeye baş-

layan bir makara ipmiş gibi hissettirmeye başladı. “Ama sonra... Tim sana dokunduğunda hiç geriliyor muydun? Başlarda yani?”

Başını omzuma yasladı. “Kahretsin. Evet, geriliyordum. Belime ya da çenemdeki bir sivilceye falan dokunduğunda tam bir manyak gibi geri çekiliyordum.”

İçimi bu itirafın verdiği bir rahatlık kapladı. “Bo bana dokunduğunda öyle oldu. Öpüştüğümüzde düpedüz sarhoşmuşum gibi geliyordu. Ama sonra sırt yağlarıma ya da kalçama dokunduğunda tamamen içime kapanıyordum.”

“Bunu benden sakladığına inanamıyorum.” Sesi yumuşaktı. “Sana çok kızgın olmam gerekir.”

“Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm. Ama bütün bunlar olup bitiyordu, tamam mı? Ve sen bana Tim’le seks yapacağınızı söylemiştin ve bu bana patlayacakmışım gibi hissettirdi. Tamamen kıskançlıktan değildi. Daha çok kendimi genç ve tecrübesiz hissetmemle ilgiliydi. Ve bir başkasının beni öyle görmesine izin vermeyi hayal edemiyordum; hâlâ da pek edemiyorum.”

“Ah, Will.”

“Ve bu beni kızdırdı. Seni kaybediyormuşum gibiydi. Ama aynı zamanda kendimden çok tiksiniyordum. Bütün bunlar beni çok kızdırdı çünkü çocuğun teki yüzünden kendilerini beğenmeyen kızlardan olmak istemiyordum.”

Doğruldu ve başımı kucığına yaslarken parmaklarını saçlarımdan geçirdi. Ona her küçük şeyi anlattım. Bo’yu alışveriş merkezinde gördüğümü ve bana okul değiştireceğini söylemediğini. Mitch’i. Ve dans partisini. Cadılar Bayramı’nı. Harpy’s’e dönüşümü. Bo’yu. Ona Bo’yla ilgili her şeyi anlattım. Ve onu tanısa ne kadar seveceğini. Ve şimdi erkek arkadaşım olmak istediğini.

“İlişkimizin adını koymak istiyor,” dedim. “Ve okulda alay edilmeden bir günü bile çıkaramayacağımızı biliyorsun. O bunu anlamıyor.”

“Dinle,” dedi. “Bir sürü insan pislik, tamam mı? Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim ama Tim’le bana baksana. Benden çok daha kısa. İnsanlar bize gülmüyor mu sanıyorsun? Gülüyorlar.”

Doğruydu ama o ana kadar El’in bunun lafını bile ettiğini duymamıştım.

“Ama gönlünü kime kaptıracağını her zaman seçemiyorsun. Ve seçebilseydik bile Tim’i seçerdim. Her seferinde onu seçerdim. O yüzden şunu düşünmen gerek: Bir ilişki iki kişi arasındadır. Okuldaki bütün o pislikler canları sıkılmış seyirciler sadece. Harpy’s’teki çöp tenekesinin arkasında Bo ve sen. O kalplerinizin konuşmasıydı. Ama Bo ile çıkman. Yalnızca birbirinizle olmanız. Burada zihnin devreye giriyor. Kalbin sonuna kadar evet diyor ama bu seçme hakkın olmadığı anlamına gelmiyor. Anlattıklarına bakılırsa o seçimini yapmış.”

Bunu içimden söylemek, diye düşündüm, *çok kolay*. Hatta dile getirmek. Ama yapmak. Elini tutup, *Bunu hak ediyorum*, demek. *Bunu hak ediyoruz*. Bu çok korkutucuydu. “Ayrıldığınızdan korktum,” dedim. “Tim’le senin. Geçen gün koridorda ağladığını gördüm.”

Eli bir an durdu. Burnunu çekti. “Annemle babam yine kavga ediyor. Babam gidip geceyi Jared Amca’nın kanepesinde geçirdi. Geri döndü. Ama bilemiyorum. Buraya kadarmış gibi geliyor.”

“Tanrım. El, çok üzgünüm.”

“Sana söylemeyi çok istedim. Ama inat ediyordum. Ve aptallık.”

“Hayır, seni orada gördüğümde yanma gelmeliydim.”

“Sorun değil,” dedi. “Bu ilk defa olmuyor. Bazı şeyler düzeltilemiyor işte. Kalıcı olarak düzeltilemiyor.”

Bu düşünceyle içim ürperdi. Doğrulduğum ve bir süre daha iki kedi gibi birbirimize sokulmuş bir şekilde öylece durduk.

ELLİ YEDİ

Akşamüstünün devamında Ellen ve Tim’le vakit geçirdim. Arabayla evime giderken Bo’nun ön tarafa park edilmiş kamyonetini gördüm. “Ee, tahmin ettiğim kişi mi o?” diye sordu El.

Ayağının dibinde metal bir alet çantasıyla ön kapımda duruyordu.

Tim cipi garaj yolumuza çekti ve arka koltuğundan çıkabilmem için El arabadan indi.

Bahçede ilerliyordum ve Ellen’in peşimden geldiğini hissedebiliyordum. Aniden arkamı döndüm. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bunu görmek istiyorum.”

“Hayır. Olmaz. Eve gidiyorsun.”

“Ara beni,” dedi. “SAKIN. UNUTMA.”

“Tamam.”

Bana sarıldı ve bir parçasının tenime işleyeceğini umarak biraz fazla uzun bir an ona tutundum.

Tim’in uzaklaşmasını bekledikten sonra Bo’ya kadarki son birkaç adımı attım. “Bir tür ev istilas falan mı bu?”

Tim'in beni bıraktığını duymamış gibi aniden arkasını döndü. Belinde alçak duran kahverengi deri bir kemer vardı. "Yemin ederim, görüldüğü kadar sapıkça bir şey değil."

"Oldukça sapıkça görünüyor."

Gülümsemesi sabit ama gergindi. "Babamla dışarıdaydım, birkaç işine yardım ediyordum ve benzin istasyonunda annene rastladık. Herhalde lisedeyken birkaç kez çıkmışlar."

Güldüm. "Hiç şaşırmadım."

"Yine ön kapınızdan bahsetti ve babam da... yani aslında gelip tamir etmek için ben gönüllü oldum. Umarım tuhaf kaçmamıştır."

Verandada yere oturdum ve o da aynısını yaptı. "Biraz tuhaf."

Nasıl dile getireceğimi bilemediğim söylenmemiş sözler göğsümde ağırlık yapıyordu. "Tamir ettin mi?"

"Aslında tamiri kolaydı. Bu kadar uzun süre bu halde bıraktığınıza inanamıyorum gerçekten."

Dizlerimi göğsüme çektim. "Bozuk bir ön kapıyı açmak zorunda kalmıyorsun."

Arkama uzanıp kapının tokmağını çevirdi. Kapı ardına kadar açıldı. "Artık bahane yok."

"Evet." Boynunu işaret ettim. "Kolyenin olayı ne?"

Zinciri tişörtünün altından çekip küçük madalyonu açığa çıkardı. "Aziz Antonio," dedi. "Kayıp şeyleri bulmana yardım ettiğini söylüyorlar."

"Ne arıyorsun?"

"Bilmiyorum." Kolyeyi tekrar yakasından içeri soktu. "Bulmuş olabileceğimi düşünüyorum. Ama bazı günler onun beni bulduğunu düşünüyorum."

Başımla onayladım. Bulunmayı bekleyen herkes için, bir yerlerde onu arayan birileri olduğunu bilmenin huzurlu bir yanı vardı.

“Willowdean?”

“Evet?”

Ayağa kalkıp alet çantasını aldı. “Sigorta eksperı gibi görünüyorsun.”

ELLİ SEKİZ

Uyandığımda annemin kapımın altından o günün gazetesini attığını gördüm. Gazeteyi açınca yüzümü orada, kat yerinin ortasında buldum. Başlıkta şöyle yazıyordu: CLOVER CITY Mavi Çiçek Güzellik Yarışması: ONLARI TANIYALIM.

Ön sayfanın tamamı önceki gün çekilmiş vesikalık fotoğraflarımızla kaplıydı. Resimlerimizin altında isimlerimiz, yaşlarımız, en sevdiğimiz yiyecekler ve Clover City'yi tek kelimeyle tanımlamak için kullandığımız sözcükler yazıyordu.

Annemin baskıya gitmeden önce buna bir kez bile bakmadığını tahmin ediyordum. Ama her şekilde, işte oradaydım. Gülümsemeyen yüzümle.

Provalar sırasında ışıkların kusursuz hale getirilmesini beklerken hepimiz oditoryumda uzun süre oturduk. Tanrı'nın halk merkezine lütfu olan Miranda Solomon koltuğunda arkasını dönüp El, Hannah, Amanda, Millie ve bana son provaların yarısının her zaman oturup teknisyenlerin ayarlamaları yapmasını beklemekle geçtiğini söyledi. Omuz silkti. "Şov işi böyledir."

O tuvalete gitmek için kalktığında El kamburunu çıkarmış bir şekilde bana döndü ve yüksek sesle, "Şov işi böyledir," dedi.

Callie birkaç sıra arkamızda, Sweet 16'den tanıdığım bir başka kızla oturuyordu. Halimden çok memnun görünmemek için çaba sarf ettim ama kolay değildi.

Onun dışında ortam korkutucu derecede sessizdi. Güzellik yarışmaları dram için biçilmiş kaftandı. Kusursuz görünmeniz gerekiyordu. Kusursuz olmanız gerekiyordu. Ve kusursuz olmanın üstüne, kusursuz olmakta en iyisi olmanız gerekiyordu. Buradaki gerginlik neredeyse elle tutulabilirdi. Özellikle de Millie'ninki. Bacaklarını öyle şiddetli sallıyordu ki üç sıra öteden titreşimi hissedebiliyordum.

El bana döndü. "Gerçekten o sihir numaralarını mı yapacaksın peki? Seni seviyorum ama çok baştan savmaydı."

"Ne yapalım, başka bir seçeneğim olduğu söylenemez."

"Bilemiyorum," dedi. "Diskalifiye edilmeyi umursuyorsan, yok galiba."

Tamamen başka bir şey yapma fikri hiç aklıma bile gelmemişti. "*Yapabildiğim* başka bir şeyim bile yok ki."

Bir an saçını kemirerek düşüncelere dalmış bir şekilde oturdu. Sonra ani bir iç çekip kulağıma fısıldadı. Fikrin aklımı çelmesi sadece üç kelime aldı. Ellen arkasına yaslanıp cevabımı bekledi.

Bunu mükemmel bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum. Yarışmayı kazanmamın imkânı yoktu, o yüzden dramatik bir çıkışla zafer kazanabilirdim. "Hatta..."

"Millie Ranea Michalchuk!" diye haykırdı biri, amfityatronun arka tarafından.

Millie'nin bütün vücudu taş kesilirken son yarım saattir hissettiğim titreşimler kesildi.

Boynumu uzatıp annesinin sıranın başından hızla ilerlediğini gördüm. Babası da fazla gerisinde değildi.

Hızla başımı çevirip Hannah'nın karnına bir dirsek attım. "Neler oluyor?" diye fısıltıyla bağırdım.

Millie hepimizin önünden geçip koltuklar arasındaki kordorda annesiyle buluştu. Başını dimdik tutarak ölçülü nefesler alıp verdi.

Hannah'nın gözlerinin alışması bir saniye aldı. "Ah," dedi ve avucuna doğru bir kahkaha attı.

"Ah ne?"

"Yalan söyledim," dedi. "Kesinlikle yalan söyledim."

Şimdi herkes izliyordu. Teknisyenler bile.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum.

"Millicent," dedi Bayan Michalchuk, "bize yalan söyledin. Suratlarımıza baka baka yalan söyledin." Gözlerine yaşlar doldu ve suya dayanıklı maskara sürmediği açıkça belliydi. Millie'nin babası karısının arkasında durup kollarını kavuşturdu. "İzin formunu imzalamamaya karar verdiğimizde arkamızdan iş çevirdin. Neden... bunu neden yaptın ki?"

"Doğru mu bu?" Annem koltuğunun altına sıkıştırdığı bir klipsli dosyayla sahnede duruyordu.

Millie ellerini yanlarında yumruk yaparak anneme döndü ve, "Annemin imzasını taklit ettim," dedi. Yüzü bir an ağlayacakmış gibi buruştu. Dönüp annesiyle babasına baktı. "Ama yanlış yaptınız." Sesi yumuşadı. "Beni korumak istediğinizi biliyorum. Bunu biliyorum. Ama... ama sadece beni desteklemenize ihtiyaç duyuyorum."

Annem kaşlarını çattı. "Hadi bunu fuayede konuşalım."

Peşinde annemle koltukların arasından yukarı çıkarken Millie'yi izledim. Ayağa kalkıp El'in uzun bacaklarının üzerinden atladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

“Ona yardım etmeliyim,” dedim.

Koşarak çıkıp kapıyı bütün oditoryumun annemin, “Üzgünüm ama ebeveyn izni olmadan yarışmana izin veremeyiz,” dediğini duymasına yetecek kadar açtım.

Kapı ardımdan kendiliğinden kapandı. “Millie yarışmaya katılmak zorunda.” Millie’nin annesiyle babası bana döndü. “Çok çalıştı,” dedim onlara. “Ve o narin biri değil. Değil. Hiç beklemediğiniz kadar dayanıklı. Bu odadaki herkes, uzun bacakları ve ipeksi saçları olan kızlar bile alay edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor. Millie ve ben biliyoruz. Amanda ve Hannah da. Ellen da.” Annemi işaret ettim. “Annem bile biliyor. Ama sürekli ürkek olamayız. Bu şekilde bir şeyler yapmak mümkün değil.”

Millie elime uzanıp sımsıkı tuttu. “Bunu gerçekten istiyorum,” dedi. “Kendimi bildim bileli bu yarışmaya katılmanın hayalini kurdum. Kurallarda şişkolar katılamaz diye bir şey yok.” Annesi bu sözcük üzerine irkildi ve gizlice bir damla gözyaşını sildi. “Beni bundan alıkoyan tek şey sensin, anne.”

Bayan Michalchuk bir oditoryumun kapıları üzerine asılmış kocaman flamaya, bir de hafifçe gülümseyen anneme baktı. Kocasını elini tuttu. Millie’nin annesi ona döndü ve başıyla onayladı.

Yan yana tekrar diğer kızların açıkça bize kulak misafiri olduğu oditoryuma döndük. Yerlerimize geçerken birkaç yarışmacı dönüp cesaret vermek için Millie’ye gülümsedi. Ellen benim elimi, sonra Millie’ninkini tuttu, Millie de parmaklarını Amanda’ninkilerin arasından geçirdi. Diğer tarafa, Hannah’ya dönüp avucumu uzattım. Derin bir nefes alıp elimi tuttu.

Beşimiz arasında herhangi bir taçtan çok daha büyük bir bağ oluştu ve bu yarışmanın başından beri ilk kez anladım ki avantaj bendeydi.

Nihayet provaya geçtiğimizde her şey çorbaya döndü. Hiçbirimiz yeteneklerimizi prova edemedik. Vakit yoktu. Açılış gösterisinde Callie'nin ayağı rampaya takılıp kayd. Bütün girişlerimiz yanlış. Kayıplar verildi. Gözyaşları döküldü. Ve hatta biraz da kan. Sonunda, tam olarak beklediğim gibiydi.

Evde annem her yıl yaptığı gibi bir şişe ucuz şampanyayla kanepeye gömülmüştü. Bu noktada yapılacak bir şey kalmamıştı ve varsa bile artık çabalamaya değmeyecek kadar geçti. Tek yapabileceği şuydu: *Simleri olurluna bırakmak*. (Onun kendi sözleriydi, benim değil.)

Kocaman bir koli, birkaç şişe el işi boyası ve makasla mutfak masasında oturdum. Bir şekilde açılış gösterisi için aksesuarımı hazırlamam gerekiyordu.

Dans provasındaki o günden beri bana verilen kent simgesi Cadillac Ranch hakkında doğru düzgün düşünmemiştim. Normalde bu tür bir şeyi aptal bir güzellik yarışması işi olarak geçiştirirdim ama aslında oldukça güzel bir şeydi. Elbette Teksas'ın herkesin bildiği meşhur kent simgeleri vardı ama aynı zamanda bilinmeyen bir sürü cevherimiz de vardı. Örneğin Marfa ışıkları ya da Yakup'un Kuyusu veya Dinozor Vadisi ya da hatta buraya birkaç saat uzaklıktaki Prada heykeli. Herhalde Cadillac Ranch tuhaf kategorisine giriyordu. Mükemmel şekilde Teksas'a özgü ama yine de tamamen stereotipin ötesindeydi.

Cadillac Ranch, Amarillo'da kurulmuş bir kamusal sanat enstalasyonuydu. Bütün o Cadillac'lar otobanın kenarında burunlarından yarıya kadar toprağa gömülü bir şekilde sıralanmışlardı. Boyaları uzun zaman önce solmuştu ve ziyaretçiler

sprey boyayla arabaları boyamaya teşvik ediliyordu. O yüzden, evet, “Ben besbelli Cadillac Ranch’ım” diyen bir aksesuarı nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Annem biraz buz almak için içeri girdi; evet, şampanyasını buzla içiyordu. “Bir okul projesi falan mı bu? Bu gece güzellik uykunu alman gerek, Ballı Lokmam.”

Bunu daha önce yapmadığım için beni öldürecekti. “Bu benim, ee, açılış gösterisi aksesuarım için.”

Yanıma oturdu. “Aman Tanrım.”

Başımınla onayladım.

“Pekâlâ,” dedi. “Bunu yapabiliriz.” Bana verilen kent simgesinin bulunduğu kâğıda bir göz attı. “Cadillac Ranch.” Ayağa kalkıp dolaptan plastik bir bardak alırken onu izledim. Birkaç yudum şampanya doldurup bana uzattı.

Bardağı aldım ama bir şey söylemedim. Bir sebepten fikrini değiştirmesini istemiyordum.

“Sence belin o kutuya sığar mı?”

Bir an kutuyu inceledim ve şampanyadan bir yudum aldım. İçimde köpürdü. “Evet.”

“Garaja gidip o geniş lastik bandı, tutkal tabancasını ve spre y boya kutumu getir.”

İstenen malzemelerle döndüğümde annem çoktan kutu üzerinde çalışmaya başlamış, bir kretuarla üzerinde kesikler açıyordu. “Ballı Lokmam, o açılış gösterisindeki en iyi aksesuar seninki olacak.”

Bir yudum daha alırken bütün bedenim hoşnutlukla titredi.

Birkaç saat ve bir şişe şampanya sonra, “Anne?” dedim.

“Evet, Ballı Lokmam?”

“Millie’nin yarışmasına izin vermekle iyilik ettin. Yalan söylediği halde.”

Bardağındakini bitirdi. “İyi bir kız. Tatlı. Gülümsemesi de güzel.”

İriliği ve şansının ne kadar düşük olduğuna dair bir şeyler söylemesini bekledim ama bir şişe şampanya daha açmakla yetindi.

Sessizlik içinde kutuya beyaz astar çektik ve neredeyse kurduğunda yanağıma şap diye serin bir şey çarptı. Parmağımı tenimde gezdirdim. Boya. “Ah, hayır, bunu yapmış olamazsın,” dedim ve parmaklarımdakini annemin burnuna sürdüm.

Kahkahalar attık. İsterik kahkahalar. Durduramadığınız türden kahkahalar. Acıtan türden. Sarhoş olduğumu tahmin ediyordum. Annemin sarhoş olduğuna emindim. Ama kendimi iyi hissediyordum ve şampanyanız varken güzellik uykusuna kimin ihtiyacı vardı ki?

Nihayet gece birde işimiz bittiğinde masayı spreylilik boyayla rasgele boyanmış gazete sayfaları ve artık karton parçalarıyla dolu bir şekilde bırakıp mutfaktan çıktık. Asi masanın üzerine atlayıp bitmiş projemizi kokladı. Kuyruğunu sallayıp spreylilik boya kaplı küçük Cadillac kartonumuzu yaladı.

Kartonu üzerime geçirdim. Lastik bantlarla omuzlarıma bağlıydı ve tam belimi sarıyordu. Aşırı derecede absürttü. Aşırı derecede mükemmeldi.

Yatmadan önce ön kapıyı açtım. Sokak karanlık ve sessizdi. Tam bu noktadan bakınca bütün evim olasılıklarla yepyeniymiş gibi geldi.

Annem arkamdan koridorun ışığını kapadı. Kapıyı kapayıp sürgüledim.

Yatakta Ellen'a yarınki yetenek şovum için ihtiyacım olan her şeyin bir listesini gönderdim.

ŞAHANE, diye yanıtladı.

Hâlâ damarlarımda akan şampanya uykumu getirdi. Gerçekten de şahaneydi.

ELLİ DOKUZ

ELLEN: bugün şov günü, millet. BUGÜN ŞOV GÜNÜ.

El'in mesajı beni gülümseren ilk şeydi. Ama bir belirsizlik hissiyle uyanmıştım. Dün akşam olanlar gerçek miydi? Ellerime baktım ve kuru boya damlaları gördüm.

Gitmemize birkaç saat vardı, o yüzden hiç acele etmeden bütün vücudumu keseledim ve alnımda kâküllerimle bir tür tepeden topuz yapana kadar saçlarıma firketeler taktım. Özenle tırnaklarımı koyu mora boyadım.

İhtiyacım olan başka bir şey olmadığından emin olmak için dolabımı açtım. En önde ve ortada annemin bana aldığı kırmızı elbise duruyordu. Naylon kılıfını çekip elbiseyi eteklerinden tutup pırıltılı kumaşı inceledim.

Annem kapımı tıklattıktan sonra içeri girdi.

Dolabın kapısını çarparak kapadım.

Annem bütün hazırlığını yapmış, bir gün için göz kamaştırıcı hostes rolünü oynamaya hazırды. "Gitme vakti. Ben arabada olacağım," dedi. Başını yana eğdi. "Saçın. Güzel görünüyor." Ben teşekkür edemedim kapıyı kapadı.

Bir an yatağımın kenarına oturup Sihirli 8 Topu'nu aldım ve salladım.

Hiç şüphe yok.

Dolabın kapağını açtım.

Soyunma odasını bir saç spreyi bulutu kaplamıştı. Gerçekten ya burnumdan solumam ya da gaz yutma riskini almam gerekiyordu. Tezgâhların üzerleri makyaj malzemeleri, çiçekler, oyuncak ayılar, vazelin ve enerji içecekleriyle doluydu.

Kızlar yetenek şovlarını prova ediyordu. Ruj sürerken kendi kendilerine şarkı söylüyorlardı. Saçlarına sprey sıkarken dans adımlarını sayıyorlardı. Kirpiklerine maskara sürerken monologlarını tekrarlıyorlardı.

Herhangi bir şeyi sindirecek vaktim yoktu. Soyunma odasının arka taraflarında Millie'yi gördüm. Saçları. Kocamandı. Kendi güneş sistemine sahip olacak kadar kocaman. Gerçekten en az on santim daha uzun görünüyordu, topuklu ayakkabıları olmadan. Gülümsedi ve el salladı.

Aynamın önünde ipek kâğıt ve sicime sarılı küçük bir demet ayçiçeği, tek bir kırmızı gül ve bir şişe köpüklü elma sırası vardı.

Önce buketin içine konmuş karta baktım.

Bol şans! –Bo & Loraine.

Ve gülün sapına iliştirilmiş bir yapışkan notta şöyle yazıyordu:

Öpüldün, Annen

Son olarak elma sırası şişesine yapıştırılmış zarfı açtım.

Sana esaslısından göndermek istedim ama Dale olmaz dedi.

Oyunbozan. Bol şans. Sevgiler, Lee (&Dale)

Lucy'nin burada olmasını diliyordum. Yarıştığımı görmesi için değil de bunu görmesi için. Çünkü bu an benim kadar ona da aitmiş gibi geliyordu.

Makyajımı ancak yapmıştım ki Bayan Clawson kapıyı açıp, "On dakika, hanımlar!" diye seslendi.

Ellen elinde telefonuyla yanıma oturdu. İki yanağında kusuraş birer daire şeklinde allık vardı ve fazla parlak ruju ön dişlerine bulaşmıştı. “Tim,” dedi. “O pislik besin zehirlenmesi geçiriyor. Will, kavaljem yok.”

Bütün bu yarışma öyle ümitsiz vakaymış gibi geliyordu ki bir kavaljem olmadığı gerçeğı konusunda endişelenmek aklımın ucundan geçmemişti. Başımı salladım. “Benim de yok.”

Fazla hızlı soluyordu. Bu tür şeylerin onu ne kadar tedirgin ettiğini unutmuşum.

“Pekâlâ,” dedim. “Dinle, kavaljeler konusunda endişelenme, tamam mı?” Sonra daha alçak sesle devam ettim: “Birbirimize eşlik edebiliriz. Zaten öyle olması gerekir, değil mi?”

Bir an altdudağını ısırdıktan sonra başıyla onayladı.

“Beş dakika!” diye seslendi Bayan Clawson. “Yerlerinizi alma vakti, hanımlar.”

Yukarıda bir Tanrı varsa, bir dizi embriyo arasından Ellen’la beni seçip, *Onlar*, dediğine oldukça emindim. Dickson. Dryver. Daha mükemmel olamazdı.

Kuliste alfabetik sıraya göre dizilip sıramızı bekledik. El’e kent simgesi olarak Dallas Cowboys verilmişti, o yüzden elinde bir çift mavi-gümüş rengi pon pon vardı ve uygun bir kovboy şapkası takmıştı. Ben de Cadillac’ımı giymiştim. Ellerimiz birbirine öyle sıkı kenetlenmişti ki bütün kanımız çekilmişti.

Tekrar tekrar prova ettiğimiz dansı hatırlamaya çalışıyordum ama bir türlü gözümde canlandıramıyordum. Zihnim bir labirentti ve ben bir gölgeyi kovalıyordum.

Bekah Cotter, El’e bir kavanoz vazelin uzattı. “Dişlerine ve dişetlerine sür,” dedi. “Gülümsemene yardımcı olur.”

İkimiz de birbirimize bakıp omuz silktikten sonra parmaklarımızı daldırıp gülümsemelerimizi vazeline buladık. Tadı iğrençti.

“Teşekkürler,” dedim Bekah’ya.

Mallory başında siyah bir telsiz setiyle birkaç metre önümüzde duruyordu. “Yürü, yürü, yürü.”

Aceleyle yanından geçtik ve ışıklar tenime vurduğu anda hafızam yerine geldi. Herkesin adını söylemek için iki buçuk saniyesi olacak şekilde daire içinde döndük.

Şarkı bitti ve ışıklar söndü. Yarışmanın ne kadar hızlı ilerlediğini kavrayamıyordum bile. Hayat herkesin sesinin sincap gibi çıktığı, üç katı hızla akıp giden bir görüntü gibiydi.

Sırada mayo yarışması vardı.

Mayomu giyerken hiç mahremiyetimin olmayacağı daha önce aklıma gelmemişti. Ama işte oradaydık, mahremiyet ise değildi. Mayomu uyluklarıma kadar çekip eteğimi belimde toplayarak elimden geldiğince stratejik bir şekilde soyundum. Bir an durup odaya bir göz attım. Kendi işine bakmayan tek kişi olduğumu fark ettim. Çok açık konuşacak olursam her yerde memeler vardı ve kimsenin umurunda bile değildi.

Dişimi sıkıp tişörtümü çıkardım. Kıvrana kıvrana mayomun tamamını üzerime geçirdikten sonra Bo’nun bana aylar önce verdiği o kalp şeklindeki güneş gözlüğünü saçıma taktım. Geçen hafta dolabımı düzenleyene dek aklıma gelmemişti bile.

Sahnenin iki yanına doluştuk ve Bayan Clawson sıra sıra dolaşp popolarımıza saç spreyi sıktı. “O mayoların yukarı kaymasına izin veremeyiz,” dedi.

Ellen’i sahneye çıkarken izledim. Panik içindeydi, biliyordum. Ama yeşil bikinisi ve bez ayakkabılarıyla her yerinden özgüven akıyordu.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama siyah sandaletlerim ile şişkin göbeğimi saran kırmızı mayoma baktım. Ama beni rahatsız eden şey bu bile değildi.

Herkesin kendisinde kesinlikle nefret ettiği bir şey vardı. Klişe bir şekilde bütün vücudumdan nefret ettiğimi söyleyebilirdim ama bütün mesele uyluklarımda bitiyordu. Kalas gibi uyluklar. Süzme peynir gibi uyluklar. Uyluk krateri. Sığır budu. Adına ne dersiniz. Bacaklarım bacak gibi bile görünmüyordu. Tıknazlığıma karşı oldukça hoşgörülüydüm ama bir ayna karşısında üzerimde derimden başka bir şey olmaksızın durduğum nadir anlarda tek gördüğüm beni bir yerden bir yere götüren iki selülit sütunu ve bir araya geldiklerinde oluşturdukları korkunç uyluk törpüsüydü. (Bu arada uyluk törpüsü, şişman kız dilinde iç uylukların birbirine sürtmesiyle oluşan berbat kızarıklık için kullanılan ifadedir.)

Bayan Clawson omzuma dokunup sıramın geldiğini bildirdi.

Derin bir nefes alıp gülümsedim. Annemin, *Gülümse, Ballı Lokmam*, dediğini duydum.

Rahatsız olabilirdim ama utanmayı reddediyordum.

Belki de sebebi seyircileri göremiyor olmamdı. Ya da kimse sahnedeki inmem için bağırıyordu olmasıydı ama uyluklarım sahne ışığı altındaki anlarını atlattılar. O gün havuzda yaptığım gibi hızla kaçmadım. Kimse yuhalamadı. Dünyanın sonu gelmedi. Seyirciler kör olmadı.

Mayoların onları giymeyi hak etmeniz gerektiğini düşünmenize sebep olan bir tarafı vardı. Fakat bu yanlıştı. Aslında kriter basitti: Bir vücudun var mı? Üstüne bir mayo geçir.

Amanda diğer tarafta beni bekliyordu. "Sahnedeki çok iyi görünüyordun!"

Kolunu sıktım. "Teşekkürler. Futbol şovuna hazır mısınız?"

Başıyla evet dedi. Yanakları hafif pembeleşti. “Futbol takımına katıldım,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Sırıttı. “Bunun altından kalkabilirsem topallaya topallaya futbol takımına da girebilirim diye düşündüm.”

“Bu harika,” dedim Amanda’ya, Ellen gelip yanımızda dikkilirken.

Sahne yanından, pötikareli etekli mayo ve dolgu topuklu sandaletleriyle Millie’yi izledik. Kocaman beyaz bir güneş gözlüğü takmış, cart kırmızı bir ruj sürmüştü, hatta kolunun altına bir plaj topu bile almıştı.

“Tanrım,” dedi Ellen. “Bunun için dünyaya gelmiş. O şirin, küçük şişman kızın içinde bir güzellik kraliçesi var.”

Yüzüme yavaş, tatminkâr bir gülümseme yayıldı. “Hayır,” dedim. “O şirin, küçük şişman kızın kendisi bir güzellik kraliçesi.”

ALTMİŞ

“Ah, kahrolası şey!” Beynim bir mutfak robotundan geçmiş gibiydi. “Bütün peruk astarları bu kadar çok acıtıyor mu?”

“Bu bir beden küçük olabilir,” dedi Ellen. “Bilmiyorum. Annemin soyunma odasında ne bulduysam onu aldım.”

Yetenek şovuma hazırlanmak için tek kabinli kulis tuvaletine el koymuştuk. Ellen’in saçları ortadan ayrılmış, iki örgü şeklinde dökülüyordu ve yedinci sınıftan kalma klog dansı kostümüne girmeyi başarmıştı. (Ama annesinin kıyafetin beline lastik dikmesi gerekmişti.) “Tamam, tamam.” Koca kafamdaki gerginliğin birazını yatıştırmaya çalışarak burnumdan nefes alıp verdim ve gözlerimi kapadım. “Peruğu tak.”

Ellen sarı peruğu başıma geçirdi. “Tamam,” dedi son firketeyi de taktıktan sonra. “Hazırsın. Bir bak.”

Başımı kaldırdım. Aynadan bana bakan Dolly Parton’dı. Ergenlik çağında, şişman bir Dolly Parton.

“Aman Tanrım,” dedi El. “Bence sen benim ruhani idolüm olabilirsin.”

Sahne kenarında bekledim. Birkaç vuruş gecikmeli bir şekilde klog dansı yapıyor ve gözlerini devirip duruyordu. O kadar gergin olmasam deli gibi gülerdim.

Kimsenin beni görmemesi için kulisin etrafından gizlice dolaşmaya dikkat etmiştik. Özellikle de annem, Bayan Clawson ya da Mallory'nin görmemesi için.

El'in müziği o klog dansını bitirmeden birkaç saniye önce bitti ama o yine de dansını bitirip selam verdikten sonra koşarak sahneden indi.

"Pekâlâ," dedi. "Başaracaksın."

İsteğimize uyması için sesçiye yirmi dolar vermiştik. "Süper," dedi. "Bira parası."

Annem sahnenin seyircilere en yakın tarafından çıktı. "Çok hoştu, Ellen. Ve ciddi bir egzersiz olduğuna da eminim!" Seyircilerden alçak sesli kahkahalar yükseldi. "Sırada bizim için bir sihir numarası sergileyecek olan Willowdean Dickson var."

Evet, o peruk astarını başıma geçirmek oldukça etkileyici bir sihir numarasıydı.

Sahneye çıkıp botlarım zeminde takırdayarak ışığın altına geçtim. Püsküllü süet pançolu gölgem ışık halkasının ötesine uzanıyordu.

Annem parmaklarından sallanan mikrofonuyla sahnenin kenarında duruyordu. Gözleri kocaman açılmış, bedeni gerginlikten kasılmıştı.

Müzik başladı. Oditoryumdaki herkesin çok iyi bildiği o ilk birkaç nota çaldı. Jüri üyelerinin, parlak lambalarıyla masalarında fısıldaştığını görebiliyordum.

Tekrar anneme döndüm ve oyuncak mikrofonu dudaklarıma götürdüm. Dolly'nin sesi şarkıyı söylüyordu. "Jolene, Jolene,

Jolene, Jolene, sana yalvarıyorum, lütfen erkeğimi alma.” Kelimelerle eşzamanlı olarak dudaklarımı oynattım.

Gözlerimi kapadım ve bu şarkıyı duyduğum her an zihnimde canlandı. Annem, Lucy ve büyükannemle otobanda yol alıyorduk. Pencereleler açıktı. Dördümüz de ellerimizi rüzgârın içinden geçiriyorduk. Plakçalarında *Jolene* çalarken Lucy’nin odasında oturuyordum. Annesi şarkıyı mırıldanarak spaghetti pişirirken El’in mutfağının serin zemininde uzanıyordum. Lucy’nin cenazesindeydim. Bo’nun kamyonetindeydim. The Hideaway’de, Lee’nin performansını izliyordum. Tam burada, bu sahnede ydim.

Jolene’i söyledim ve belki hayal görüyordum ama seyirciler arasından birkaç sesin bana eşlik ettiğini duydum. Coğrafyadan ya da dillerden veya dinlerden daha büyük ikonik şarkılardandı. O *Jolene*’di.

Şarkı bitti ve seyirciler alkışladı. Bir an birinin domuz sesi çıkardığını duyar gibi oldum ama kısa süre içinde te zahüratlar arasında kaybolup gitti.

Sahnedenden indiğim anda annem beni kolumdan çekıştirdi. “O neydi öyle?” Ama bana cevap verecek kadar süre tanımadı çünkü sonraki yarışmacıyı sunmak üzere aceleyle sahneye dönüyordu. “Eh, ne sürprizdi ama?” diye yankılandı sesi.

Soyunma odasına doğru giderken Callie’nin yanından geçtim. “Yeteneğini onaylatmadığın için seni diskalifiye edeceklerini biliyorsun, değil mi?”

“Buna değ erdi,” dedim durmaya gerek bile görmeden.

Soyunma odasında Ellen’in yanına çöktüm. Yetenek şovu bitene kadar biraz boş vaktimiz vardı.

Hannah sahneye çıkarken yanımdan geçti. Tek kelime etmeden bir beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Yetenek şovları bittikten sonra, elbiselerle podyuma çıkılacak bölümden önce ara verildi. Ellen'ın tuvaletini giymesine yardım ettim; sahte elmaslarla bezeli, boyundan askılı mercan rengi bir elbiseydi.

Bayan Clawson başını içeri uzatıp, “Şimdiye kadar her şey yolunda, hanımlar! On dakika ara! Ayrıca Willowdean, annen seninle konuşmak istiyor.”

Yanaklarım kızardı. Bayan Clawson'ın peşinden annemin özel soyunma odasına doğru giderken birkaç kızıdan 0000 sesleri yükseldi.

Kapıyı tıklattım ve daha yumruğumu çekmeden annem hızla kapıyı açtı.

Başını salladı. “Bir numara çevireceğini biliyordum.”

“Hayır, anne, öyle bir şey yoktu. Bunu planlamadım.” Yani, en azından düne kadar planlamamıştım.

Fermuarı açık Mavi Çiçek Güzeli elbisesini göğsüne kaldırmış tutuyordu. “Diskalifiye edildin,” dedi. “Yarışmayı tamamlamana izin veremeyiz. Haksızlık olur.”

“Yarışmayı kazanacağım yok,” dedim. “Neden çıkıp yürüyemiyorum ki?”

“Kuralları çiğnedin. Başka herkesi tabi tuttuğum standartlar bunlar. Üzgünüm, ama bundan öteye geçemezsin.”

Aptalca olduğunu biliyordum. Çok aptalcaydı. Ama bir yanım yarışmayı tamamlayamayacağım gerçeği karşısında kahroluyordu. Olan biten her şeyden sonra bu işi tamamlamama bir saatten az süre kalmıştı. Şaşırmamıştım. En azından şaşırmamam gerekirdi. Yaptığım şeyin diskalifiye edilmeme

sebepl olacğıını biliyordum ama nedense bana merhamet g s-
tereceğini sanmıştıml.

Arkasını döndü. ‘‘Fermuarımı  eker misin?’’

Fermuar geçen seferkinin yarısı kadar bile gergin değildi
ama yine de... ‘‘Anne, en fazla bu kadar  ekebiliyorum,’’ dedim
kati bir şekilde. Kapanmasına rahat bir on santim daha vardı ve
ne kadar kuvvetle  ekersem çekeyim fermuar daha fazla yukarı
 ıkmıyordu. Bilimsel bir gerçekti bu.

Hızla dönüp omzunun üzerinden aynaya baktı. ‘‘Mümkün
değil. Hayır, olamaz. Bu hafta daha önce denemiştim. Pii-la-
tes ve bisiklet derslerime gittim.’’ Kontrolünü kaybetmek üzere
olduğunu düşünüyordum ve annem kontrolünü kaybederse bu
yarışma da kontrolden çıkardı.

‘‘Pekâlâ,’’ dedim. ‘‘Dinle, bunu halledeceğiz.’’

‘‘İki dakika!’’ diye seslendi Bayan Clawson kapının öbür
tarafından.

Annemin şakaklarında boncuk boncuk ter belirdi.

‘‘Burada kal.’’ Koştum. *U arak* kulisten geçip sahne dekor-
larını yaptıkları atölyeye girdim.

Testereler. Matkaplar. Çiviler.  eki ler. Vidalar. Portatif
merdivenler. Cıvata anahtarları. Penseler. Yardımı dokunacak
gibi görünen her şeyi kollarıma doldurdum.

Tekrar koşarak soyunma odasına döndüğümde annem sinir
krizi geçirmek üzereydi. ‘‘Ballı Lokmam, bu elbiseye girmem
gerek. Kazandığımdan beri her yıl bunu giydim. İnsanlar beni
bu elbiseyle görmeyi bekliyor. Gelenek bu.’’

‘‘Arkanı d n.’’ Her şeyi tezgâhın üzerine bıraktım.

‘‘Herkes anlayacak.’’ Hı kırıklara boğ lmak üzereydi.

‘‘Hayır,’’ dedim. ‘‘Hayır. Ağlamak yok. Bu elbisenin içine
giremeyeceksin, tamam mı? Olmayacak bu.’’

Annem inildemeye başladı.

“Ama bu girebiliyormuşsun gibi gösteremeyeceğimiz anlamına gelmiyor.”

Teknisyenlerin, kuaförlerin saç tokaları gibi şortlarına taktıklarını gördüğüm kocaman tırtıklı penselerden iki tane aldım. Bunları kabloları tutturmak ya da tutkalla yapıştırılırken ahşabı bir arada tutmak gibi şeyler için kullanıyorlardı.

“Dinle, anne. Sahnede arkanı dönemezsin, tamam mı? Yerinde durman gerek.”

Başıyla onayladı.

Askısız sutyeninin arkasına bir pense takıp elbiseyi altına soktum. Diğer tarafa da aynısını yaptım.

Annem farkı aynadan görünce biraz daha rahat nefes almaya başladı.

“Gördün mü? İyi görünüyor.”

Derin bir nefes aldı ve tacını kusursuz saçlarına yerleştirdi. “Pekâlâ, Ballı Lokmam.” Tereddütlü bir ifadeyle bana döndü. “Bu lakaptan nefret ediyorsun, değil mi?”

Gülümsedim. “Eskiden olduğu kadar değil.”

“Sana öyle demeyebilirim...”

“Hayır,” dedim. “Benimsedim sayılır.” Bazen kim olduğunu anlamak, deneyimlerden oluşan bir mozaik olduğumuzu anlamak demekti. Ben Ballı Lokma’ydım. Ve Will. Ve Willowdean. Şişmandım. Mutluydum. Özgüvensizdim. Cesurdum.

“Perde!” diye seslendi Bayan Clawson.

Annem bir kez daha aynaya döndü. “Teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler. Seni seviyorum, Willowdean.” Kırmızı dudaklarını alnıma bastırdı. “Benim tatlı Ballı Lokmam.” Koşarak kapıdan

çıktı ve o ilk birkaç yarışmacı ile kavalyelerini anons ederken ben de koşarak soyunma odasına gittim.

Tezgâhın altında silindir çantam ve içinde de annemin bana aldığı kırmızı tuvalet duruyordu. Bir kat daha ruj sürüp elbiseyi başımın üzerinden geçirdim. Topuklu ayakkabılarımı giyip bantlarını ayaklarımın arkasından geçirdim. Elbisemin fermuarını çekmeye çalışarak Ellen'ın, önünde Bekah Cotter'la sırada beklediği yere koştum.

"Fermuarımı çek," dedim nefes nefese.

Hiç tereddüt etmeden çekti. "Muhteşem görünüyorsun."

Hâlâ soluklanmaya çalışarak gülümsedim. "Biliyorum."

"Ellen," dedi Mallory klipsli dosyasını tekrar kontrol ederek. "Kavalyen nerede?" Bana döndü. "Will, sen diskalifiye..."

"Kavalyesi benim."

"Ellen Dryver," dedi annem sahneden.

Ellen'ı koluma takıp onunla sahneye çıkarken Mallory'nin gözleri kocaman açıldı.

"Ve kavalyesi Timothy..."

Rampadan sahnenin ön tarafına doğru süzülerek ilerledik. Bir ayağımı diğerinin tam önüne atarak yürüdüm, Lee'nin bize öğrettiği gibi.

Annemin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı ama sonra hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ve kavalyesi Willowdean Dickson."

Sahnenin kenarından bir daire çizerek dönmesi için Ellen'ın kolunu bıraktım ve sonra tekrar kulise yürüdük.

Sırayla herkesi izledik. Abisiyle birlikte Amanda. Hantal ayakkabılarının bağcıkları elbisesiyle uyumluydu; tabii ki bu Millie'nin fikriydi. Malik kolunda Millie'yle sahnede yürürken tam bir centilmendi. Ve tabii ki Hannah. Courtney Gans'la birlikte Hannah. Courtney bir erkek ismi de olabilecek o harika

isimlerden biriydi ama Hannah'nın durumunda öyle değildi. Onu daha önce hiç görmediğim için şehir dışından olduğunu tahmin ettiğim kavalyesi Courtney sarı saçlarını geriye doğru tarayıp sıkı bir topuz yapmıştı. Üzerine tam oturan smokinini güzelce tamamlıyordu. Ve en güzeli de ip askılı siyah elbisesi, asker botları ve makyajsız yüzüyle Hannah tek bir kuralı çiğnememişti.

Hepimiz Lee'nin öğrettiği gibi topuklu ayakkabılarımızın burunlarına ağırlık verip kalçalarımızı bir sağa bir sola sallayarak süzülüyorduk.

Hannah sahneden hepimizin onu beklediği yere indi. Courtney onu yanağından öptükten sonra, "Daha sonra dışarıda buluşuruz," dedi.

Courtney bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Ellen pis bir kahkaha atıp Hannah'nın sırtına bir şaplak attı. "Tam bir şeytansın."

Karanlıktı, o yüzden emin olamıyordum ama Hannah'nın kızardığına neredeyse emindim.

Kenarda durup yarışmanın kalanını izledim. Bazı kızların neredeyse bilgece gelen cevapları karşısında şaşırıırken bazılarının anlaşılmaz şeyler gevelediği soru-cevap bölümünü izledim. Amanda jüri üyelerini gülmekten kırıp geçiren korkunç bir tak-tak-tak-kim-o esprisi yaptı. Millie bulaşıcı kahkahasıyla şirin ve tatlıydı. Hannah her zamanki gibi sertti ama seyircileri derin düşünceler içinde bıraktı.

Donna Lufkin bahçıvan terliklerini evde bırakmıştı. Mürdüm rengi bir pantolon takımı giymişti ve sahnenin karşımdaki tarafında durmuş, taçlara göz kulak oluyordu.

Annem sahne ışığı altında sanki boynu tutulmuş gibi kıpırdamadan duruyordu. Güzel görünüyordu. Ve sadece

önden de değil. Elbisesini arkadan tutan hırdavata rağmen çok hoştu.

Bu an. Annemin gördüğüm en iyi temsiliydi. Herhalde bazen başkalarında kusursuzluk olarak gördüğümüz şey bir sürü küçük kusurdan oluşuyordu çünkü bazı günler kahrolası elbisenin fermuarı bir türlü kapanmıyordu.

ALTMİŞ BİR

Millie'nin –küçük Millicent'ımızın!– ikinci olduğunu duyacak kadar uzun süre orada kaldım. Gül buketini havaya kaldırıp elini tam bir güzellik kraliçesi gibi salladı. Kazananın taç törenini beklemedim. Gerek yoktu.

Elimde Lee ile Dale'in gönderdiği köpüklü elma şırası şişesiyle lobiye çıkarken takımdan birkaç çocukla ayakta duran Mitch'i gördüm. Geçen haftaki maçlarını kazanmışlardı, o yüzden Şükran Günü'nde eyalet maçlarına çıkacaklardı.

Beni ilk fark eden Patrick Thomas oldu. “Doyamadın mı?” diye sordu. “Sepetlenmeyi kaldıramadın mı?”

Mitch yüzünde bıkkın bir ifadeyle başını salladı. “Terk edilen ben...”

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Kimse seni komik bulmuyor, Patrick,” dedim. “Bunu anlamıyor musun? Kimse gülmüyor. Arkadaşların bile.”

Patrick bir an kaşlarını çattıktan sonra omuz silkip arkasını döndü.

Mitch başını bir kez eğerek selam verdi. Yüzümde hafif bir gülümsemeyle bir an oyalandım.

Gitmek üzere dönerken amfiteyatrodaki seyircilerden büyük bir alkış koptu.

Elbisem ve topuklu ayakkabılarımla üç blok yürüdüm. Bu elbiseye bayılıyordum. Dolabıma asıp her zaman ona bakmak ve kendi ışığıma çıktığım bu kasım gecesini hatırlamak istiyordum. Rüzgâr üstüme üstüme esiyor, küçük kasabamın sokaklarında yürürken elbisemin kumaşını dalgalandırıyor.

Kapıyı açarken başımın üzerindeki çan çaldı; Clover City’de yarışmayı izlemeye gitmeyen on kişiyle Harpy’s’te işler yoğundu.

“Vay canına,” dedi Marcus bir müşteriye fişini verirken. “Fıstık gibi olmuşsun, Will.”

Adımı duyunca Bo vişne lekeli dudaklarından sarkan bir kırmızı lolipopla köşeden çıkıp geldi.

Köpüklü elma şırasını tezgâhın üzerine bıraktım.

Önlüğünü belinden sarkacak şekilde boynundan çıkardı. Dudakları kocaman bir gülümsemeyle aralandı. “Willowdean,” dedi.

Bir iç çektim.

TEŞEKKÜRLER

Çok şanslıyım. Her gün uyanıp sevdiğim, inandığım işi yapabiliyorum. Bazı inanılmaz insanların desteği ve rehberliği olmadan bu konumda olamazdım.

Alessandra Balzer, sen yazarların birlikte çalışmayı hayal ettikleri türden bir editörsün ve seninle çalışmak gerçekliğime dönüştüğü için her gün minnet duyuyorum. Willowdean'e yatırım yaptığın ve daha ben nasıl söyleyeceğimi bilemeden ne demek istediğimi anladığın için teşekkür ederim.

Molly Jaffa, gerçekten elinden gelse benim için dağları yerinden oynatacağını düşünüyorum. Hayatımın çarklarını döndürdüğün ve kendimi biraz çaresiz hissettiğimde verdiğin ekstra destek için teşekkürler. Sen benim temsilcim ve arkadaşımsın ve ikisi için de minnettarım.

Caroline Sun, sen görünmez kahramansın. Yaptığın her şey için teşekkürler.

School & Library pazarlama ekibi (Patty Rosati ve Molly Motch!), takımımda olduğunuz için sonsuz minnet borçluyum.

Aurora Parlagreco ve Alison Donalty, daha güzel bir kapak isteyemezdim. Tasarımlarınıza karşı beğenim kelimelerle ifade

edilemez. Ruiko Tokunaga, o kapağı böyle mükemmel kıldığını için teşekkürler.

Balzer + Bray/HarperCollins/ Epic Reads/HCC Frenzy’de teşekkür borçlu olduğum çok fazla kişi var. Susan Katz, Kate Jackson, Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh, Heather Doss, Donna Bray, Kelsey Murphy, Nellie Kurtzman, Booki Vivat, Margot Wood, Alexei

Esikoff, Suman Seewat, Aubry Parks-Fried, Jennifer Sheridan, Kathy Faber ve unutmuş olabileceğim (çünkü unuttuğuma eminim!) herkes, nezaketiniz ve kitabıma olan inancınız paha biçilmezdi. Kendini böylesine işine adanmış insanlarla çalışmaktan büyük bir onur duyuyorum.

Yazdıklarımı her zaman okuyup en çıplak, korkunç halim olmama izin verdiği için Jessica Taylor’a teşekkürler. Asla yeterince kapkek olmayacak.

Jeramey Kraatz, her zaman suç ortağım olduğun ve benimle birlikte Dolly Parton’ı izlemek için eyalet sınırlarını aştığın için teşekkürler; asla unutmayacağım bir gündü.

Natalie Parker, elbette dürüstlüğün ve adaletin için minnettarım ama en çok arkadaşlığın ve peşine takılmama izin verdiğin için minnet borçluyum.

Corey Whaley, Skype üzerinden okuma yaparak ve her şeyden bahsederek geçen bütün o saatler için teşekkürler.

Tessa Gratton, beni ikinci kitap karadeliğinden çekip çıkardığın ve benimle bir arabada iki hafta geçirdikten sonra hâlâ beni sevdiğin için teşekkürler.

Kristin Treviño (ve Irving Halk Kütüphanesi’ndeki herkes!) yaptığın her şey inanılmaz ve parçası olduğum her fırsat için minnettarım.

Memleketimden canım arkadaşım Jenny Martin. Her zaman beni desteklediğin için teşekkürler.

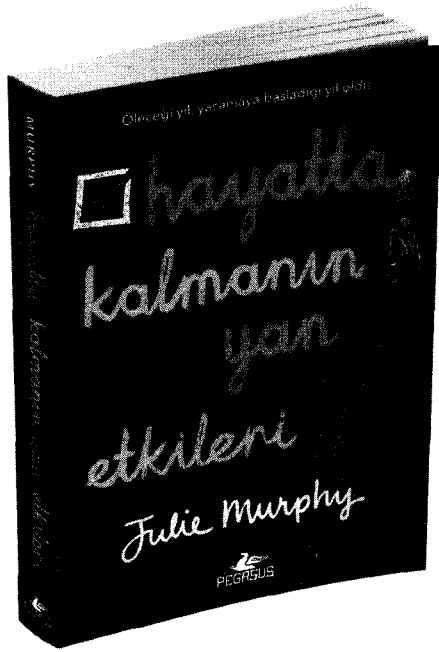
Joe Cocker'ın dediği gibi: "Arkadaşlarımdan biraz yardım alarak geçiniyorum." Katie Cotugno, Adam Silvera, Bethany Hagen, Jennifer Mathieu, Kristin Rae, Sarah Combs, Christa Desir, Michelle Krys, Amy Tintera, Kari Olson, Jen Bigheart, Caron Ervin, Preeti Chhibber, Stef Hoffman, Courtney Stevens, Ashley Meredith, John Stickney, Hayley Harris, Jeffrey Komaromi ve Asher Richardson. Her blog yazarı, kütüphaneci, öğretmen ve okur. My Lone Star topluluğu, OneFour KidLit, #Lufkin6, the Fourteenery ve Hanging Garden. Hepinize teşekkürler.

Anne, baba ve Jill, her zaman yuvam olduğunuz, bana ve tüm çılgın hayallerime inandığınız için teşekkürler.

Dolly Parton, asla kendin olmaktan pişmanlık duymadığın ve her bir şarkın için teşekkürler. Müziğin bu kitabın ihtiyaç duyduğu yakıt oldu.

Ian, beni her zaman sevdiğin için teşekkürler.

Şişman çocuklar, uzun boylular, kısalar ve diğer herkes, hiçbirimiz tıpatıp aynı olmadığımız için minnettarım. Öyle olsa ne sıkıcı bir dünya olurdu.

**Hayatınızı yarın son gününüzmüş gibi
yaşarken upuzun bir geleceğin sizi beklediğini
öğrenseydiniz, ne yapardınız?**

“Julie Murphy aşk, arkadaşlık, kalp sızısı ve affedilmeyle ilgili komik ve merhametli bir hikâye anlatıyor. Acımasızca dürüst ve pes etmeyen yüreklerle dolu.”

John Corey Whaley, *Her Şey Burada Başladı ve Bitti*’nin
Micheal L. Printz Ödüllü yazarı

“Hayatı dolu dolu yaşamakla ilgili bu hikâyede yazar, son günlerini yaşamayı gerçekçi bir anlatımla okuyucularına aktarıyor. Hayatta kalmayı değil, yaşamayı anlatan bir roman.”

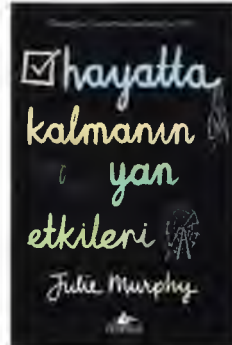
VOYA

Fotoğraf: Christy Arrhibald

JULIE MURPHY

Kuzey Teksas'ta onu seven eşi, ona bayılan köpeği ve ona tahammül eden kedisiyle yaşamaktadır. Kütüphane dünyasında geçirdiği birkaç olağanüstü yıldan sonra şimdilerde tam zamanlı yazarlık yapmaktadır. Yazmadığı veya sokak kedilerini evine almadığı zamanlarda kütüphanede çalışmakta, televizyonda film izlemekte, mükemmel peynirli pizza diliminin peşinde koşmakta ve sıradaki muhteşem tatil macerasını düşlemektedir. *Hayatta Kalmanın Yan Etkileri* ilk romanıdır.

Kapak görseli: © DANIEL STOLLE, 2015

Kapak tasarımı: AURORA PARLAGRECO

“*Ballı Lokma* bedenini şöyle veya böyle beğenmeyen herkesin okuması gereken bir roman. Julie Murphy yeri yerinden oynatan bu öyküyle insanların hayatını değiştirecek.”

JOHN COREY WHALEY, Michael L. Printz ödüllü yazar

“Güzellik yarışmaları, beden algısı ve kadınların kaygılarıyla ilgili kalıpları ele alan güçlü bir roman.”

VOYA

Mayoların onları giymeyi hak etmeniz gerektiğini düşünmenize sebep olan bir tarafı vardı.

Aslında kriter basitti: Bir vücudun var mı?

O halde üstüne bir mayo geçir.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-331-0

9 786052 993310